

APOLLONII DYSCOLI,

GRAMMATICI ALEXANDRINI,

DE PRONOMINE

LIBER.

PRIMUM EDITUS

AD

IMMANUELE BEKKERO,

PHILOLOGIAE IN UNIVERSITATE BEROLINENSI
PROFESSORE PUBL. ORD.

EX MUSEO ANTIQUITATIS STUDIORUM
SEORSUM EXPRESSUS,

BEROLINI,

IN LIBRARIA SCHOLAE REALIS.

1813.

P R A E M O N I T U M.

Quod vix sperabamus futuram, ut statim primo Musei antiquarii volumine aliquid veteris scriptoris ineditum afferremus, factum est erudita cura unius ex studiorum nostrorum sociis, cuius nomen hac editione ad plurium popularium notitiam proditur. Ab illo enim accepimus diu exspectatum Apollonii, nobilissimi Grammatici, librum, qui cum aliis duobus similis argumenti adhuc in ditissima talium copiarum bibliotheca Parisiensi iacebat. Eum codicem princeps olim contulit suisque studiis utilia enotavit Salmasius, qui tamen raro, ut alibi ad Solinum, nonnulla inde proferendi copiam habuit. Tandem largiora indidem Excerpta extremo operi Maittaireiano de Dialectis Gr. ab se repetito adiecit Jo. Fr. Reitzius, ex Is. Vossii apographo transcripta. Hunc autem Vossium non nisi aliquot observationes, sibi notabiliores vias, et parum accurate excerptisse et cum

IV

PRAEMONITUM.

paucis fragmenti de Adverbio confudisse, ita mox apparuit, ut frustula edita edendi integri epuli desiderium moverent magis quam explerent. Allatum deinde integrius apographum ad Batavos est per Ruhnkenium, qui quum suis illud amicis usurpandum dedisset, moriens reliquit bibliothecae Lugdunobatavae, ubi hodie custoditur. Frustra id nuper sibi Maïttairii Dialectos recentaturo quaesitum esse, non sine stomacho conquestus est Sturzius.

Servatum vero Parisiis primitivum exemplar iam communi studiosorum commodo apertum debemus Viris excellentissimis, qui illi Graecorum MSS. thesauro praefecti egregie sciunt, quibus modis de exquisitoris doctrinae studiis bene mereri deceat tantam opulentiam, quae non omnia in proprios usus convertere possit, et quid suis ipsorum dignum sit personis. Promos enim, non condos pretiosarum opum illos esse, uno ore testantur, quibuscumque ex aliquot annis contigit ut magnae bibliothecae inexhaustos fontes adirent. Adire nimirum oportet ipsum, qui cupiat haurire. Qua fortuna praeclaro viro, quem Apolloniani libri editorem produximus, ad litterarum utilitatem frui concessit optimus Rex noster, studiorum liberalissimus fautor, cuius venerandae virtutes his adeo iniquis temporibus non tantum publicae sa-

Iutis voto fiduciam praebent, sed etiam beatiore saeculo desiderata praesidia, quibus et doctrinae incrementa capiant, et qui doctrinis colendis vitam impendunt, ad prosperiorem cursum impellantur ornenturque. Inter iuniores igitur, quibus ex Regia munificentia vel artium amoenarum vel severioris scientiae causa ad exterros profecturis venia et viatica dari solent, prae ceteris dignus hic Bekkerus visus est, qui tali afficeretur beneficio. Ergo accepta vacatione professorii muneris, quod ipsi in universitate nuper Berolini ex ruinis laetius surgente demandatum erat, iter Parisinum ingressus est, dudum ante meditatum. Nam praeter omnis antiquitatis exempliam cognitionem, praeter subtilem utriusque linguae scriptorum lectionem, praecepit oratorum Atticorum, quos denuo recensitos illustratosque vulgabit, ille iam tum, quum sub magistris academicis stude ret, variis diversarum aetatum membranis conferendis tantam eius rei facultatem sibi paravit, ut, Parisios quum venisset, sine ullo spatii dispendio oblatis facile perite que uti posset.

Quod quam vere a nobis praedicetur, ostendit haec editio, utpote ex libro curata, qui insigni scripture difficultate famosus, atque inter describendum simul distinguendus tonisque plerumque et spiriti-

bus notandus, etiam veteranos codicum helluones deterruerat. Hunc vero codicem primo statim tempore B. descriptum ex interiore linguae et dialectorum usu emendavit, emendatum sedulaque repertae lectionis notatione instrumentum potentibus nobis submisit. Ita nunc opusculum legi integrum poterit inoffensus, quam particulae olim poterant, exscriptae a doctissimis illae quidem hominibus, sed in eo genere nondum nimium versatis. Ad intelligenda omnia, quod caput erat rei, unico usus est adiutorē, eodem Grammatico ipso, cuius de syntaxi opus antehac tam assiduo triverat studio, ut probabilem eius editionem iam quinque abhinc annis confidere potuisset, nisi, quod in ceteris quoque sequitur, maturescere sua mallet potius quam ipse cito aucupanda fama cum poenitentiae periculo inclarescere. Inter alia enim, quae praestantissimum virum commendant omnibus, qui ingenii non in speciem favent, eminent in eo modestia, non novitia ista, humi repens, ut quondam serpentis ictu feriat, sed antiqua erectique animi index, quae et se et alios eodem metitur modo, ac primum, quid res quaeque, tum quid homines sibi tribui velint, expendit. Quocirca nunc etiam nihil aliud, nisi quod maxime opus fuerat, explicando libro allaboravit,

satis habens eorum, quae solus vel in paucis possideret, fructum ceteris impertisse, quum facile ei fuisse continuo commentarium scribere, in quo et res et verba copiose illustraret; cuiusmodi in litteris ab eo acceptis egregia specimina vidimus. Neque ipsi deerit opportunitas de variis quaestionibus huius grammaticae diligenter disputandi, quando ad nos reversus suisque libris assidens, animum ad totum Apollonium edendum retulerit. Quare nos quoque nihil anquirere et ne litteram quidem manui eius addere voluimus, quamvis et mihi et Buttmanno nonnumquam aliquid aut adiiciendum aut dubitandum occurisset.

De talibus quidem iucundum foret nobis in ipsa bibliotheca codicem tractantibus varie sermocinari, ut, si fieri posset, quibusdam in locis, laudatorum praesertim poetarum, aliquid certius ex evanidis vestigiis erueretur. Sed oculatissimum membranarum spectatorem novimus familiarem nostrum, nec nisi raro, etiam ubi in notulis parcus verborum est, quicquam ipsi latuisse arbitramur. Si tamen non omnia minima codicis vitia adscripsit, iure usus est suo, tamquam primarii editoris, cui iis, quae certam correctionem habent, correctis, vel in summa religione, nonnihil post venturis relinquere licet. Iam an B. ali-

VIII PRAEMONITUM.

quid reliquum fecerit, quod gravioris sit momenti, quam rem nemo profecto carps'erit nisi inhumanior aut arrogantior, aliquando docebimur ab iis, qui codicem retractantes nunc perpurgato hoc exemplo commodius frui poterunt.

De utilitate libelli dicere et longum est et nihil opus ad eos, qui Apollonii de syntaxi libros, quorum novissima editio a. 1590 facta est, legere non potuerunt: eos autem, qui legerunt, satis erit verbo monuisse, eandem hic atque illic subtilitatem praceptorum reperiri, pro grammatici istorum temporum studii conditione admirabilem, ex qua nobis ibi plurimum liceat proficere, ubi ex multiplice veterum lectione promuntur ea, quae quam egeni hodie ipsarum linguae formarum simus demonstrant. Quare merito Valckenarius fragmentum hoc rerum optimarum plenum appellavit.

Tantum nunc quidem et de editore, cuius studiorum in Graecis Latinisque litteris positionum plures per annos testis fui, et de munere eius, si non in vulgus, certe eruditissimo, praefarsi debui.

Fr. A. Wolfius.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑΣ.

Β ΠΑΝΤΙ τῷ προῦπτόν ἔστιν, ὡς ή σύντομος ἐρμηνεία μετὰ τῆς δεούστης σταφηνείας πολλῷ κρέπιττων καθέστηκε τῆς οὐχ οὔτως ἔχούστης φράσεως. ὅτεν κατὰ δύναμιν τὴν ίδίαν περασόμεθα, τὸν περὶ τῶν ἀντωνυμιῶν λόγον διεξιόντες, τὰ μὲν παρέλκοντα παραπέμπεσθαι, τὰ δὲ ἐλλείποντα προσαναπληρώσαι, τὰ δὲ μακροπεριοδεύτως υπ' ἐνίων εἰρημένα ἀνελλυπῶς ἐπιτομώτερον φράσαι. Ἀρχέον δὲ ἀπὸ τῆς κλίσεως, ἐπεὶ παρά τισι διάφορος. Τὸ μὲν οὖν Σπάντας παραπίθεσθαι διεψευσμένου ἔστι τὸ ἐπάγγελμα, τὸ δὲ τους ἐλλογίμους οὐκέτι.

Ἄρισταρχος λέξεις κατὰ πρόσωπα συζύγους ἐκάλεσε τὰς ἀντωνυμίας. Ὡς καὶ ἀντίκειται τὸ μὴ ίδιον εἶναι τοῦτο τῶν ἀντωνυμιῶν ίδου γάρ καὶ τῶν ἔημάτων. μᾶλλον γάρ αὐτῶν ὁ ὄρος καὶ γάρ κατὰ πᾶν πρόσωπον ἀκολουθεῖ, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι οὐχ οὔτως, ὡς εἰρήσεται.

2 ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΤ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ

Ἄλλα μὴν οὐδὲ κατὰ τὸν τοῦ Τροιζηνίου Λιονυσοδώρου λόγον παρονομασίας χλιτέον, ἐπεὶ καὶ ἄλλα ἐν τισι παρονομάζεται· πετρώδης τε γαρ καὶ ἐργατίνης. καὶ ἵσως οὐκ ἄλλαι τινὲς παραλιφθήσονται ή αἱ κτητικαί, ἐπεὶ ή ἐγώ καὶ ή ὑῶ καὶ πᾶσαι αἱ πρωτότυποι Θεματικαί.

Εἰ τὰ ὠρισμένα σειρημένται, αἱ δὲ ἀντωνύμιαι ὠρισμένα πρόσωπα παρίστησιν, οὐκ ἀπιθάνως ὁ Τυραννίων σημειώσεις αὐτὰς ἐκάλεσσεν. Ἀλλ' ἵσως ἐλλιπὲς τὸ τοιοῦτον· οὐδὲν βγάρ τῶν παρακολουθούντων αὐταῖς παρίστησιν.

Οὐδὲ μὴν συγκαταθετέον ἔστι· τοῖς ὅριζομένοις ἀντώνυμόν ἔστι μέρος λόγου ἀντ' οὐρανοῦς παραλαμβανόμενον. Οἱ γαρ ὅροι τῶν γενικῶν ἐμπεριεκτικοί εἰσιν, οὐ μὴν τῶν εἰδικῶν. ὁ γοῦν ὅρος ὁ τοῦ ἀνθρώπου οὐ τὸν εἰδικόν, τὸν δὲ γενικὸν σημαίνει. καὶ νῦν ἀντώνυμόν ἔστι τὸ ἰδικόν, τὸ ἐγώ, τὸ σύ, ἀντωνύμια δὲ τὸ ὅλον, τουτέστι τὸ γενικόν· ὥσπερ ἀμφιβολία καὶ ἀμφί-
βολον, συνωνύμισ καὶ συνώνυμον, διωνύμισ καὶ διώνυμον, ὁμωνύμια καὶ ὁμώνυμον. τὸ γαρ οὐκ ἐρῶ ἀμφιβολον· τὸ τε Αἴας, ἐπὶ τοῦ Λοκροῦ παραλαμβανόμενον καὶ τοῦ Τελαμωνίου, ὁμώνυμον. Ἀλλ' ἵσως φύσει τις παράλογον τὸ λέγειν ἀντωνύμιαν τὸ ἐγώ· δέον γαρ ἀντώνυμον. ³Ην δὲν παράλογον, εἰ μὴ τοῖς γεγονοῖς πολλάχις συνεχράμεθα ἀντὶ τῶν

λειδικῶν, τὸ ζῶον τιθέντες ἐπ' αὐτῷ πρώτου, καὶ ἐπὶ τοῦ φοίνικος τὸ φυτόν. τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ προκείμενον.

Ἐκφεύγοντάς φασι τὸ Αἰολικὸν τοὺς περὶ Κόμανον αὐτωνυμασίας καλεῖν, εἶγε τὸ μὲν δύναμα οὐ κοινόν, τὸ δὲ ὄνομα. Ναί, ἀλλά φασι καὶ ἄλλα κατὰ τὸ ἔθος ὀθνεῖαι παρειςῆλθεν, ὡς τὸ Εὔξεινος πόντος Ἰακὼς τῷ ἐ πλεονάσταν· ὁ τε ἀπηλιώτης διὰ ψιλοῦ συναλειφθείς, ὅπερ συνεχὲς παρθεῖται· τὸ τε ἔνεοδοκεῖον καὶ παγ-
βδοκεῖον· ἄλλα μυρία. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰδιά-
σειστον. εἰ γὰρ τὰ παρειςδύοντα τῶν διαλέ-
κτων οὐκ ἐν τῷ καθάλου, ἀπαξ δὲ που· —
ἴδον γὰρ κακόξενος καὶ φιλόξενος, ἀξενος, ἐν
δὲ ἐστι τὸ ωξεινος· καὶ ἀφρόδος καὶ ἀφροσμός
καὶ ἀφορία, ἐν δὲ τὸ ἀπηλιώτης· — χεὶ
ἄρα καὶ τὴν αὐτωνυμίαν ἀπαξ εἰρῆσθαι, καὶ
τὰ ὑπολειπόμενα ἔχειν κατὰ τὴν ποιηὴν ἐκφο-
ράν, λέγω δὲ διὰ τοῦ ὅ. οὐν δὲ οὐδαμῶς
ἔστιν ἐπινοῆσαι· παλινόνυμος γὰρ καὶ διώνυ-
μος. πᾶς δὲ οὐχὶ γελαίως Αἰολικὸν εἰρήσεται
τὸ ἱερόνυμος καὶ ἔτι τὸ ὄμανυμος, δασυνόμε-
να; Λεπτέον οὖν, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων μυρίων
κατὰ τὰς συνθέσεις μεταβολαι γίγνονται φωνη-
τῶν, καὶ ἐπὶ τοῦ ὄνδματος τὸ αὐτό. τὸ ἀνε-
μος διὰ τοῦ ἦ παδινεπος, καὶ ἔτι τὸ ἀγειν
φορτηγός, στρατηγός· τό τε αὐτήρ αὐτάνωρ· τό
τε α τῶν αἰδετέρων ὃ γίνεται, γηροκόμος,
χρεοπάλης, χρεοφείλης. τὰ δύο διὰ τοῦ ἓ,

4 ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ

δύο μῆνες—δίμηνος, δίπτυχυς. καὶ τὸ ὄνομα οὐν α· τὸ μὲν ἀρχὸν οἱ ω̄ ποιεῖ, τὸ δὲ παραλλῆγον ὁ· συνάνυμον γὰρ καὶ φερώνυμον, αὐτό τε τὸ ἀντ' ὁ· νόματος παραλαμβανόμενον ἀντωνυμίᾳ· ἀν κλι-θείν. Τὸ δὲ ἀντωνομασία, πρὸς τῷ καὶ τρό-που ὄνομα δηλοῦν, καὶ τὸ ὄνομάσαι ἔχει ἐγκεί-μενον, καθὸ καὶ τῷ χειράσαι τὸ χειρασία παράκειται· ὅπερ οὐκ ἐπιζητεῖ τὸ σημαινό-μενον.

Οι ἀπὸ τῆς Στοᾶς ἀρθρα καλοῦσι καὶ τὰς ἀντωνυμίας, διαφέροντα δὲ τῶν παρὸντιν ἀρθρῶν, ἢ ταῦτα μὲν ὀντισμένα, ἐκεῖνα δὲ ἀοριστώδη. καὶ δὲν τρόπον, φασί, τὸ ἀρθρον δι-χῶς νοεῖται—ἢ τε γὰρ συμβολὴ τῶν κώλων, ἐν ᾧ φαμὲν ἔξαρθρον, καὶ αὐτὸ τὸ κώ-λον, ἐν ᾧ φαμὲν μεγάλοις ἀρθροῖς κεχρῶσθαι τὸν δεῖγα—, οὕτω καὶ τὸ ἐν τῷ λόγῳ ἀρθρον τὸν αὐτὸν τρόπον. καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθη-ναῖος καὶ ὁ Θρᾷξ Διονύσιος καὶ ἀρθρα δε-κτικὰ τὰς ἀντωνυμίας ἐκάλεσαν. Συνηγορεῖ δὲ αὐτοῖς ὁ λόγος, καθὸ αἱ ἀντωνυμίαι καὶ σ-ἀναφορικῶς λαμβάνονται, καὶ τὰ ἀρθρα δὲ σ-ἀναφορὰν δηλοῦ. τὰ ἀρθρα ἀντισπάγεται τὰς ἀντωνυμίας, προτακτικὰ μέν.

· · · · · ὁ γὰρ ἥλθε·

τοῦ δὲ αὐτοῦ λυκάβαντος·

καὶ τῷ νίδυμος ὑπνοῖς·

· · · · · ἀλλ' ἀρα καὶ τὸν

“Ηρη..”

▲ ὑποτακτικὰ δέ.

ἀλλὰ καὶ ὃς δείδοικεν·

Πάτροκλον κλαιώμεν· ὃ γὰρ γέρας ἔστι
Θανόντων·

καὶ Θηλυκά·

ὣς η δύμφα Θέουσα·

καὶ

εἶνεκα τῆς ἀρετῆς·

καὶ ἀγτὶ τῆς αὐτός·

..... ὃ δὲ προσέειπεν ἀνακτα·

Β ή δὲ χιτῶν ἐνδῦσα.

ἔτι καὶ αἱ φωναὶ ὅμολογοῦσι. δασύνεται γὰρ
τὰ τῶν ἀντωνυμιῶν τρίτα πρόσωπα, οὐ, οἱ·
καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἀρέθρων δασύνεται, η, οἱ.
πρὸς τούτοις αἱ ἀντωνυμίαι κλητικὰς οὐκ
ἔχουσιν ἐν τῷ πρώτῳ καὶ τρίτῳ· τοιαῦτα δὲ
καὶ τὰ ἀρέθρα, τρίτου προσώπου νοούμενα· τὸ
γὰρ ὃ οὐκ ἀρέθρον. τὰ εἰς φωνὴν λήγοντα ἐπ'
εὐθείας καὶ κατὰ ἀρσενὸς λαμβανόμενα ἀντω-
νυμίαι εἰσίν, ἡγώ, σύ· τοιοῦτο καὶ τὸ δ. τὸ
C τημοῦτος τὸ αὐτὸ μέρος λόγου ἔστι καὶ τὸ
τῆμος, καὶ τὸ τημόςδε, καὶ καθόλου π
ἐπέκτασις εἰς τὸ αὐτὸ μέρος λόγου προάγεται·
καὶ κατὰ τοῦτο οὖν τὸ αὐτὸ μέρος λόγου τὰ
ἀρέθρα καὶ αἱ ἀντωνυμίαι, καθὸ ἀπὸ τοῦ δ
τὸ οὗτος καὶ ὅδε παρείλκυσε, καὶ ἔτι ἀπὸ τῆς
γενικῆς τῆς τὸ τ ἔχουσις τὸ τούτου καὶ
τοῦδε, καὶ ἀπὸ οὐδετέρου, ὅπερ μόνον ἀπὸ
τοῦ τ ἤρξατο κατὰ τὴν εὐθείαν, τὸ τοῦτο.

6 ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΤ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ

μονοπροσωποῦσι καὶ εἰς ὁ λήγουσι κατὰ τὸ
οὐδέτερον αὐτό, ἐκεῖνο· οὕτως ἔχει καὶ τὸ τό
οὐδέτερον. Λεκτέον δέ, ὡς ή τοιαύτη συνηγορία
εὐπαράκρουστος. οὐ γάρ, εἴ τι τινι κατά τι
κεκοινώντε, τοῦτο πάντως ἐκείνῳ ταυτόν ἔστιν.
πρόσωπα παρίστασιν αἱ ἀντωνυμίαι, ἀλλὰ
καὶ τὰ ἔμματα· καὶ οὐ τὸ αὐτὸ μέρος λόγου.
γένος ἐπιδέχεται τὸ ἔμμον, ἀλλὰ καὶ τὸ καλός·
ἄλλ’ οὐ τὸ αὐτό. καὶ τί λέγω ἐπὶ λέξισ; ἐπὶ
παντὸς γάρ φυσικοῦ τοῦτο. Ζωόσηπος μετέχει
ὁ ἀνθρώπος, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα ζῶα· καὶ β
ού ταυτὸν Θεός καί τε ἀνθρώπος· καὶ ἐπ’
ἄλλων ἀπέιρων. οὐκ ἀν οὖν, ἐαν ἀναφορὰν
σημαίνῃ ή ἀντωνυμία, πάντως ἀν ἄνθρωπον,
ἐπεὶ καὶ τὰ ἀρθρα ἀναφορὰν σημαίνει. Τί δὲ
μᾶλλον αἱ ἀντωνυμίαι ἀρθρα ἢ περ τὰ ἀρθρα
ἀντωνυμίαι; ἀλλως τε καὶ τὸ ὅτε ἀναφορικόν,
καὶ οὐ πάντως ἀρθρον. Οἷμαι δὲ καὶ τὸ υπὸ
τῶν Στωϊκῶν καλεῖσθαι αὐτὰ ἀσριστώδη υπό^{τι}
τι μαχόμενον. αόριστον μὲν γάρ τὸ ἀνθρώπος
παρεγένετο. πᾶσα γὰρ ἀναφορὰ γνώσ-
σεως προϋφεστώσις ἔστι σημαντική, τὸ δὲ γι-
νωσκόμενον ὥρισται. πῶς οὖν ἀσριστώδη τὰ
ἀρθρα, ἀναφορὰν δηλοῦντα; Ἄλλ’ εἰ καὶ φί-
σειέ τις ἀσριστα εἴναι ἐν τῷ ὁ περιπατῶν
κινεῖται καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις, φίσομεν ὅτι
μᾶλλον ὥρισμένα εἰρίσεται ἀπὸ τῶν ἀναφορῶν
σημαινόντων. Ἰσως οὖν πρὸς τὴν σύγχρισιν
τῶν ἀντωνυμιῶν, πάντοτε ὅριζομένων, ταῦτα

Δικάλεσσαν φοριστώδη. Κάκινο δὲ εἴηθες τὸ λέγειν, ἀρέθρα ἀντὶ ἀντωνυμιῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐν μέρος λόγου. πρῶτον οὐκ εἴ τι ἀντί τινος παραλαμβάνεται, εὐθέως ταυτὸν ἔκεινα φέστιν. οἶδον γὰρ

"Ἐκτορὶ δίφ
ἀντὶ τοῦ ἐμοί, καὶ τὸ

παρπῷ βρεθομένη
ἀντὶ τοῦ βρίθεται. καὶ ὁ εἰ συναπτικὸς ἰσο-
δυναμεῖ τῷ ἀκολουθεῖ φύματι, ἀκολουθεῖ
Β τῷ ἡμέραν εἴνας καὶ φῶς εἴνας — εἰ ἡμέ-
ρα ἔστι, φῶς ἔστι. τὸ γὰρ

. . . . ὁ μοι γέρας ἔρχεται
οὐ πάντως ἀρέθρον ἀντὶ αἰτιώδονς συνδέσμου
τοῦ ὅτι ἵστις γὰρ ἀπεκόπη ὁ αἰτιώδης. τὸ δὲ
πάντων μεῖζον· μεγάλην ἀσθένειαν διὰ τὴν
ἰδίαν ἀπειρίαν τοῦ ποιητοῦ καταγγέλλουσι, φά-
σκοντες τοσαῦτα σχήματα ἀρέθρων ἀντὶ ἀντω-
νυμιῶν παραλαμβάνειν. τὸ γὰρ μὴ ταῖς κατὰ
φύσιν λέξεσι κεχειρόθεται κακίᾳ. Ἐλελῆθει οὖν
С αὐτοὺς ἡ ὄμοφωνία τῶν ἀρέθρων καὶ τῶν ἀντω-
νυμιῶν. ή γὰρ προκειμένη παραγωγὴ ὡς ἀπὸ
τῶν ἀρέθρων πίστις γίνεται τοῦ ὄμοφωνει τα
ἀρέθρα ταῖς ἀντωνυμίαις. εἰ γὰρ τὸ τηλικοῦτος
ὄνομα, καθότι καὶ τὸ τηλίκος ὄνομα τοῦ
αὐτοῦ παραστατικόν, ὡςαύτως καὶ τὸ τηλι-
κόςδε, τό τε τημοῦτος καὶ τὸ τημόςδε ἐπιβ-
ρύματα, καθότι καὶ τὸ τῆμας, τηνικαῦτα καὶ
τηνικάδε, παντὶ προῦπτον ὅτι, εἰ τὸ οὗτος καὶ

8 ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ

ὅδε καὶ τούτου καὶ τοῦδε ἀντωνυμίαι, ἀν-
τωνυμίαι ἄρα καὶ τὸ ὁ καὶ τὸ τοῦ, ὅτε οὕτω
παραλαμβάνονται. εἰ δὲ ταράσσονται διὰ
τὴν ὁμοφωνίαν, μηδὲ τὸ ὃς ἀρθρὸν λεγέτωσαν
ὑποτακτικὸν, ὅτι καὶ σύναρθρον ἀντωνυμίαν
σημαίνει, καὶ ἀδριστον μόριον ἐν τῷ ὃς ἀν
ἴλθῃ μεινάτῳ με, καὶ ἵσον τῷ οὗτος
παρὰ Ἀττικοῖς, ὡς Πλάτων ἡ ἀρθρὸς ἀντὶ τοῦ
ἔφη δὲ οὗτος. καὶ μακρὸν ἀν εἴπ τὸν ὑπὲρ
ὁμοφωνίας διαλαβεῖν. Οὐκ ἔπει δὲ ἐγκλίσεως
ἀμοιρεῖ ἥδε ή σύνταξις τῶν ἀντωνυμῶν, πάν-
τως ἐπιελήψεως τεύχεται. οὐδὲ γὰρ πᾶσα ἀν-
τωνυμία τὸν δισσὸν τόνον ἀνεδέξατο. ἀλλως τε
ὅσαι γένους ἐμφαντικά εἰσιν, αὗται μόνως ὁρ-
θότονοι· περὶ γὰρ τῆς αὐτός ἐν τῷ ιδίῳ τόπῳ
εἰρήσεται. ὁρθῶς ἄρα καὶ αἱ προκείμεναι ἀνεγ-
κλιτοι καθεστᾶσι. Κάκεινο δὲ προσθέτεον, ὡς
αἱ μὲν ἀντωνυμίαι ἀντ' ὀνομάτων, τὰ δὲ ἀρ-
θρα μετ' ὀνομάτων. πῶς οὖν ἐν μέρος λόγου τὸ
μετά τινος καὶ ἀντί τινος; Αἱ ἀντωνυμίαι μετά
ρήματος αὐτοτέλειαν ποιοῦσιν, αὐτός γε ἀρ-
φει, σὺ γράφεις· τὰ δὲ ἀρθρα οὐ. τὰ ἀρθρα
ὑποτακτικά ἔστι τῆς εὐθείας, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι
εὐθείας οὖσαι οὐποτε ὑποτακτικά. τῶν ἀντω-
νυμιῶν μεταλήψεις γίνονται εἰς ὄνόματα ή εἰς τὰς
ἰσοδυναμούσας, λέγω δὲ τὴν ἐ καὶ ἵ καὶ τὴν
οῖ, ὅτε εἰς τὴν αὐτός ή ἀυτῷ ή αὐτόν με-
ταλαμβάνονται· τὰ δὲ ἀρθρα ἀμετάληπτα
εἰς ταῦτα· τὸ γὰρ

ο δὲ προσέειπεν
 ἐδείχθη ὡς ὁμοφωνεῖ μόνον τῷ ἀρθρῷ, οὐκ
 ὅτι δὲ αὐτὸς ἀρθρον. ἔτι οὐτός μετὰ ἀλ-
 λις ἀντωνυμίας παρατεθεῖσα μόνον ἐπιτείνει
 τὰ τῆς ἀντιδιαστολῆς, ἐμοῦ αὐτοῦ, σοῦ
 αὐτοῦ, σοὶ αὐτῷ· τοῖς δὲ ἀρθροῖς παρακε-
 μένη ἐπίτασιν μὲν οὐ σημαίνει, δἰς δὲ ἀναφο-
 ράν, οὐ αὐτός, τοῦ αὐτοῦ. πῶς οὖν ἐν
 μέρος λόγου; Φήσει τις, καὶ οὐ ἔγω πολλὴν ἔχει
 διαφορὰν πρὸς τὴν ἐμός, καὶ ἐν μέρος λόγου.
 Β' Άλλ' ἐμπίπτει εἰς τὸ γενικόν, τὸ ἀντ' ὀνόμα-
 τος παραλαμβάνεσθαι, τό τε τὰ πρόσωπα
 πάντοτε ὄρίζειν· τοῦ κτησαμένου, τὸ οὐσίας
 παραστατικὸν εἶναι. τὰ δὲ ἀρθρα οὔτε ἀν-
 τ' ὀνόματος, οὔτε ὄρίζει πάντοτε τὰ πρόσωπα,
 οὔτε οὐσίαν παρίστησιν· ὥστε οὐκέτι ἐν εἰδικῇ
 διαφορᾷ, ἀλλὰ γενικῇ. Σαφὲς δὲ ὅτι καὶ οἱ
 ἀπὸ τῆς Στοᾶς αὐτὸς μόνον τῷ αὐτῷ ὀνό-
 ματι προσκεχερημένοι εἰσίν, οὐκέτι δὲ καὶ τῷ
 πράγματι· καὶ γὰρ ὅτε παραλαμβάνουσιν
 Σένεκα ὑποδείγματος ἀρθρον τὸ ἐπὶ σώμα-
 τος, πολὺ διέσπικε πόθεν γὰρ ἀρμογή τε καὶ
 κῶλον τὸ αὐτό; Ἀμεινον οὖν χωρίζοντας τὸ
 μὲν καλεῖν ἀρθρον, καθότι πάντοτε ἐναρμό-
 γιον πτωτικῷ, τὸ δὲ καλεῖν ἀντωνυμίαν, ὅτι
 ἀντ' ὀνόματος τίθεται. Οὐ γὰρ ἰσωνυμίαν, ὡς
 τινες· οὐ γὰρ τὰ ἴσα παρακολουθεῖ τῷ ὀνό-
 ματι καὶ τῇ ἀντωνυμίᾳ. τὸ μὲν γὰρ ἀμοιρεῖ
 δεῖξεν, ποιότητά τε ἐπαγγέλλεται· αἱ δὲ

δεῖξιν ἔχουσι μετὰ προσώπων ἀκολουθίας, οὐ-
σίαν τε μόνον δηλοῦσιν.

‘ΟΡΙΣΤΕΟΝ οὖν τὴν ἀντωνυμίαν ὅδε· λέξιν
ἀντ’ ὄνοματος προσώπων ὡρισμένων παραστα-
τικήν, διάφορον κατὰ τὴν πτῶσιν καὶ ἀριθμὸν,
ὅτε καὶ γένους ἐστὶ κατὰ τὴν φωνὴν ἀπαρέμ-
φατος.

‘Οτι μὲν οὖν ἀντὶ ὄνοματος, παντί τῳ
δῆλον. Διὰ τί δὲ ἀντ’ ὄνομάτων, καὶ ἀντὶ^B
τίνων ὄνομάτων, εἰρήσται μετ’ ὀλίγον. ‘Ως δὲ
καὶ ὁρίζει τὰ πρόσωπα ἐντέον.

Πᾶσα ἀντωνυμία ἡ δεικτική ἐστιν ἡ ἀναφο-
ρική, αἱ κατὰ πρώτον καὶ δεύτερον μόνως
δεικτικαί, αἱ κατὰ τὸ τρίτον καὶ δεικτικαὶ καὶ
ἀναφορικαί, ἐκεῖνος, ὅδε, οὗτος, ὑπεσταλμένης
τῆς αὐτός, ἦτις πάλιν δεικτικὴ γίνεται συντασ-
σομένη ταῖς δεικτικαῖς ἀντωνυμίαις. αἱ ὑπόλει-
πόμεναι ἀναφορικαί, ἡ τε ἴ, οὖ, οῖ, ἔ. εἰ οὖν τὰ
δεικνύμενα ὁρίζεται, καὶ τὰ ἀναφερόμενα γνῶ-
σιν ἐπαγγέλλεται προϋφεστῶσαν, δὲ ἐστι πά-
λιν πρόσωπον ὡρισμένον, ὁρθῶς ἀρα ὡρισμέ-
νων προσώπων παραστατική ἡ ἀντωνυμία.
Φήσει τις, τί οὖν; οὐχὶ καὶ τὰ ἐκματα ὁρίζει;
‘Αλλ’ οὐ πάντα. τὰ γὰρ τρίτα τούτων ἀόρι-
στα. γράφει γάρ, τίς; καὶ περιπατεῖ, τίς;
καὶ οὐκ ἄλλας ὁρισθήσεται ἢ ταῖς ἀντωνυ-
μίαις, γράφει ἐκεῖνος, γράφει δέ. ‘Αλλ’
ἴσως καὶ τὰ κύρια ὁρίζει, μάχεται Αἴας,
περιπατεῖ Δίων. ‘Αλλὰ καὶ ταῦτα ὑπό

▲ τῆς ὁμονυμίας πολλάκις ἀμφιβάλλεται. ὅρίζεται γοῦν ἐν τῷ

ἀλλὰ περὶ οἵος ἦτο μέγας Τελαμώνιος Αἴας διὰ τῆς ἐπιφορᾶς τοῦ Τελαμώνιος. πῶς οὖν τὸ ὅριζόμενον ὑπὸ ἔτερου ὄριστικὸν ἔτι κεκλησται; ή μέντοι ἀντωνυμία οὔτε ἀναφορικῶς νοούμενη οὔτε δεικτικῶς παραλαμβανομένη ἀμφιβάλλεται. Ἰσως τισὶ δόξῃ τὸ

κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρος μακάροτατος ἀντικεῖσθαι. οὔτε γαρ δεικτικόν, οὔτε ἐπί τι βροῦσθαι. Ἀλλ' ή ἀναφορὰ ᾧς ἐπί τι πρόσωπον πάντως ἐσόμενον λαμβάνεται, ὅπερ εὐφημίζόμενος προληπτικῶς ἀνεφάνται. Ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ

αὗτος ἀντὶ τοῦ δὴ ξυμβλάμενος τοῖς αὐτοῖς ἐγκλήμασιν ὑποκίπτει. Ἀλλ' ή ὑπερβολὴ τῆς πρὸς ὀλίγου αποστάσεως διὰ τῆς ἀντωνυμίας ἐπεδείχνυτο, ᾧς εἰ ἐλεγεν ὁ ἔτι ὑπὸ τὴν δύνην μου ὡν.

“Οτι δὲ κατὰ πτῶσιν καὶ αἱριθμὸν διάφορος οὐκ εἶναι ἀντωνυμία, δῆλον ἔντειχεν. Ποία γαρ αἰκολούθια τῆς ἥγαντος πρὸς δυῖκὸν τὸ κῶι, ή τῆς τῶι πρὸς τὸ ίμεις; καίτοι καθολικοῦ ὄντος τοῦ τὰ δυῖκα ἐν παντὶ πτωτικῷ διὰ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου ἐκφέρεσθαι τῷ ιδίῳ πληθυντικῷ. καὶ οὐκ ἀντίκειται τὰ δυῖκα ἀρθρα· ίδον γαρ Δωριεῖς τοι καὶ ταί, αφ' οὗ τὸ τῷ δυῖκὸν κρί τε. τὸ γοῦν μεγάλοι, ἐτερόπτωτον ὃν τοῦ μέγας, ὅρθως ἐπὶ τοῦ δυῖκοῦ τὸ λέφύλαξε,

καλώ καὶ μεγάλω σὺν τεύχεσιν.

A

"Ἐτι γε μὴν οὐ ἐμοῦ πρὸς τὴν ἔγω ἀντίκειται,
πρὸς τε τὴν δοτικήν, εἴη γέ τις πᾶσα γενικὴ ἰσο-
σύλλαβος ὁμότονεῖ τῇ δοτικῇ, ἀλλ' οὐ ἐμοὶ
δέξύνεται, οὐδὲ ἐμοὶ περισπᾶται. οὐδεμία αἰ-
τιατικὴ ἔντα οὐδὲ εἰς ἐ λήγει· ἀνακόλουθος ἔργα οὐ
ἐμέ. οὐδεμία δοτικὴ μακροκατάληπτος δέξύνε-
ται· πῶς οὖν οὐδὲ ἐμοὶ καὶ οὐδὲ σοί; ἀλλ' οὐδὲ
λας δοτικὴ μονοσύλλαβος δέξύνεται, πάσαι δὲ
περισπῶνται, μνῆ· γῆ· πῶς οὖν οὐδὲ σοί; οὐδὲν
διηκόνεις μόνον τὸ λήγει· πῶς οὖν ηὕτη καὶ β
σφῶτες; εἴ τι εἰς ἄλλοις, Θηλυκόν ἔστι· πῶς
οὖν ἔγω; τὰ εἰς ὃ οὐδὲτερα, δόρυ, μέλι·
πῶς οὖν σύ, οὐδὲπὶ τῶν τριῶν γενῶν; Τὸ δέ
λέγειν, αἱ μονοσύλλαβοι γενικαὶ εἰς οὐ λήγου-
σαι προσδέσει τοῦ στενεῖαι γίνονται, καὶ διὰ
τοῦτο τὸ σοῦ πάλιν ἀνακόλουθον, εὔηθες.
ἰδού γαρ τὸ τοῦ. ἀλλ' εἰ λέγοις τις ἐπὶ ὀνομά-
των, οὐδὲ τὸ σοῦ ὄνομα. ἀμεινον οὖν οὕτω
τὰ εἰς δίχρονα συνεσταλμένα λήγοντα οὐποτε
ἰσοσυλλαβεῖ· πῶς οὖν ἀπὸ τοῦ σύ τὸ σοῦ; C
Μυρίοις ἔστιν ἐπιχειροῦντα κανόσι δεῖξαι, ως
οὐκ ἀκόλουθοι εἰσιν αἱ ἀντωνυμίαι, θέματα
δέ ιδια κατὰ ἀριθμὸν καὶ πρόσωπον καὶ
πτῶσιν.

Πρόξειται δέ, δέ τε καὶ κατὰ φωνὴν γένους
εἰσιν αἱ παρέμφατοι, διὰ τὰς καλουμένας παρα-
γώγους, ἐπεὶ αὗται διὰ τῆς φωνῆς τὸ ἔξωθεν
πρόσωπον διαστέλλουσι, καὶ διὰ τοῦτο ἀκό-

Διούθοι κατὰ ἀριθμὸν καὶ κατὰ πτῶσιν. αἱ
μέντοι πρωτότυποι διὰ μὲν τῆς φωνῆς γένους
ἀδιάστολοί εἰσι πάντοτε κατὰ πρώτον καὶ δεύ-
τερον πρόσωπον, διὰ δὲ τῆς ὑπ’ αὐτῶν δεῖξεως
ἢ τῶν γενῶν διαστολὴ παρεμφαίνεται· συνεξη-
γούμενον γαρ ἔχει τὸ γένος ἢ δεῖξις. ὅθεν καὶ
μοναδικαὶ καλοῦνται, ἐπεὶ διὰ μιᾶς φωνῆς ἢ
τριγένεια παρίσταται· τὸ γαρ ἔγω καὶ σύ ἐπὶ¹
παντὸς γένους. Νοητόν μέντοι, ὅτι καὶ αἱ
παραχθεῖσαι πάλιν κατὰ τὸ ἐντὸς πρόσωπου
Β ἀγαπόλουθοι τοῖς τε ἀριθμοῖς καὶ ταῖς πτώ-
σεσὶν εἰσιν· ἴμος γαρ καὶ νωτέρος, ιμέτερος.
ποία γαρ ἀκολουθία τοῦ ἐντὸς προσώπου ἐν
τῷ νωτέρος καὶ ιμέτερος;

Αἵτιον παραλαμβάνουσι τῆς ἀκλισίας τὸ
πᾶσαν λέξιν, τῶν τριῶν οὖσαν γενῶν παρα-
στατικήν, ἀκλιτον φυλάσσεσθαι, καὶ τοῦτο
τεκμηριώνται ἐκ τῶν ἀριθμῶν. ἐπεὶ γαρ τὰ
τέσσαρες καὶ τρεῖς οὐ μιᾶ φωνῇ χρῆται κατὰ
τῶν τριῶν γενῶν — τέσσαρα γαρ καὶ τρία —,
C διὰ τοῦτο κλίνεται, τεσσάρων καὶ τέσσαροι·
τὸ μέντοι πέντε καὶ τὰ τοιαῦτα, μοναδικὰ
ὄντα κατὰ τῶν τριῶν γενῶν, ἀκλιτα. καὶ διὰ
τοῦτο τὸ δυοῖν κλιθὲν ήλογήθη, τοῦ δύο
μοναδικοῦ καθεστῶτος. τὸ γαρ σώφρονε καὶ
τὸ φιλιάτρῳ οὐκ ἀντέκειτο· ἢ γαρ τούτων
ἐνικὴ ἐκφορὰ καὶ πληθυντικὴ οὐ τὰ τρία γένη
ἔδηλου. ὅθεν καὶ τὰς ἀντωνυμίας τὸ αὐτὸν
ἀναδέχεσθαι. ὅπου γάρ εἰσι μοναδικαί, ἐκεῖ

καὶ ἀκλιτοί· ὅπου δὲ τὸ γένος διαστέλλεται, Λ
ἐπεὶ καὶ οὐ κλίσις. Τυπολαμβάνω δὲ εὐλόγως
τὰς πτώσεις τῶν τοιούτων σεστημένας, συν-
έξηπασμένας τῇ τοῦ γένους συγχύσει. τούτῳ
γάρ τῷ λόγῳ τὰ τῶν τριῶν γενῶν διακριτὰ
ἀκόλυτον ἔχει καὶ τὴν εἰς τὰς πτώσεις μετά-
βασιν.

Τὸ λέγεν, ὡς τῇ μὲν ἐμέο ἀκόλουθος
ἢ ὑμέων, τῇ δὲ ἐμοῦ οὐ ὑμῶν, καθὸ αἱ γενικαὶ
πληθυντικαὶ ἴσοσυλλαβοῦσι ταῖς ἑνικαῖς, λη-
ρῶδες. οὔτε γάρ, εἰ οὐν ἀκόλουθος, τὸ δὲ τὰς
πλείους ἔκανόντες, οὔτε ὅπτιν ἀκόλουθος· τὰ
γάρ ἐναντία ἐστίν. οὐ μὲν γάρ δασύνεται, αἴπο
τοῦ οὐ ἀρχομένη, οὐ δὲ ψιλοῦται, αἴπο τοῦ οὐ-
τί δὲν φίσαιεν ἐπὶ τῆς σέω καὶ ὑμέων, οὐ-
δεμιᾶς ἔτι αφορμῆς οὔσης; Οὐχ ὑγείες δὲ καὶ
κακεῖο. ἐπεὶ γάρ φασιν αἴπο τοῦ οὐ ἀρχονται πᾶ-
σαι ἐπὶ τοῦ πρώτου, ἀκόλουθας ἔχόμενας, οὐ
φύσις ἐν τοῖς τέλεσιν οὐδέποτε ποιεῖ σύγχυσιν.
τί δὲ οὐχὶ πάλιν τὰ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντι-
κὰ αἴπο τοῦ οὐ ἀρχονται; Δῆλον οὖν αἱ μόνοι ο
ἴνεκα σημανομένου γενικήν φαμεν τὴν ἐμοῦ
τῆς ἐγώ, καὶ ἔτι δυϊκὴν τὴν γῶι, εἴχε καὶ
ἐν ὄνόμασιν ἐτερόπτωτα, ὑδωρ ὕδατος, μέ-
γας μεγάλου, καὶ ἐν ἔρμασιν ἐτερόκλυτα,
ἔσθω ἔφαγον, φέρω οἵσω.

Εἰ αἱ σύνθετοι τῶν λέξεων διπνεκὲς ἔχουσι
τὸ σημαντόμενον, καθάπτερ ὁ μαστιθρωπός,
ὁ φιλάνθρωπος καὶ φιλοπλάτων, πῶς οὐ γε-

Αλοῖσι οἱ συνάρθρους καὶ ἀσυνάρθρους ἀποφαι-
νόμενοι τὰς ἀντωνυμίας; καὶ γὰρ αἱ καλού-
μεναι σύναρθροι, πρόσωπα ἔχουσαι δεκτικά,
δεκτικαὶ οὐκ εἰσὶν ἄρθρων, καθάπερ ἐπὶ τοῦ
ἐμὸς εἴ καὶ ήμέτερος εἴ. οὔτε αἱ ἀσύναρ-
θροι ἕκτος εἰσιν ἄρθρων. Ἀττικοὶ γοῦν τὸν
ἔμε· Καλλίμαχος

ναὶ μᾶς τὸν αὐτὸν ἔμε·

καὶ

τὸν σὲ Κροτωπιάδην·

Β καὶ Μένανδρος ἐν "Τυνιδί"

. νῦν δὲ κατὰ πόλιν
εὑρικε τὸν ἔτερον, τὸν σέ, τὸν ἔμε τουτογύ.

ἀλλ' εἰ καὶ ταῦτα παράλογον ἔχει τὴν σύντα-
ξιν, ἀλλ' οὖν γε τοῖς ὑποτακτικοῖς συντάσσον-
ται, ἐγὼ δὲς ἔγραψα, ἔμε δὲν ἐτίμησας.
τί οὖν οὐ μᾶλλον ἀπὸ τῶν ὑποτακτικῶν ἄρθρων
σύναρθροι εἰρίσονται, ήπερ ἐκ τῶν προτακτι-
κῶν ἀσύναρθροι; καὶ ἀνάπαλν ή ἔμός καὶ σός
καὶ αἱ παραπλίσιοι, οὐ προσλαμβάνουσαι
С υποτακτικὰ ἄρθρα, ἀσύναρθροι εἰρίσονται· οὐ
γὰρ συστατὸν τὸ λέγειν ἔμὸς δὲς ἔδρασεν, εἰ
μὴ προσθείμεν τὸ δοῦλος, οὐ ἔστι τὸ ἄρθρον.
ἀμέλει γοῦν καὶ οὕτως φαμέν, δοῦλος δὲς
ἔδρασε. τί δὲ οὐχὶ μᾶλλον ἐκ τοῦ πρὸς τὸ
δεύτερον πρόσωπον, λέγω δὲ τοῦ ἔμὸς εἴ, αἰσύ-
ναρθροι ἁνθίσονται, ήπερ ἐκ τῶν κατὰ τὸ τρί-
τον, τοῦ ἔμός ἔστιν;

Ἐδείχθη ἀρά ως ή ἐπ' αὐταῖς κλῆσις

διεψευσται, εἰς τὰ ἔπανθια περιπταμένη. οὐκ
οἶμαι δὲ ἄκαρος γενίτερος τὸ καὶ τὸ λόγον
τῆς ἀσυνταξίας παραθέτω. Ἡ τῶν ἀρθρῶν
σημασία ἀλλοτρία δεῖξεως κακέστηκεν, ἐπαγ-
γέλλεται δὲ ἀναφοράν, ὃ ἐστιν ἀναπολεύμενος
πρόσωπον. ὁρθῶς οὖν τῷ πρώτονύπω, δεῖ-
ξειν σημανουσῶν, κατὰ πρόταξιν ἀμοιβῇ, καθ' ὑ-
πόταξιν δὲ οὐχέτι, ἐγὼ δέ ἐποίησα· ἀν-
πολεῖ γὰρ ἐπὶ τὴν ἐγώ πρεσβειτῶσα. Ἐστι
καὶ οὕτως εἰπεῖν. αἱ ἀντωνυμίαι τοῖς πύτμασιν
ἀνθυπαγόμεναι γνῶσιν πρώτην ἐπαγγέλλον-
ται — τίς ἔγραψεν; ἐγώ οὐδέ —, τὰ δὲ
ἀρθρά δευτέραν γνῶσιν σημαίνειν, ἀνθρώπος
ἢ λόγος, ὃ ἀνθρώπος ἢ λόγος πλοῖον
ἢ λόγε, τὸ πλοῖον ἢ λόγε, τὸ καὶ πάλαι γι-
τωσκόμενον. πῶς οὖν δυνατὸν τὸ ἀρθρὸν προ-
τάσσεσθαι τῆς πρώτης δεῖξεως; ἀκωλύτως
γὰρ ὑποταγήσεται, ἀναπολοῦν τὰ ἐπὶ τὴν προ-
κειμένην δεῖξιν, ἐμὲ δὲ ὅν ἐτίμησας. Μαρτυ-
ροῦσι τῷ λόγῳ αἱ παράγωγοι. δευτερύουσαι
μὲν γὰρ τὸ κτῆμα ἀπρόσληπτοί εἰσιν ἀρθρωτ, ^{εἰ}
ἐμὸς εἰ, ἡμέτερος εἰ· μπέρ δὲ ἀπόντος τοῦ
κτήματος ἀναπολοῦσιν ἐπὶ τὴν προκειμένην
γνῶσιν, ὃ ἐμός ἐστι φίλος, ὃ ἡμέτερός
ἐστιν οἰκέτης. τούτῳ τῷ λόγῳ τὸ ὡς ἐπὶ
κλητικῆς δέκανυται, ως οὐ τῆς ἐνοίας τῶν ἀρ-
θρῶν ἔχεται.

“Ρητέον δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν ὑποτακτικῶν, ως
ταῖς κτητικαῖς οὐ συντάσσονται. Ἐφαμεν δὴ
τὸ

Λ τὸ ἀρθρον παραλαμβανόμενον γνῶσιν προϊοῦσαν ἐπαγγέλλεσθαι, τὰ δὲ κτητικὰ ἐλυπήστι τοῦ, ἐφ' ὃ φέρεται ή κτῆσις, προσώπου· τὸ γαρ Ἀριστάρχειος καὶ ἐμός ἀγγωστα κατὰ τὴν κτῆσιν. πῶς οὖν τὸ γνῶσιν ἐπαγγελλόμενον ἐπὶ τὴν ἐλυπήπον προσώπου δεῖξιν ἀνενεχθήσεται;

Ἐπιστατέον δὲ κακείνῳ τῷ λόγῳ, εἰ δὲ λως τῶν προτακτικῶν ἀρθρῶν ἐπιδεκτικάι εἰσιν αἱ ἀντωνυμίαι, τουτέστιν ἐν τῷ ὁ ἐμός εἰ τὸ ὁ τῆς β αντωνυμίας ἐστὶν ή τοῦ ὑπακουομένου κτήματος. Τὸ δὲ ἐντὸς πρόσωπον νοούμενον, τουτέστι τὸ τοῦ κτήτορος, τὴν ἀντωνυμίαν ἐπαγγέλλεται, εἴγε τὴν τῶν πρώτων πρόσωπων μεταβασιν ὅρίζει· τὸ δὲ ἔκτος, τουτέστι τὸ κτῆμα, οὐκέτι. ἐμός γαρ καὶ σός, καὶ ζητοῦμεν τίς; οἶκος ή δοῦλος ή ἵππος; ἀρριστον οὖν τὸ τοιοῦτον. καὶ τοῦτο δῆλον ἐκ τοῦ τὰ ἀρθρα συνοικεοῦσθαι τοῖς κτήμασιν, εἴγε τὸ ἡμέτερος, πληθυνόμενον κατὰ τὸ ἐντός, ἐνικὸν ἀρθρον προπαραλαμβάνει, ὅτι καὶ τὸ κτῆμα ἐνικόν, καὶ ἀνάπταλιν τὸ ἐμοί, ἐνικὸν δὲ κατὰ τὸν κτήτορα, πληθυντικὸν δὲ κατὰ τὸ κτῆμα, πληθυντικὸν ἀρθρον λαμβάνει· καὶ καθόλου ἐπὶ πάντων ταῦτὸν ἀν γένοιτο. πρὸς τούτοις τὸ ὁ ἐμός πατήρ μεταλαμβάνεται εἰς τὸ ὁ πατήρ μου· ὄμολογος οὖν ή ἐπὶ τὸ κτῆμα ἀναφορὰ τοῦ ἀρθρου. Διαψεύδεσθαι δέ φασι τὸν λόγον· εἴναι γαρ ἴδιον ἀρθρον τῆς ἀντωνυ-

μίας καὶ ἕδιον τοῦ κτήματος. τὸ γοῦν ὁ πα-
τὴρ ὁ ἐμὸς φιλοσοφεῖ ἐκαπέρῳ ἀπένειμε
τὸ ἀρθρον, ὅπερ οὐκ ἀν παρηκολούθει, εἰ μὴ
καὶ ἡ ἀντωνυμία εἶχε τὸ ἀρθρον. ἐπεὶ εἰ ταῦ-
τὸν ἦν ὁ ἐμὸς πατὴρ καὶ ὁ πατὴρ ὁ ἐμός, καν
πάντως μετατιθέμενον τὸ αὐτὸ σημαινόμενον
ἐφύλαττεν, ὅπερ οὐ φυλάσσει· ὁ πατὴρ γάρ
ὁ ἐμὸς τουτέστιν οὐκ ἄλλου, ἐν δὲ τῷ ἔτερῳ
οὐκ ἄλλος. Οὐ πάνυ δὲ ισχυρὰ τὰ λεγόμενα.
οὐ γάρ, ἐπεὶ μετατεθέντα τὰ ὄνοματα μετήλ-
λαπτε τὰ σημαινόμενα, εὐθέως καὶ οὐ τῶν β
ὄνομάτων τὰ ἀρθρα. ὅμολογούμενόν ἐστιν ἐν
τῷ ὁ ἔχθες ἀνθρώπος, τοῦ ἔχθες ἀνθρώπου,
ὁ νῦν ἀνθρώπος, τοῦ νῦν ἀνθρώπου, ὡς τὰ
ἀρθρα τῶν ὄνομάτων καὶ οὐ τῶν χρονικῶν
ἐπιρρήμάτων, εἴγε καὶ συσχηματίζεται καὶ εἰς
τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς πτώσεις. ἄλλα ταῦτα
μετατεθέντα διακρούεται τὸ σημαινόμενον· τὸ
γάρ χθὲς ὁ ἀνθρώπος ἢ νῦν ὁ Πτολεμαῖος
καὶ τὰ παραπλήσια οὐκέτι πλῆθος ἐπαγγέλ-
λονται, ἀλλ᾽ ἔνα καὶ τὸν αὐτὸν, καιροῦ μόνον·
μεταβολὴν ἀναδεξάμενον. τί οὖν τὸ παράδοξον,
εἰ καὶ τὸ ὁ ἐμὸς πατὴρ διαφέρει τοῦ ὁ πατὴρ
ὁ ἐμός; Ἀλλὰ καὶ τὰ δύο ἀρθρα ὁμολογη-
σεν, ὅτι τῆς ἀντωνυμίας ἐστὶ τὸ ἀρθρον. Καὶ
τοῦτο εὐαπόλυτον, εἴγε ἀπειράκις κατὰ μιᾶς
εὐθείας δύο ἀρθρα παραλαμβάνεται. φαμὲν
γοῦν ὁ δοῦλος ὁ τοῦ Ἀριστάρχου, ὁ παῖς ὁ
τοῦ βασιλέως, καὶ δῆλον ὡς κατὰ τῆς εὐθείας

Λ τὰ δύο ἀρθρα· ή γάρ γενικὴ ἀπέλαβε τὸ
ἴδιον. ἦν δὲ τὸ μὲν κατ’ ἀρχὴν ἀναφορὰν δη-
λοῦν, τὸ δὲ ἐξῆς ὡς οὐχ ὁ ἄλλου. ἀμέλει γέ-
τοι ἔστι, μεγαλαμβάνοντα ἐπὶ τρίτου προ-
ώπου γενικὴν πτῶσιν, φάναι ὁ πατήρ ὁ ἐκείνου,
ὁ φίλος ὁ τούτου, τοῦ ὁ πάλιν ἀναφερομένου
ἐπὶ τὸ ὁ πατήρ. πόθεν γάρ ὅτι ἐπὶ τὸ ἐκεί-
νου καὶ τούτου, εἶγε καὶ σύναρθροι καὶ κατὰ
γενικῆς πτώσεως; πρὸς τούτοις ἀπεδίχθη,
ὡς τὰ ἀρθρα ἀποφεύγει τὰς δεῖξεις. πῶς οὖν
B ἐν τῷ ἕκτῳ προσώπῳ, δεικτικῷ ὄντι, ὅπερ
ἴστιν, ὡς προείρηται, ή ἀντωνυμία, ἀρθρον ἔτι
προσελεύσεται, ὅτε οὐδὲ τῷ ἕκτῳ ὑπακοο-
μένῳ, ὅτε ἐπὶ δεῖξεως λαμβάνεται, ἐμὸς εἰ
φίλος, ἥμέτερος ὑπάρχεις οἰκέτης; Χρὴ
ἄρα καλεῖν, καθάπερ καὶ ὁ Τρύφων, πρωτοτύ-
πους τὴν τε ἐγώ καὶ τὰς ὑπολοίπους, ὅτι οὐκ
ἀπ’ ἄλλων παραγάγους δὲ καὶ κτητικὰς τὴν
ἥμέτερος καὶ νωίτερος, ὅτι ἀπὸ τῶν πρωτοτύ-
πων τὴν γένεσιν ἔχουσι, κτῆσιν τε διλοῦσιν,
C ἀπὸ γενικῶν παραγόμεναι καὶ εἰς γενικὴν με-
ταλαμβανόμεναι, καθάπερ καὶ τὰ κτητικὰ τῶν
ὄνομάτων.

Οὐχ ὑγίεις τε λέγειν, ὅτι τὰ ἀρθρα οὐ
προστίθεται ταῖς ἀντωνυμίαις, ὅτι ἐν τοῖς γέ-
νεσιν αἰδιαστολοί σίσιν. ἐκ γάρ τοῦ ἐναντίου
ἐχρῆν, ἵνα διασταλῇ τὸ γένος· ταῖς τε τὸ γέ-
νος διαστελλούσαις ἔδει μὴ προστίθεσθαι· ἀρ-
χετὴν γάρ η δεῖξεις, διλοῦσα τὸ γένος. Πρὸς

τούτους ἵστοι γένος σημαίνει ἐξήτος καὶ αὐτοῖς, καὶ ἀρθροῖς τοῖς ἐπιδεχόμενοι. οὐτέ γάρ ἔται διαστολῆς παραλαμβάνεται, ἐπεὶ αὐτοῖς αὐτὸς διαστόλει, συγκεκριμένης τοῖς γένοις· τὸ γάρ τῶν ἀρθρῶν τῶν τριῶν γενὲται ἐστὶ παραστατικός, τό τε τοῦ ἀρθρωτοῦ καὶ αὐτοτέφερον. ὡς ἔδειχθη οὖτις, ἀναρροφεῖ ὅπερ τὰς συγένεις ἀποφέγγει.

Διπροσάπτους τὰς κτητικὰς ὁ Δράσων ἔχει λει, καθὸ δύο πρόσωπα τοῖς ἄλλαις, τοῦ τε κτήτορος καὶ τοῦ ὑπακούομένου κτήματος· μονοπρεσόπους δὲ οὐδὲ ἀπλᾶς τὰς πρωτοτύπους· ἀπαξ γάρ ἔτηπαί τε δυῆπαί τε πληθυτικάί τε γοῦνται, αἱ δὲ δίς ἔτηπαί εἰ τῷ ἐμός, δίς δυῆπαί εἰ τῷ γωνίερῳ, δίς πληθυτικαὶ εἰ τῷ ημέτεροι. καὶ καθόλου ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν πολλίλαι εἰσὶ. Καὶ εἰ ἄλλοις δὲ ὄρθωται διαφέρουσαι. αἱ πρωτότυποι καὶ ἐγκλίνονται, αἱ δὲ οὐ. ἀκολουθίας ἔχονται αἱ κτητικαὶ κατὰ κλίσιν καὶ ἀριθμὸν ἐν τοῖς τέλεσιν, αἱ δὲ πρωτότυποι οὐκέτι. αὐτοτελεῖς μετὰ ἄρμάτων αἱ πρωτότυποι τῆς εὐθείας, ἐκεῖνος γράφει, ἐγραφον ἐγώ, αἱ δὲ οὐ. καὶ αἱ μὲν τὸ γένος κατὰ πᾶν πρόσωπον διλοῦσι τοῦ κτήματος, αἱ δὲ πρωτότυποι κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον γένους ἀπαρέμφατοι· αἱ γάρ κατὰ τὸ τρίτον οὐκέτι, αἱ γε συνήθεις· αὐτός γάρ καὶ ἐκεῖνος. καὶ αἱ μὲν ταῖς εὐθείαις ἀνθυπάγονται, αἱ δὲ κτητικαὶ καὶ ἀντὶ γενικῆς τῶν κτησαμένων· αὕτη

γαρ τοῦ Ἀπολλώνιος ἐγώ, αὐτὶ δὲ τοῦ Ἀπολλώνιου παῖς ἐμὸς παῖς.

Οὐ τρόπον ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν οὐ μετὰ τὸν δυϊκὸν αὐξησίς πληθυντικὴ καλεῖται, οὐδὲ γαρ καὶ Αἴαντε καὶ Αἴαντες, καὶ μάχομαι καὶ μαχόμενον καὶ μαχόμενα, ἐγώ τε καὶ νῷοι καὶ ἡμεῖς, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπὶ τῶν προσώπων τὸ μετὰ τὸ δεύτερον τρίτου καλεῖται, καὶ ἐν πλείσι νοῆται προσώποις· γράφει γαρ καὶ περιπατεῖ. παρὸν δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν πιστώσασθαι τὸν λόγον καὶ ἐκ τῆς φωνῆς, ὡς οὐκ ἄλλο τι ἐπενοήθη σχῆμα φωνῆς μετὰ τὸ δυϊκὸν οὐ μόνον τὸ πληθυντικόν· τὸ γαρ λέγοντος οἱ ἀνθρώποι οὐ ἡμεῖς ἐπὶ παντὸς ἀριθμοῦ τάσσομεν. ἐπὶ μέντοι τῶν αντωνυμιῶν κατὰ τρίτα καὶ πλείονες αἱ φωναὶ ἐσχηματίσθησαν, εἴγε ἐκεῖνος, ὅδε, οὗτος, αὐτός, ὅδι, οὐδὲνα. καὶ μήποτε εὐλόγως. οὐ γαρ παρὰ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου ἐν προσώποις ὥρισται, ὅρθῶς ἄρα καὶ οὐ ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις διαφορὰ διέρθρωται, δεῖξει μὲν ὡς ἐκεῖνος, ἀπουσίᾳ δὲ οὐτός, καὶ ἔτι ἐν διαστήματι· τὸ μὲν γαρ οὗτος ἐγγύτητα σημαίνει προσώπου, τὸ δὲ ἐκεῖνος διδοτημα. ἄλλα μὴν καὶ τῶν κτητικῶν πλείονα τρίτα ἐστιν ἐπιδεῖξαι. ἐν γαρ τῷ ἐμός ἐστι πρώτου πρὸς τρίτον, καὶ ἔτι ἐν τῷ σός ἐστι δευτέρου πρὸς τρίτον· καὶ σαφὲς αἰς ἐν τῷ ὅς δύο τρίτα, ἐξ ὧν τὸ κτῆμα κανὸν μὴ ὄριζηται, οὐ μάχεται.

ἐδέκαντο γάρ ὡς οὐκ ἀγωνίμια. καὶ ἐπὶ πλη-
θυτικῶν σφέτεροι πολλὰ τρίτα.

Ἡ μὲν ἐν τοῖς ὄντοις παραγωγὴν εἶδος
καλεῖται· εἴδει γάρ παραπλάσιόν τι παραδέ-
χεται κατὰ τὴν ἔτεροίκοσιν τοῦ τέλους, δι’ οὗ
γνωρίζεται. ή δὲ ἐν τοῖς ἔρμασι καὶ ἀγωνι-
μίαις μετάβασις ΠΡΟΣΩΠΟΝ· ἐπιτίθεται γάρ
τοῦτο δεῖξιν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν διαδεστιν
παραστῆσαι. δρόθως οὖν ή διορίζουσα λέξις τὰ
προκείμενα πρόσωποι ἐκλήθη. “Οπερ ἐπίτεον
ἐν μὲν τῇ περὶ ἑαυτοῦ ἀποφάσει πρῶτον, εἴγεται
καὶ ή ἐν τοῖς ἔχησι προσώποις ἀπόφασις ἐξ
αὐτοῦ γίνεται· ἐν δὲ τῷ πρὸς ὃν ὁ λόγος
ὑπὲρ αὐτοῦ, δεύτερον· ἐν δὲ τῇ μήτε προσφω-
νούσῃ μήτε προσφωνουμένῃ τρίτον. Οὐ γάρ
ὑγίεις τὸ λέγεται, ὅτι πρῶτον πρόσωπον τὸ
ἀποφαινόμενον, καὶ ἔτι δεύτερον τὸ πρὸς ὃν ὁ
λόγος, καὶ τὸ τρίτον περί τινος. εἰ γάρ τὸ
πρῶτον πρόσωπον τὰς τρεῖς φωνὰς ἀποφαίνε-
ται, ἐγώ, σύ, ἐκεῖνος, δῆλον ὡς καὶ πρῶτον
τὸ λέγον εἰρήσεται, καὶ ἔτι τὸ δεύτερον καὶ τὸ
τρίτον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ σύ πρὸς ὃν ὁ λόγος·
τί δέ; οὐχὶ καὶ τὸ ἐκεῖνος λέγεται πρός τινα
ὑπὲρ τιγος πᾶν τε πρόσωπόν τε ἔστι; πῶς οὖν
περί τινος μόνου τὸ τρίτον, κοινῆς οὖσις τῆς
λέξεως κατὰ πάσις οὐσίας; τὰ γοῦν πληθυ-
τικὰ τοῦ πρῶτου πρόσωπου ἐμπεριεκτικὰ δύ-
ναται εἶναι καὶ παντὸς πρόσωπου, ἀπέρ τινά
ἴστι. πῶς οὖν μόνα τὰ τρίτα περί τινος; δεῖ

Αγαρ νοεῖν ὡς ή ἐν τοῖς ἑνικοῖς προσώποις ἔχο-
ρα εἰλικρινῶς πρῶτον ἐπαγγέλλεται πρόσωπον,
καὶ ἔτι ή ἐπὶ τοῦ δευτέρου δεύτερον· τὸ δὲ ἐπὶ¹
δυϊκοῦ ή πληθυντικοῦ σύλληψιν ἀναδέχεται
ἔτερων προσώπων. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ή μετά
δευτέρων ή τρίτων, ή καὶ μετὰ δευτέρων καὶ
τρίτων. ὁ γαρ ἀποφανόμενος περὶ ἑαυτοῦ καὶ
πολιτῶν ἀπόντων, ήμεῖς ἡριστεύσαμεν,
σύλληψιν πεπόνται τρίτων μετὰ πρώτου· ὁ
δὲ παρόντων, ήμεῖς αἴτιοι ἐγενόμεθα.
Β πρώτου καὶ δευτέρου, ἕγε πρὸς αὐτοὺς ἀπο-
φαίνεται υπὲρ αὐτῶν. ὁ δὲ λέγειν υπὲρ ἀπόν-
των πολιτῶν πρὸς πολίτας, ήμεῖς τῆς μά-
χης αἴτιοι ἐσμεν, καὶ δευτέρων σύλληψιν
ποιεῖται, ἐν φρόντισι πολίτων ἀποφαίνεται, καὶ
τρίτων, ἐν φρόντισι πολίτων διαλέγεται, ὅπερ
ἴδιον ήν τρίτου. τὸ δὲ δεύτερον ή καὶ δευτέρων
σύλληψιν ή καὶ τρίτων. πρὸς μὲν γαρ πάντας
παρόντας ή ἀπότασις δευτέρων σύλληψις, πρὸς
δέ τινας μὲν ἀπόντας, τινας δὲ παρόντας, ὡς
C εὶ Αλέξανδρος πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πρέβεις,
ήμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι, δευτέρων καὶ τρίτων.
τὸ γαρ τρίτον πάντοτε ἐν τρίτοις νοεῖται. ἔτι
γε μὴν ἐπὶ δυϊκοῦ σύλληψις γενήσεται, ἀλλ' οὐκ-
έτι ἐν τρισὶ προσώποις, ἀλλ' ἐν δυστί· πόθεν
γαρ τὸ δυάδος παραστατικὸν σύλληψιν τριῶν
ποιοσεται; καὶ πρώτου μὲν πρὸς τρίτου,

νῶι δ' ἐγώ Σθένελός τε

πρὸς δὲ δευτέρου,

πρότι γ' ἐπὶ τῷ τῷδ' αὐδρί·
 καὶ ἐπὶ δευτέρου δευτέρων,
 γυιάστεν μὲν σφῶν ὑδ' ἄρμασι,
 δευτέρου δε καὶ τρίτου,
 σφῶν μὲν αὐδῇ.
 ἔξηγάστεται γὰρ αὐτὸς παρόντα μὲν τὸν Λίστα,
 ἀπόντα δὲ τὸν Λυκομίδη,
 σὺ καὶ πρατεύδες Λυκομίδης.

χρὴ μέντοι κάκεῖο προσειληφέται, ὅτι, πάντα πλῆθος παρεμφαίνεται, οὐ διαπίπτει πάρτων ὁ λόγος. πάλιν γὰρ ἔκαστος τῶν φωτούντων σύλληψιν ποιεῖται τῶν σὺν αὐτῷ ἀποφανομένων· ἔκαστος γὰρ τῶν ἐν πλάθει μοῖρα τοῦ ὄλου· αἱ γοῦν ἐπαφαὶ τῶν ὑπερμεγέθων σωμάτων ἀπὸ βραχέος τινὸς μέρους τὸ ὄλον σῶμα διλοῦσιν. 'Ο δὲ λόγος ἀπας συντείνει καπὶ τὰ ἔγγυατα, τῶν προστακτικῶν εὐλόγως ὑπεσταλμένων. εἰ γὰρ κεχώρισται τὸ προστάσσον τοῦ προστασσομένου, πρῶτον δέ ἐστι τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποφανομένον, δῆλον ὅτι περισσότερον τὸ τούτων πρῶτον πρόβεσπον. δεῖ μέντοι γοῦν, εἴ τι τὸ

χαζώμεδ' ἐφ' ἵππων,
 τό τε

ἀνδρας κτείνωμεν,
 καὶ τὰ παραπλήσια πέδικάτερον αναπεφώνηται, τῶν ὑποτιθεμένων ἰαυτοὺς. καὶ συλλαμβανόντων· οὐ γὰρ ἀντικρὺς προστακτικαὶ αἱ τοιαινται ἐκφοραί.

Α Ἐχομένως σκεπτέον καὶ περὶ τῶν κατὰ κλητικὴν προσώπων, τίνα τέ ἐστιν ἐν πρωτοτύποις, τίνα τε ἐν κτητικαῖς. Εἰ κλητική ἐστι κλήσις τῶν πέλας, ὅρθῶς οὔτε τὰ πρῶτα κλητικὴν ἔχει τῶν πρωτοτύπων — οὐ γὰρ περὶ αὐτῶν τὸν λόγον ποιεῖται — οὔτε τὰ τρίτα, ἐπεὶ ή ἀπεστιν ἀναφορικῶς λεγόμενα, ὡς αὐτὸς καὶ ἐκεῖνος,

κεῖνος ἀνήρ, ὅτ’ ἐμεῖδο κυνώπιδος εἶνεν

Ἄχαιοί,

Β ή δείκνυται ἐν διαστάσει, ὡς ἐν τῷ οὗτος ἐκεῖνος. ὅπερ οὖν προσέβεται ἡ κλητική. καὶ τούτου πίστις τὸ τὴν μὲν οὗτος καὶ ἐπί κλήσεως τάσσεσθαι, καθὸ πλησίαζε. Ὡς οὗτος, οἵη στρατείαν ἴσσεισθαι; Σώφρων. Κρατῆνος ἐν Δραπέτισιν.

οὗτος, καθεύδεις; οὐκ ἀναστησεισθων;
Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξίν.

οὗτος, τί πάσχεις; ωκακόδαιμον Ξανθία.
***Αλλοι δέ** τινες ὑπέλαβον ὡλιγορῆσθαι, ἐπεὶ
Σὲπτὶ κλητικῆς ἐτέθη. δεὸν γὰρ φασι τὴν σύ παρειλῆφθαι. ἔχον τε εἰς ἐ λήγειν, καθὸ τὰ τοιάδε τῶν πτωτικῶν εἰς ἐ λήγει κατὰ τὴν κλητικήν. ἔτι γε μὴν τὸ παρὰ Σώφρονι καὶ ἀρθρὸν προσέλαβεν ἐν τῷ ως οὗτος. Πάνυ δὲ εὐηδεῖς τὸ τοιοῦτον. δι’ οὖν γὰρ λόγου κανονίζεται τὸ ἐκεῖνος καὶ ἔτι τὸ πόσος καὶ ποῖος ἀμοιρεῖν κλητικῆς, διὰ τούτου κατασκευάζεται ὡς τὸ οὗτος ὅρθῶς ἐπὶ κλητικῆς τετάξεται.

κλητικὴ γαρ κλῆσις τοῦ πέλας, πέλας δὲ ἔστι τὸ οὗτος, κλητικῆς ἀρα τεύξεται. προσαλές δὲ καὶ τὸ ὡ ἀρθρον παραδέχεσθαι· ἐκπίπτε γαρ τῆς τῶν ἀρθρων ἴγγοιας. ἄλλως τε διδομένης τῆς κλητικῆς δοδίσεται καὶ τὸ ὡ. ἵσως δὲ καὶ Ἀττικῷ ἔθει εἰς ὃς ἐληξεν ἐπὶ κλητικῆς ὄμοιως τῷ

δός φίλος.

ἄλλως τε ἐδείχθησαν πολλάκις ἀνακόλουθοι αἱ ἀντωνυμίαι. Ἐπί γε μὴ τῷ κτητικῷ ἀκωλύτῳ ἐπὶ τοῦ πρώτου· οὐδὲν γαρ ἦν ἐμ-
ποδόν, ὥστε τὸν κεκτημένον τὸ κτῆμα προ-
φορεῖν,

ὡ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη,

παῖδες ἔμοι,

ὡ ἐμαὶ τοῦ ἀπιόντος ἀγκυραι·

οὐκέτι μέντοι ἐπὶ δευτέρου, οὐ καθάπερ τινὲς ὠήθησαν διὰ τὸ τὸν ἀριθμὸν διάφορον εἶναι. ἐνικὸν μὲν γαρ τὸ κατὰ τὸ τέλος, τουτέστι τὸ κτῆμα, πληθυντικὸν δὲ τὸ κατὰ τὸ ἀρχον, δὲ ἔστι τοῦ κτήτορος. πῶς γαρ φασι πληθυντι-
κὸν καὶ ἐνικὸν ύφ' ἐν κεκλίσεται; εἰ γοῦν ἰσά-
ριθμα γένοιτο κατ' αἱμφότερα, συστίσεται.
Πρῶτον οὐδεμία χρῆσις· ἐπειτα οὐδὲ λόγος
ἀπαιτεῖ. εἰ γαρ αἱ κλῆσις οὐ πρὸς κεχωρι-
σμένα πρόσωπα, τὰ δὲ τῶν κτητορῶν κεχώρι-
σται τῶν κτημάτων, πῶς οὐχὶ μάτην τὰ τῆς
φωνῆς παραληφθήσεται, οὐ δυνάμενα παρα-
ληφθῆναι; ἀμέλει τὰ τοῦ πρώτου, ἀναδεξά-

Α μενα τὸν λόγον, καὶ τὴν χρῆσιν ἐπέδειξεν. Εἰ τὰ τρίτα τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν φένεῖσται τοῖς κτητικοῖς ὄνόμασι, καθὸ ἀμφότερα δύο τρίτων παραστατικά, τοῦ τε κτήτορος καὶ τοῦ κτήματος, οὐδὲν δὲ τὸ κωλῦον φάναι Ἀριστάρχεις, οὐδὲ τὸ σφέτερε ἀρέα ἀπόβλητον. Εἰ τὸ ἡμέτερε κλητικῆς, καὶ τὸ τούτου ἔνικὸν ὑπάρχει, ὅπερ καὶ ἐσχηματίσθη παρὰ τῷ ποιητῇ,
γαμβρὸς ἐμὸς Θύγατέρ τε·

ὅν τρόπον ἀπὸ τοῦ γαμβρέως, αὐτῶς ἀντὶ τοῦ ὁμέ. ὅπερ ἵσως ἀπέτει, ἐπεὶ οὔτε συνεχὲς παρὰ τῷ ποιητῇ, σολαικισμοῦ τε ὑπόφεσιν ἐποιεῖτο διὰ τὸ τῇ ἐμέ αἰτιατικῇ ὁμοφωνεῖν.

Ἀκολούθως σκεπτέον ὑπὲρ τῆς συντάξεως τῶν ἀντωνυμιῶν, τὸ πρῶτον πότε ταῖς εὐθείαις αὐτῶν τὰ ἔνόματα συνταγήσεται, καὶ πότε οἱ ταῖς μὲν γὰρ πλαγίοις πάντοτε, ἐπεὶ αἱ ἀπὸ τῶν ὄντων διαδέσεις ἐπὶ τινα πλάγιον φέρονται ή ὄνόματος ή ἀντωνυμίας ή μετοχῆς, Τρύφωνι ἔδωκας, ἐμοὶ ἐλάλησας, ἐτε-
σμήσας τὸν νικήσαντα· τῆς γὰρ τοιαύτης συντάξεως οὐκ οὖσης, οὐδὲ η ἐπὶ πρόσωπον μετάβασις νοεῖται. Τινὲς μὲν οὖν ὑπέλαβον ἐντελεστέραν εἶναι τὴν μετὰ ὄντων καὶ ἀν-
τωνυμιῶν φράσιν, εἴγε ἐπ’ ἐνίων συντάξεων, ὑφαιρουμένων τῶν ἀντωνυμιῶν, ἐνδεῆ τὰ τοῦ λό-
γου γίνεται. ἐντελὲς μὲν ἴγαρ τὸ ἐγώ μὲν πα-
ρεγενόμην, σὺ δὲ οὐ παρέτυχες, ἐλλιπὲς δὲ τὸ παρεγενόμην μέν, οὐ παρέτυχες

δέ. Ἐγώ δὲ οὐκ οἶμαι τὰς τοιαύτας φράσεις ἀ-
ἐλλιπεῖς εἶναι τῶν ἀντωνυμιῶν, δόπου διὰ ἁ-
μάτων κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον καὶ δεύτε-
ρον ή τῶν ἁμάτων παράθεσις ἀναπληροῖ τὴν
τῶν προσώπων μετάβασιν, περισσὸν μέντοι τὴν
παράθεσιν ὑπολαμβάνω, εἰ μὴ διαστολῆς ὁ
λόγος χρῆζοι. τὸ γαρ
ἡμεν ἀχνύμενοι
καὶ τὸ

ἵμβροτες οὐδὲ ἔτυχες
καὶ σχεδὸν δὲν ή χρῆσις τοῦ βίου, πλήρης Β
αῦτα τῆς τοιαύτης συντάξεως, δόξειν ἀν ἐλ-
λείπειν. πέφυκε γαρ ή μὲν τῶν ἁμάτων ἐκ-
φορὰ μετὰ προσώπου τοῦ κατὰ τὴν εὐθεῖαν
καὶ πρᾶγμα διλοῦν, ή δὲ τῶν ἀντωνυμιῶν
αὐτὸ μόνον πρόσωπον καί, εἰ δεοι, διαστολήν.
ὅταν οὖν τὰ ὁμάτα παρατεθῆ, περισσὸν ἔστι
τὰς ἀντωνυμίας λαμβάνειν τῆς εὐθείας, εἴγε,
δι' ὁ παρεπέντο, ἀνεπληροῦτο διὰ τῶν ἁμά-
των. τοῦ μέντοι λόγου δεομένου ἀντιδιαστολῆς,
καὶ τῶν ἁμάτων μὴ δυναμένων ἔτι τοῦτο ἀν-
πληρῶσαι, ἐξ ἀνάγκης παραλαμβάνονται αἱ
τε κατὰ τὸ πρῶτον καὶ αἱ κατὰ τὸ δεύτερον,
ἥμεις κατέβημεν, ἐγὼ ἴθεασάμην, καὶ
ἐπὶ τῶν ὄνομάτων. τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ κάκει-
νο ἀσύστατον καθειστήκει· αἰρομένων γαρ τῶν
ἀντωνυμιῶν διαστολῆς εἶχε χρείαν ή συστολὴ
τῆς φράσεως, ἐγὼ μὲν παρεγενόμην, σὺ
δὲ οὐ παρέτυχες. Ἐπὶ τρίτου οὐ συντείνει

Λ τὰ τοῦ λόγου. πάντοτε γαρ δεῖ τῷ τρίτῳ τὴν ἀντωνυμίαν ἢ τὸ ὄνομα ἐπιφέρεσθαι, δι' οὗ τὸ λειπόμενον ἀναπληρωθῆσθαι. γράφει γάρ· τίς ἐπίζητοῦμεν, καὶ ἐν διαστήματι ἐκεῖνος, ἐν δὲ ἐγγύτητι οὗτος, ἢ ἐν ἀναφορᾷ αὐτός, ἢ ἐν ὀνόματι, περιπατεῖ Σωκράτης. οὐκ ἀντίκειται τὸ ὕει ἢ βροντᾶς ἢ ἀστράπτει, αὐτοτελῆ ὄντα· ὑπακούεται γαρ πάντως ὁ Ζεύς, εἴης αὐτοῦ ταῦτα ἴδια. χρὴ δὲ γινώσκειν, ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων φράσεων λείπουσιν αἱ ἀντωνυμίαι,

αὐτὸς ἐκών οἱ δᾶκα,
αὐτὸς νῦν ἵδε πῶμα.

εἰ γαρ ἢ αὐτός ταῖς ἀντιδιαστελλομέναις συντάσσεται, τὰ δὲ ἔηματα οὐ διασταλτικά, ἀπόλυτα δὲ πρόσωπα σημαίνει, πῶς οὐχὶ ἐξ ἀνάγκης τὸ τῆς ἀντωνυμίας πρόσωπον ἐνδεῖ, ἐν ᾧ ἦν ἀντιδιασταλτικὴ ἐκφορᾶ; διδασκόμεθα δὴ ἐντεῦθεν ὡς φυσικῷ τινὶ λόγῳ αἱ ἐγκλιτικαὶ τῆς εὐθείας ἐσιγγόθησαν, πάσις φράσεως. Σ μεταβατικὸν ἐν προσώποις ἔχουσις τὸ ἔημα, ὅπερ ἦν δυνάμει ἐγκλινομένη ἀντωνυμία. πρός γε μὴν τοῖς εἰρημένοις, οὐδὲ αἱ ἀνθυποφερόμεναι τοῖς πύσμασιν ἀπότος εἰσιν ἀντιδιαστολῆς. εἰ γαρ ὡδέ τις ἀποφαίνοιτο, τίς ἐγραψε, τίς διετάξατο, φαμὲν ἐγώ ἐξαιροῦντες τῆς κατὰ τὸ πύσμα ἀσρίστου προφορᾶς τὸ δεδρακός πρόσωπον. Ως μὲν οὖν τὸ ἔημα τὰς ἐγκλιτικὰς τῆς εὐθείας παρωθεῖται, εἴρηται

τοῦ δὲ ἁπτέον ὡς καὶ αὐτὰ τὰ ὄνόματα ἀπο-
θλίβουσιν αὐτῶν παραλαμβανόμεναι. τὰς
μὲν οὖν ἄλλας πτώσεις ἐν προσώποις τρίτοις
νοεῖσθαι, μόνην δὲ τὴν κλητικὴν ἐν δευτέρῳ,
ὡς ἐν τῷ ὦ σὺ Ἀρίσταρχε. ὁ οὖν ὑπὲρ ἱαν-
τοῦ ἀποφαινόμενος ή πρὸς τιγα ἀπερειδόμενος
τὸν λόγον ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ προσφωνουμένου
ἡδυνάτει προσχρῆσθαι τοῖς ὄνόμασιν, ὡς προε-
ρηται, ἐπεὶ ἐν τρίτοις προσώποις ἔνοεῖτο, χωρὶς
εἰ μὴ τὰ τῆς ὑπάρξεως ἄρματα συντάττοιτο·
τινικαῦτα γάρ ἐπὶ πρώτου καὶ δευτέρου ταῦθι
ἄρματα ἔτασσετο. καὶ μάλα εὐλόγως· οὐ γάρ
ἔτι η ἀντωνυμία τὸ ἴδια τινὶ παρηκολουθηκός
ἡδύνατο παραστῆσαι. φαμὲν γάρ οὖν Ἀρί-
σταρχος λέγομαι, μακρὸς ὑπάρχω.
ἀγαγκαίως οὖν αὗται παραλαμβάνονται κατὰ
πρώτον καὶ δευτέρον, κανὸν προσώπων μετά-
βασιν δηλοῦσαι. ἐπὶ γάρ τῶν τρίτων οὐκ ἔξ
ἀνάγκης παραληφθῆσονται· δυνατὸν γάρ προς-
χρῆσθαι καὶ τοῖς ὄνόμασιν, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ
Ἀριστοφάνης, χωρὶς εἰ μὴ δεῖξεως δέοιτο ὁ
λόγος, καθάπερ ἐπὶ τοῦ.

οὗτος δὲ Αἴας ἐστὶ πελάριος.

οὐ γάρ μόνον τῷ τὴν ποιότητα παριστάντι
ηρκέσθη, ἀλλὰ καὶ δεῖξιν ἐπιζητοῦντος τοῦ
λόγου ἐπινέγκατο ἀντωνυμικόν. ἄλλως τε η
γνῶσις τῶν κυρίων ὄνομάτων οὐ δῆλος ἀπασιγ-
όθεν ἐπὶ τὴν κοινῶς λαμβανομένην ἐπὶ παν-
τὸς ἀντωνυμίαν καταδρομὴ γίνεται· οὐσίας γαρ

Λαῦτη μόνον παραστατική. διὸ καὶ ὁ Νέστωρ,
οὐσίας μόνον ἀντιληπτικὸς γενόμενος, οὐκέτι δὲ
καὶ τῆς παρακολουθούσης ποιότητος διὰ τὴν
ἀδηλίαν τοῦ καταστήματος, ὅρίζει μὲν τὸ
ὑποκείμενον πρόσωπον, ἀνακρίνει δὲ τὸ ποιόν,
τίς δ' οὗτος κατὰ τῆς:

οἱ δὲ τὸ ἔδιον δηλοῦ,

γυώσεαι Ἀτρείδην.

Ως μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τρίτων πολλάκις παρα-
λαμβάνονται αὐτὸς ὄνοματος, ἐδείχθη. Ἰσως
Β τις ὡς μαχόμενα ταῦτα παραλήψεται

δεῦρ ἵτω ἐκ πάντων πρόμος ἔμμεναι

Ἐκτορὶ δίω,

καὶ τὸ

οὐκ ἀν μὲν ἐρύσαιτ' εἴξ οὐρανόθεν πεδίουδε
Ζῆν' ὑπατον μήστωρα·

ἰδοὺ γὰρ ὑπὲρ ἑαυτῶν λέγοντες ὄνόματι προ-
χρῶνται, τοῦ λέγεσθαι ή ὑπάρχειν μὴ συντε-
ταγμένων. Ἀλλ' οὐ τὰ ἐν σχήματι λαμβα-
νόμενα, καὶ ταῦτα ὀλιγάκις, κανὼν τῶν πλε-
στων. ἀλλως τε ἔμφασιν ὑπεροχῆς τὰ τοιαῦτα
σημαίνει. καὶ τὸ ἐπὶ Κύκλωπος δὲ λεγόμενον
ἐπὶ τρίτου ἀν ἕπούστοι,

Οὕτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι,

εἰ μὴ αὐθυπαλλαγῇ τῆς ἀντωνυμίας εἰς δεύ-
τερον αὐτὸν ἐτρεψε,

τὸ δὲ τοι ξεικῆιον ἔστω.

ὅμοιον γὰρ καὶ τὸ ἐπὶ Τιλεμάχου,

ῳ γέρον, οὐχ ἕκας οὗτος αὐτήρ, δὲς λαὸν ἀγειρεῖ.

πρίν γ' ἐπὶ νῷ τῷδ' ἀνδρί·
καὶ ἐπὶ δευτέρου δευτέρων,
γυιώσειν μὲν σφῶιν ὑφ' ἄρμασι,
δευτέρου δὲ καὶ τρίτου,
σφῶι μὲν αὐθί.

ἔξηγήσεται γὰρ αὐτὸς παρόντα μὲν τὸν Αἴγατα,
ἀπόντα δὲ τὸν Λυκομίδην,
σὺ καὶ ιρατερὸς Λυκομίδης.

χρὴ μέντοι κάκεῖνο προσειληφέναι, ὅτι, κανὸν πλῆθ-
θος παρεμφαίνηται, οὐ διαπίπτει πάντως ὁ
λόγος. πάλιν γὰρ ἔκαστος τῶν φωνούντων σύλλ-
ληψιν ποιεῖται τῶν σὺν αὐτῷ ἀποφαινομένων:
ἔκαστος γὰρ τῶν ἐν πλήθει μοῦρα τοῦ ὄλου.
αἱ γοῦν ἐπαφαὶ τῶν ὑπέρμεγέθων σωμάτων
ἀπὸ βραχέος τινὸς μέρους τὸ ὄλον σῶμα δη-
λοῦσιν. Ὁ δὲ λόγος ἀπας συντείνει καπὶ τα-
ρήματα, τῶν προστακτικῶν εὐλόγως ὑπεσταλ-
μένων. εἰ γὰρ κεχώρισται τὸ προστάσσον τοῦ
προστασσομένου, πρῶτον δέ ἐστι τὸ ὑπὲρ αὐ-
τοῦ ἀποφαινόμενον, δῆλον ὅτι περισσὸν ζητεῖν
τὸ τούτων πρῶτον πρόσωπον. δεῖ μέντοι γοῦν, Σ
ὅτι τὸ

χαζώμεθ' ἵφ' ἵππων,
τό τε

ἀνδρας πτείνωμεν,
καὶ τὰ παραπλήσια ἥδικώτερον ἀναπτεφώνη-
ται, τῶν ὑποτιθεμένων ἰσυτοὺς. καὶ συλλαμ-
βανόντων οὐ γὰρ ἀντικρὺς προστακτικαὶ αἱ
τοιαῦται ἐκφοραί.

Α Ἐχομένως σκεπτέον καὶ περὶ τῶν κατὰ χλητικὴν προσώπων, τίνα τέ ἐστιν ἐν πρωτοτύποις, τίνα τε ἐν κηπητικαῖς. Εἰ χλητική ἐστι χλῆσις τῶν πέλας, ὅρθῶς οὔτε τὰ πρῶτα χλητικὴν ἔχει τῶν πρωτοτύπων — οὐ γὰρ περὶ αὐτῶν τὸν λόγον ποιεῖται — οὔτε τὰ τρίτα, ἐπεὶ ή ἀπεστιν ἀναφορικῶς λεγόμενα, ὡς αὐτὸς καὶ ἐκεῖνος,

κεῖνος ἀνήρ, ὅτ’ ἐμεῖο κυνώπιδος εἴνειν;

Ἄχαιοί,

Β ή δείκνυται ἐν διαστάσει, ὡς ἐν τῷ οὗτος ἐκεῖνος. ὅπερ αὖ προσίστεται ή χλητική. καὶ τούτου πίστις τὸ τὴν μὲν οὗτός καὶ ἐπί χλήσεως τάσσεσθαι, καθὸ πλησίαζε. ὡς οὗτος, οἵη στρατείαν ἐσσεῖσθαι; Σώφρων. Κρατῆνος ἐν Δραπέτισιν.

οὗτος, καθεύδεις; οὐκ ἀναστησεισθωτῶν;
Ἀριστοφάνης ἐν Σφιξύ.

οὗτος, τί πάσχεις; ὡς κακόδαιμον Ξανθία.

Άλλοι δέ τινες ὑπέλαβον ὠλιγωρῆσθαι, ἐπεὶ
Σὲπὶ χλητικῆς ἐτέθη. δεὸν γάρ φασι τὴν σύ
παρειλῆφθαι· ἔχον τε εἰς ἐ λῆγειν, καθὸ τὰ
τοιάδε τῶν πτωτικῶν εἰς ἐ λῆγει κατὰ τὴν
χλητικὴν· ἔτι γε μὴν τὸ παρὰ Σώφρονι καὶ ἄρ-
θρον προσέλαβεν ἐν τῷ ὡς οὗτος. Πάνυ δὲ
εὐηδεῖς τὸ τοιοῦτον. δι’ οὖ γὰρ λόγου κανονίζε-
ται τὸ ἐκεῖνος καὶ ἔτι τὸ πόσος καὶ ποῖος
ἀμοιρεῖν χλητικῆς, διὰ τούτου κατασκευάζεται
ὡς τὸ οὗτος ὅρθῶς ἐπὶ χλητικῆς τετάξεται.

κλητική γαρ κλῆσις τοῦ πέλας, πέλας δὲ ἐστι οὐτος, κλητικῆς ἀρα τεύχεται. προσαλές δὲ καὶ τὸ ὅ ἀρθρον παραδέχεσθαι· ἐκπίπτει γαρ τῆς τῶν ἀρθρων ἔννοίας. ἀλλως τε διδομένης τῆς κλητικῆς δοθῆσται καὶ τὸ ὅ. οὐσας δὲ καὶ Ἀττικῶν ἔθει εἰς οὓς ἔληξεν ἐπὶ κλητικῆς ὁμοίως τῷ

δός φίλος.

ἀλλως τε ἐδίειχθησαν πολλάκις ανακόλουθοι αἱ ἀντωνυμίαι. Ἐπί γε μὴν τῶν κτητικῶν ἀκωλύτως ἐπὶ τοῦ πρώτου οὐδὲν γαρ οὐ ἐμ-
ποδών, ὥστε τὸν κεκτημένον τὸ πτῆμα προ-
φωνεῖν,

ὡς πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη,
παῖδες ἔμοι,

ὡς ἔμαι τοῦ ἀπιόντος ἀγκυραι.

οὐκέτι μέντοι ἐπὶ δευτέρου, οὐ καθάπερ τινὲς ὠήθησαν διὰ τὸ τὸν ἀριθμὸν διάφορον εἶναι. ἐμπὸν μὲν γαρ τὸ κατὰ τὸ τέλος, τουτέστι τὸ πτῆμα, πληθυντικὸν δὲ τὸ κατὰ τὸ ἀρχον, δὲ ἐστι τοῦ κτήτορος. πῶς γαρ φασι πληθυντι-
κὸν καὶ ἐνικάν ύφεν κεκλίσεται; εἰ γοῦν ισά-
ριθμα γένοιτο κατ' ἀμφότερα, συστῆσεται.
Πρῶτον οὐδεμία χρῆσις ἐπειτα οὐδὲ λόγος
ἀπαιτεῖ. εἰ γαρ αἱ κλῆσις οὐ πρὸς κεχωρι-
σμένα πρόσωπα, τῷ δὲ τῶν κτητέρων κεχώρι-
σται τῶν κτημάτων, πῶς οὐχὶ μάτην τὰ τῆς
φωνῆς παραληφθῆσεται, οὐ δυνάμεται παρ-
ληφθῆναι; ἀμέλει τὰ τοῦ πρώτου, αναδέξα-

Λ μενα τὸν λόγον, καὶ τὴν χρῆσιν ἐπέδειξεν. Εἰ τὰ τρίτα τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν φάνεσται τοῖς κτητικοῖς ὄνόμασι, καθὸ ἀμφότερα δύο τρίτων παραστατικά, τοῦ τε κτήτορος καὶ τοῦ κτήματος, οὐδὲν δὲ τὸ καλῦπον φάναι Ἀριστάρχεις οὐδὲ τὸ σφέτερε ἀρέα ἀπόβλητον. Εἰ τὸ ήμέτερε κλητικῆς, καὶ τὸ τούτου ἔνικὸν ὑπάρχει, δῆπερ καὶ ἐσχηματίσθη παρὰ τῷ ποιητῇ,
γαμβρὸς ἐμὸς Θύγατέρ τε·

ὅν τρόπον ἀπὸ τοῦ γαμβροῦ, οὕτως ἀν αὐτὶ^ν τοῦ ἴμε. δῆπερ Ἰσως ἀκίντες, ἐπεὶ οὔτε συνεχὲς παρὰ τῷ ποιητῇ, σολαικισμῷ τε ὑπόφασιν ἐποιεῖτο διὰ τὸ τῇ ἐμὲ αἰτιατικῇ ὁμοφωνεῖν.

Ἀκολούθως σκεπτέον ὑπὲρ τῆς συντάξεως τῶν ἀντωνυμιῶν, τὸ πρῶτον πότε ταῖς εὑθείαις αὐτῶν τὰ ἔρματα συνταγύσεται, καὶ πότε εἰ. ταῖς μὲν γὰρ πλαγίοις πάντοτε, ἐπεὶ αἱ ἀπὸ τῶν ἔρμάτων διαδέσεις ἐπὶ τινα πλάγιον φέρονται η ὄνόματος η ἀντωνυμίας η μετοχῆς, Τρύφωνι ἔδωκας, ἐμοὶ ἐλάλησας, ἐτι. Συήσας τοὺς νικήσαντα τῆς γὰρ τοιαύτης συντάξεως, οὐκ οὔσης, οὐδὲ η ἐπὶ πρόσωπον μετάβασις νοεῖται. Τινὲς μὲν οὖν ὑπέλαβον ἐντελεστέραν τίγαι τὴν μετὰ ἔρμάτων καὶ αντωνυμιῶν φράσιν, εἴγε ἐπ’ ἐνίων συντάξεων, ὑφαιρουμένων τῶν ἀντωνυμιῶν, ἐνδεῖ τὰ τοῦ λόγου γίνεται. ἐντελέσεις μὲν γὰρ τὸ ἐγώ μὲν παρεγενόμην, σὺ δὲ οὐ παρέτυχες, ἐλλιπὲς δὲ τὸ παρεγενόμην μέν, οὐ παρέτυχες

δέ. Ἐγώ δὲ οὐκ οἶμαι τὰς τοιαύτας φράσεις ή
ἐλληπεῖς εἶναι τῶν ἀντωνυμιῶν, ὅπου διὰ ἐν-
μάτων κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον καὶ δεύτε-
ρον ή τῶν ἐνμάτων παράθεσις ἀναπληροῖ τὴν
τῶν προσώπων μετάβασιν, περισσὸν μέντοι τὴν
παράθεσιν ὑπολαμβάνω, εἰ μὴ διαστολῆς ὁ
λόγος χρήζει. τὸ γὰρ

ἴσομεν ἀχνύμενοι

καὶ τὸ

ῆμιθροτες οὐδὲ ἔτυχες

καὶ σχεδὸν ὅλη ή χρῆσις τοῦ βίου, πλήρης ή
οὖσα τῆς τοιαύτης συντάξεως, δόξειν ἢν ἐλ-
λείπειν. πέφυκε γὰρ ή μὲν τῶν ἐνμάτων ἐκ-
φορᾷ μετὰ προσώπου τοῦ κατὰ τὴν εὑθεῖαν
καὶ πρᾶγμα δηλοῦν, ή δὲ τῶν ἀντωνυμιῶν
αὐτὸν μόνον πρόσωπον καί, εἰ δέοι, διαστολήν.
ὅταν οὖν τὰ ἐνμάτα παρατεθῆ, περισσόν ἐστι
τὰς ἀντωνυμίας λαμβάνειν τῆς εὐθείας, εἴτε,
δι' ὁ παρεγίθεντο, ἀνεπληροῦτο διὰ τῶν ἐνμά-
των. τοῦ μέντοι λόγου δεομένου ἀντιδιαστολῆς,
καὶ τῶν ἐνμάτων μὴ δυναμένων ἔτι τοῦτο ἀνα-
πληρῶσαι, ἐξ ἀνάγκης παραλαμβάνονται αἱ
τε κατὰ τὸ πρῶτον καὶ αἱ κατὰ τὸ δεύτερον,
ῆμεῖς κατέβημεν, ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ
ἐπὶ τῶν ὄνομάτων. τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ κάκει-
νο ἀσύστατον καθειστάκει· αἰρομένων γὰρ τῶν
ἀντωνυμιῶν διαστολῆς εἶχε χρείαν ή συστολὴ
τῆς φράσεως, ἐγὼ μὲν παρεγενόμην, σὺ
δὲ οὐ παρέτυχες. Ἐπὶ τρίτου οὐ συντέίνει

Λτὰ τοῦ λόγου. πάντοτε γαρ δεῖ τῷ τρίτῳ τὴν ἀντωνυμίαν ἢ τὸ ὄνομα ἐπιφέρεσθαι, δι' οὗ τὸ λεπόμενον ἀναπληρωθῆσθαι. γράφει γάρ· τίς ἐπίζητοῦμεν, καὶ ἐν διαστήματι ἐκεῖνος, ἐν δὲ ἐγγύτητι οὗτος, ἢ ἐν ἀναφορᾷ αὐτός, ἢ ἐν ὀνόματι, περιπατεῖ Σωκράτης. οὐκ ἀντίκειται τὸ ὕει ἢ βροντᾶς ἢ ἀστράπτει, αὐτοτελῆ ὄντα. ὑπακούεται γαρ πάντως ὁ Ζεύς, εἴγε αὐτοῦ ταῦτα ἴδια. χρὴ δὲ γινώσκειν, ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων φράσεων λείπουσιν αἱ ἀντωνυμίαι,

αὐτὸς ἐκάνει οἱ δᾶκα,

αὐτὸς νῦν ἵδε πῶμα.

εἰ γαρ ἡ αὐτός ταῖς ἀντιδιαστελλομέναις συντάσσεται, τὰ δὲ ἔντματα οὐ διασταλτικά, ἀπόλυτα δὲ πρόσωπα σημαίνει, πῶς οὐχὶ ἐξ ἀνάγκης τὸ τῆς ἀντωνυμίας πρόσωπον ἐνδεῖ, ἐν ᾧ ἦν ἀντιδιασταλτικὴ ἐκφορᾶ; διδασκόμεθα δὴ ἐντεῦθεν ὡς φυσικῶς τινὶ λόγῳ αἱ ἐγκλιτικαὶ τῆς εὐθείας ἐστιγμῆσαν, πάσις φράσεως. Σιγαβετικὸν ἐν προσώποις ἔχούσης τὸ ἔημα, ὅπερ ἦν δυνάμει ἐγκλινομένη ἀντωνυμία. πρός γε μὴν τοῖς εἰρημένοις, οὐδὲ αἱ ἀνθυποφερόμεναι τοῖς πύσμασιν ἀτός εἰσιν ἀντιδιαστολῆς. εἰ γαρ ὡδέ τις ἀποφαίνοιτο, τίς ἐγραψε, τίς διετάξατο, φαμὲν ἐγώ ἐξαιροῦντες τῆς κατὰ τὸ πύσμα ἀορίστου προφορᾶς τὸ δεδραχός πρόσωπον. Ως μὲν οὖν τὸ ἔημα τὰς ἐγκλιτικὰς τῆς εὐθείας παρωθεῖται, εἴρηται.

οῦν δὲ ἔπτεον ὡς καὶ αὐτὰ τὰ ὄνόματα ἀπο-
θλίβουσιν αὐτῶν παραλαμβανόμεναι. τὰς
μὲν οὖν ἄλλας πτώσεις ἐν προσώποις τρίτοις
νοεῖσθαι, μόνην δὲ τὴν κλιπικὴν ἐν δευτέρῳ,
ὡς ἐν τῷ ὦ σὺ Ἀρίσταρχε. ὁ οὖν ὑπὲρ ἰαν-
τοῦ ἀποφαινόμενος ἢ πρὸς τινα ἀπερειδόμενος
τὸν λόγον ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ προσφωνουμένου
ἡδυνάτει προσχρῆσθαι τοῖς ὄνόμασιν, ὡς προε-
ρηται, ἐπεὶ ἐν τρίτοις προσώποις ἐνοεῖτο, χωρὶς
εἰ μὴ τὰ τῆς ὑπάρξεως ῥήματα συντάπτοιτο·
τινικαῦτα γάρ ἐπὶ πρώτου καὶ δευτέρου τὰς
ῥήματα ἐτάσσετο. καὶ μάλα εὐλόγως· οὐ γάρ
ἔτι ή ἀντωνυμία τὸ ἴδια τινὶ παρηκολουθηκός
ἡδύνατο παραστῆσαι. φαμὲν γάρ οὖν Ἀρί-
σταρχος λέγομαι, μακρὸς ὑπάρχω.
ἀναγκαῖως οὖν αὗται παραλαμβάνονται κατὰ
πρώτον καὶ δεύτερον, κοινὴν προσώπων μετά-
βασιν δηλοῦσαι. ἐπὶ γάρ τῶν τρίτων οὐκ ἔξ
ανάγκης παραληφθῆσονται· δυνατὸν γάρ προς-
χρῆσθαι καὶ τοῖς ὄνόμασιν, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ
Ἀριστοφάνης, χωρὶς εἰ μὴ δεῖξεως δεοίτο ὁ
λόγος, καθάπερ ἐπὶ τοῦ

οὗτος δὲ Άιας ἐστὶ πελώριος·

οὐ γάρ μόνοι τῷ τὴν ποιότητα παριστάντι
ἥρκεσθη, ἀλλὰ καὶ δεῖξιν ἐπιζητοῦντος τοῦ
λόγου ἐπινέγκατο ἀντωνυμικόν. ἄλλως τε η
γγῶσις τῶν κυρίων ὄνομάτων οὐ δῆλος ἀπασιν
ὅθεν ἐπὶ τὴν κοινῶς λαμβανομένην ἐπὶ παν-
τὸς ἀντωνυμίαν καταδρομὴ γίνεται· οὐσίας γάρ

λαῦτη μόνον παραστατική. διὸ καὶ ὁ Νέστωρ,
οὐσίας μόνον ἀντιληπτικὸς γενόμενος, οὐκέτι δὲ
καὶ τῆς παρακολουθούσης ποιότητος διὰ τὴν
ἀδηλίαν τοῦ καταστήματος, ὅρίζει μὲν τὸ
ὑποκείμενον πρόσωπον, ἀνακρίνει δὲ τὸ ποιόν,
τίς δ' οὗτος κατὰ γῆς.

οὐ δὲ τὸ ἴδιον δηλοῖ,

γνάστεαι Ἀτρείδην.

‘Ως μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τρίτων πολλάκις παρ-
λαμβάνονται ἀντ’ ὄνόματος, ἐδείχθη. Ἰσως
β τις ὡς μαχόμενα ταῦτα παραλήψεται
δεῦρο ἵτω ἐκ πάντων πρόμος ἔμενεναι
Ἐκτορὶ δίω,

καὶ τὸ

οὐκ ἀν μ' ἐρύσαιτ’ ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε
Ζῆν’ ὑπατον μήστωρα·

ἰδού γαρ ὑπὲρ ἑαυτῶν λέγοντες ὄνόματι προς-
χρῶνται, τοῦ λέγεσθαι ή ὑπάρχειν μὴ συντε-
ταγμένων. Ἀλλ’ οὐ τὰ ἐν σχήματι λαμβα-
νόμενα, καὶ ταῦτα ὀλιγάκις, κανὼν τῶν πλεί-
στων. ἄλλως τε ἔμφασιν ὑπεροχῆς τὰ τοιαῦτα
σημαίνει. καὶ τὸ ἐπὶ Κύκλωπος δὲ λεγόμενον
ἐπὶ τρίτου ἀν ἥκουέτο,

Οὕτιν ἐγώ πύματον ἔδομαι,

εἰ μὴ ἀνθυπαλλαγῇ τῆς ἀντωνυμίας εἰς δεύ-
τερον αὐτὸν ἔτρεψε,

τὸ δὲ τοι ξεικήϊον ἔστω.

ὅμοιον γαρ καὶ τὸ ἐπὶ Τηλεμάχου,

ῳ γέρον, οὐχ ἕκας οὗτος αὐτῷ, ὃς λαὸν ἀγειρεῖ·

πάλιν γαρ πρῶτον διὰ τὸ ἕγερα· οὐκ ἀλο-
γον δὲ τὸ τὴν τῶν ὄνομάτων ἐκφορὰν ἐν τρί-
τοις, νοεῖσθαι, ἐπεὶ αἱ διαδέσεις τῶν ὄνομάτων
οὐ τὸν πρός τινα λόγον ἔχουσιν, ἀλλὰ τὸν
περὶ τινος.

Αἱ ἀντωνυμίαι οὔτε ἀντὶ τῶν προσηγορι-
κῶν ὄνομάτων, οὔτε ἀντὶ ἐπιθετικῶν, εἴγε αἱ
μὲν ὅρίζουσιν ἐν τι, τὸ δὲ προσηγορικὸν διῆκε
κατὰ πλειόνων, ἀνθρωπος, ἵππος. τὸ δὲ
ἐγώ εἰμι ὁ ταῦτα δρῶν ἀντὶ ὄνοματος κυ-
ρίου τοῦ Τρύφων ἢ Δίων. ἀλλὰ μὴν τὰ ἐπιθε-
τικὰ ἢ πηλικότητα ἢ ποσότητα ἢ διάδεσιν
ψυχῆς δηλοῖ ἢ τι τοιοῦτον· αἱ δὲ ἀντωνυμίαι
οὐδενὸς τούτων παραστατικά, μόνον δὲ οὐσίας.
ἀμέλει τὸ λευκός ἐστιν ἢ μέλας ἢ ἀγα-
θός εἰς ἀντωνυμίαν οὐ μεταλαμβάνεται, τοῖς
δὲ κυρίοις τὰ ἐπιθετικὰ συναρτᾶται, μακρός
ἐστι· Τρύφων, λευκός ἐστι· Δίων· φαμὲν
δὲ ἐγώ λευκός εἰμι, ἀγαθός εἰ· σὺ· καὶ
κατὰ τοῦτο οὖν ἀντὶ κυρίων δείκνυνται παρα-
λαμβανόμεναι. Ἐτι μὴν τὸ ἵππος με ἐλά-
κτισεν, οὐκέτι κοινότητα τοῦ ἵππου ἐπαγ-
γέλλεται, τὸν δὲ ἴδιως νοούμενον.

ἘΠΕΙ' δὲ καὶ τινες τῶν λέξεων ἀμφιβάλ-
λονται, πότερον ἀντωνυμίαι ἢ ὄνοματα, διά-
τινας ὄμοιότητας ἢ κοινάς παρακολουθήσεις,
καὶ περὶ τούτου λεκτέον, ἵνα τάχιστες τοῦ λό-
γου προσγινόμενον τὸ δισταζόμενον κατὰ τάξε-

τας

Λας λέξεις ἀποτρίψηται. Τὰ γοῦν ἐγκλιτικά τῶν πτωτικῶν ἀντωνυμίας φασὶν εἶναι, τίμον μες,

κόψε γάρ αὐτον,
οὐδὲ τί μοι περίκειται.

διὰ τοῦτο τὸ ΤΙΣ, ἐγκλιτικὸν δὲν, ἀντωνυμία, ἥλθε τις ἀνθρωπος. τὰ τε εἰς σὸν λήγοντα ὄνόματα, μονοσύλλαβα δύντα, ἐκτείνεται. Κρίς, Θής, παῖς, Θίς, εἶς, τὰ δὲ τῶν ἀντωνυμῶν συστέλλεται, σός, δές, σφός. αἱ εἰς τὰ λήγουσαι αἰτιατικαὶ εἰς ἦν λήγουσι κατὰ τὸν τοῦ οὐδετέρου παρασχηματισμόν, μέλανα μέλαν, τάλανα τάλαν, τέρενα τέρεν, ἔνα ἔν. πῶς οὖν ἀπὸ τοῦ τινά οὐχὶ τίν, ἀλλὰ τί; τὸ δὲ ἀνακόλουθον ἐν ἀντωνυμίαις τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ προκείμενον. καὶ ἐκ τοῦ παραδιωρεῖσι μὴ περισπᾶσθαι, καθὸ παιδῶν, παντῶν, Τρωῶν. οὐσίαν σημαίνουσιν αἱ ἀντωνυμίαι, τὰ δὲ δύνοματα οὐσίαν μετὰ ποιότητος τὸ οὖν τίς, οὐσίας δὲν μόνον παραστατικόν, Σἀντωνυμία. ἔτι ἀνταποδίδοται τῷ ποῦ τὸ ἔκει, καὶ γίνεται ἐν μέρος λόγου, τῷ τε πότε τὸ ὅτε· καὶ τῷ τίς οὖν τὸ ἔγω· ταῦτὸν ἀρά. Ἐγὼ δ'οἵμαι πᾶσαν λέξιν μᾶλλον ἀντωνυμίαν παραδεχθῆναι ἡπερ τὸ τίς καὶ τὰ τῆς τοιαύτης σημασίας δύνοματα, λέγω δὲ τὸ ποῖος, πόσος, τὸ γαρ ἐναντιώτατον ταῖς ἀντωνυμίαις, ἀόριστά εἴστιν, αὐτῆς δριζόμενης πρόσωπα. εἴτε γαρ πυρματικῶς, εἴτε ἀποφατικῶς λαμβάνοιτο,

σαφὲς ὅτι αἰόριστα. ὁ γὰρ πυνθανόμενος, ἐν ᾧ οὐ πυνθάνεται, αἴγνοεῖ, τὸ δὲ αἴγνοούμενον οὐχ ὄριστόν· ὃ τε λέγων ἀποφατικῶς ἥλθε τις οὐκ ἐπί τινα γνωρίζόμενον ἀπερείδεται. πῶς οὖν οὐ παρέλκουσσα ή ζήτησις; Ἀλλὰ τὸ τίς, ἀποφατικὸν ὄν, ἔγκλινεται. Ἀλλ' οὐδὲμία ἀντωνυμία, εὐθείας οῦσα, ἔγκλινεται, τὸ δὲ τίς εὐθείας· πῶς οὖν ἀντωνυμία; ἀλλως τε οὐκ ἴδιον ἀντωνυμίας ἔγκλισις, ἀλλὰ καὶ ἔημάτων, ὡς τὸ ἔστιν, εἰσὶν, καὶ συνδέσμων, ὁ πέρ, ὁ τέ, καὶ ἐπιβρέημάτων, ὡς τὸ ποτέ, πῶς. οὐκ ἐπεὶ οὖν βέγκλινεται τὸ τίς, ἀντωνυμία. Πῶς οὖν οὐ τείνεται μονοσύλλαβοῦν ὡς τὰ ὄγκματα; Τοῦτο φωνῆς κατηγόρημα, οὐ τοῦ νοούμενου ἀπὸ τῆς φωνῆς. ή αὐχένος παράλογός ἐστιν, ἀλλ' ὄγομα· τὸ πέποσχα ἡμάρτηται, ἀλλὰ ἔημα. Ίσως δὲ καὶ ή σύντομος τῆς πεύσεως ἀνακρίσις τὸ μακρὸν ἡ παρηγήσατο. Εἰς ἡ δὲ λήγει τὸ οὐδέτερον, καθότι τὰ συστελλόμενα τῶν διχρόνων ἀποβολῇ τοῦ στὸ τὸ οὐδέτερον ποιοῦσι, ταχὺς ταχύ, ἥμισυς ἥμισυ, μέγας μέγα, εὔχαρις εὐχαρι· τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ τί. Αἱ ἀντωνυμίαι ὄρθοτονούμεναι καὶ ἔγκλινόμεναι αὐτὸν μόνον διαστέλλουσι τὰ πρόσωπα, καὶ ὄρθοτονούμεναι ἀντανακλῶνται· τῷ δὲ τίς οὐ ταῦτὸν παρηκολούθει. οὐ γάρ ἔνεκα διαστολῆς τὸ τίς δέξυνεται, ἀλλ' ἔνεκα πεύσεως. Τῷ τίς τὸ ἔγώ ἀνθυπάγεται, ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀρίσταρχος, ἀλλα μυρίων προσώπων δεικτικά.

Α τὰ δὲ πύσματα κατὰ ποσότητος, ὡς τὸ πόσος, καὶ ποιότητος, ὡς τὸ ποῖος, καὶ πηλικότητος, ὡς τὸ πηλίκος, καὶ κατ' οὐσίας, ὡς τὸ τίς. καὶ οὐ διὰ τοῦτο ἀντωνυμία. Οὐκ ἔστιν εὐλογον κατατρέχοντας τῆς φωνῆς φάναι ὡς οὐδεμία ἀντωνυμία εἰς τὸς οὐ εἰς νος οὐ εἰς να ληγει, οὐ περισσοσυλλαβεῖ κατὰ γενικήν, ἐπεὶ ἔνεκά γε τούτου οὐδεμία ἀντωνυμία εἰς γῶ οὐ εἰς συ. καὶ σχεδὸν ἐπὶ πασῶν τὸ αὐτὸ οὐν, καὶ οὐ πάντως οὐκ ἀντωνυμία. Εἰ δὲ χρή, ἐκεῖνον λεκτέον, ὡς αἱ γένους παραστατικαὶ καὶ ἀκονώντοις ὡς πρὸς τὰ θηλυκά, ἐκεῖνος ἐκείνης, αὐτός αὐτή· πῶς οὖν ὁ τίς καὶ οὐ τίς; τὸ οὐδεῖς συντάσσεται γενικῇ ἀντωνυμίᾳ, οὐδεὶς αὐτῶν, οὐδεῖς οὐ μῶν οὐκέτι τῷ τινῶν πρὸς τὴν πεῦσιν βαρύνεται τὸ τίνων, ἐπεὶ τὰ πύσματα πρὸς πάντων Ἑλλήνων βαρύνεται, ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν δύτα, ὑπεξαιρουμένου τοῦ ποδαπός διὰ τὸν τύπον. οὐ πάντως οὖν οὐχὶ δύναμα, δτι παρὰ Δωριεῦσιν οὐ περισπᾶται, καὶ ἐπεὶ τινά δξυτόνως φαμὲν ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως, καί τοι μιδεμιᾶς αἰτιωτικῆς εἰς ἄληγούστης καὶ δξυτονούμενης. Πῶς δὲ οὐχὶ κακεῖνο γέλοιον; οὐ γὰρ οὐδενὸν προσέλαβε φασι τὸ τ, καὶ ἐγένετο τί, τὰ δὲ τοιαῦτα τοῦ αὐτοῦ μέρους λόγου, οἶος τοῖος, ὡς τάς. Πρῶτον μὲν οὐ τῆς αὐτῆς ἔννοιας· εἴτα ἔδει τὸ τί τῶν τριῶν γενῶν εἶναι παραστατικόν, ὥςπερ καὶ τὸ ί. οὐ πέρ τὸ τί οὐδέτερον μόνως, πῶς οὐχὶ καὶ

τῷ τίς τὸ δίχα τοῦ τὸ πρόσκειται ἵς; τί δὲ τὰ μὲν ἀπὸ τοῦ τὸ κλίσιν καὶ ἀριθμὸν ἀνεδέξατο, τινός, τινῶν, τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ τὸ οὐκέτι, τῶν τοιούτων κλινομένων; οἵου γάρ καὶ τοίου.

Τὸ ΤΗΛΙΚΟῦτος καὶ ΤΟΙΟῦτος τὰ τε τούτοις ὄμοια σύνθετα, ὡς τινες ὑπέλαβον. σκεπτέον δῆν καὶ τίνα ἀν μέρη λόγου εἴη, εἴπερ ἔγκειται τὸ οὗτος. Καὶ ὑπὲρ μὲν τῆς συνθέσεως τάδε τὰ κεφάλαια. ὅ τύπος τῆς φωνῆς, ἐν ᾧ τὰ ἐν διαλύσει, φαμὲν τηλίκος οὗτος. Ηδὶ διὰ τοῦ τὸ πέπετασις, τηλικουτοσί, τοιουτοσί, ὅπερ επ' ὄνομάτων οὐ συμβαίνει. τὸ δεῖξιν ἀναδέχεσθαι· ἀφορῶντες γάρ φαμεν τηλικοῦτος καὶ τοιοῦτος, τούτου μὴ παρακολουθοῦντος ὄνόματος. τῶν τε οὐδετέρων ηδὶ εἰς ὃ κατάληξις τηλικοῦτο· ὄμοιώς γάρ τῷ αὐτῷ καὶ τοῦτο καὶ ἔκεινο. Τπὲρ δὲ τοῦ μὴ οὕτως ἔχειν τὰ τῆς συνθέσεως ἁπτέον· πῶς τὸ τηλίκος καὶ ἔτι τὸ τηλικόδε, ἀσύνθετα ὄντα, τὸ αὐτὸ σημαίνει τῷ τηλικοῦτος; πότε ἀπλοῦν συνθέτω ταῦτογ ἔστι; δεύτερον, οὐχ ὑγίεις τὸ λέγειν, ὡς τὸ τηλίκος καὶ τὸ οὗτος ἔγκειται. τί γάρ οὐ μᾶλλον ὄνομα ἐκ τοῦ κατ' αρχὴν μέρους ηδὶ ἀντωνυμία ἐκ τοῦ κατὰ τὸ τέλος; ἕὰν γάρ ἀπαξιδοθῇ ἔγκεισθαι τὸ οὗτος, δέδοται καὶ ἀντωνυμίαν εἶναι τὸ τηλικοῦτος· τὰ γάρ τέλη τῶν λέξεων ἐπιχρατεῖ κατὰ τὰς συνθέσεις. ὅμιλοι τὸ δημιαγωγῶ καὶ παιδιαγωγῶ, καὶ ὄνομα τὸ εὐγενής, καὶ εἰ ἐξ ἐπιφρέματος σύγκε-

Αται· καὶ ἐπ' ἄλλων μορίων τὸ αὐτό. ἄλλως τε καὶ ποίαν ἔτι ἐμφασιν ἔχει τὸ τημοῦτος τῆς οὗτος ἀντωνυμίας, ἢ τὸ τηνικαῦτα τοῦ αὐτός, ὅτε οὐδὲν πλέον τοῦ τηνίκα καὶ τῆμος σημαίνει; πῶς δὲ οὐχὶ καὶ κοινά ἔστι κατὰ γένος καὶ προπαροξύνεται; τὰ γὰρ σύνθετα τοιαῦτα κατὰ γένος καὶ κατὰ τόνον, ὑποστελλομένων τῶν παραλόγων. ἀπὸ γοῦν τοῦ δοῦλος προπερισπωμένου τὸ σύνδουλος καὶ κοινὸν καὶ προπαροξυνόμενον· ἐχρῆν ἀρα καὶ παρὰ τὴν οὗτος

Β τὸ τηλικοῦτος προπαροξύνεσθαι. Ἐλλὰ δύο πρόσωπα δηλοῖ, τὸ τε δεικνύμενον καὶ ἐφ' ὁ ἀναφέρεται ἢ δεῖξις, ὅπερ οὐκ ἀν ἦν, εἰ μὴ σύνθετον καθειστήκει. Καὶ τοῦτο εὐαπόλυτον. οἶδον γὰρ σύνθετοι λέξεις ἐν ἀπλοῦν δηλοῦσιν, ὡς ἢ Θεόφραστος, καὶ ἀπλαῖ λέξεις πλείονα πρόσωπα. Ἐγτόρειος γὰρ ὁ τοῦ Ἐγτόρος ἵππος· καὶ ἔτι τὸ ἵππωντος μετὰ τοῦ ἵππου καὶ ἀνδρὸς καὶ τέχνην ἐπαγγέλλεται. καὶ ἄλλα πλείονα παραχθέντα ὑπόφασιν παρέχει συνθέσεως. τὸ μελιτηρόν τοῦ τηρεῖν, ὅπερ ὅμοίως παρῆκται τῷ καματηρόν καὶ αἰματηρόν· τὸ φαιδιμόντες, ὅτι φαιδίμα ἔντη, ὅπερ ἦν κλίσις ἀπλοῦ τοῦ φαιδιμούς. πῶς δ' οὐχὶ καὶ ἡ δασεῖα τοῦ οὗτος ἐφυλάσσετο; τί δὲ οὐχὶ καὶ πρώτου καὶ δευτέρου ἀναλογούσας ἔχει, ὅπερ καὶ σύγκειται; καὶ γὰρ ἡ ἐμαυτοῦ καὶ σαυτοῦ. οὔσιαν μόνον σημαίνουσιν αἱ ἀντωνυμίαι, ταῦτα δὲ καὶ ποιότητα καὶ πηλικότητα, τηλι-

κοῦτος καὶ τοιοῦτος. Ἀλλως τε καὶ ὄμοιώσεως ἀ-
δύτα τὰ ὄνματα τῶν ὑποκειμένων ἐδόκει δεῖξιν
παρίσταντεν. Ὅπερ ἀγανὴστὶ ληρῶδες. τὸ γὰρ
δεικνύμενον δὶ αὐτωνυμίας οὐκ ἐπ’ ἄλλου συν-
τίνειν, αὐτὸ δὲ τὸ ὑποκείμενον καὶ κατὰ γένος
καὶ κατὰ ἀριθμόν. ἀφορῶν γάρ τις εἰς λίμνην
φίσει πηλικοῦτον εἶναι τὸν Νεῖλον. Η ἐπὶ πλή-
θους, πηλικοῦτοί μοί εἰσιν οἱ παῖδες
ἀποβλέπων εἰς ἐν τι μέγεθος τῶν ὑποκειμέ-
νων, ὅπερ ἐπὶ παντὸς γένους δύναται παρα-
λαμβάνεσθαι. Ἀλλ’ εἰς ὁ λῆγει τὸ οὐδέτερον. Β
Τοῦτο ἴδιον τῆς παραγωγῆς. ἵσως καὶ εἰς
οὐ λήγουσιν αἱ οὐδέτεραι ἐκφοραί. αἱ τε διὰ τοῦ
ι ἐπεκτάσεις κατά τινος ὑποκειμένου καὶ ἀνα-
φερομένου θέλουσι παραλαμβάνεσθαι· ἐκενοσί
γάρ καὶ τουτοῖ. ὑπέκειτο δὲ ταῖς τοιαύταις
φωναῖς τὸ ὄμοιωματικόν, ἐφ’ ὃ ἀναφέρεται τὸ
πηλικοῦτος. ἀμέλει τὸ Ἰσος μεταλαμβάνεται
εἰς τὸ πηλικοῦτος, ὅπερ ὄνομα· ὄνματα ἀρ-
καὶ τὰ προκείμενα.

Τῆς αὐτῆς ζητίσεως τυγχάνει τὸ ἉΜΕΔΑ-
ΠΟΣ, καὶ ΤΜΕΔΑΠΟΣ, τοῦ δαπέδου ή ἐδάφους
κατά τινας ἐγκειμένου. Ἀλλ’ ἐβαρύνετο ἀν
ὄμοιώς τοῖς τὸ ὁ φιλάξασιν οὐδετέροις, ἀστε-
φος, εὔτειχος, δύσειγος, εἰ παρὰ τὸ ἐδά-
φος· εἰ δὲ παρὰ τὸ δάπεδον, ὄμοιώς τῷ εὐ-
τεινος, εὔμετρος, εὐπρόσωπος. ἀλλ’ εἰ καὶ
τὰ τοῦ τόνου παραπέμπτεα, εἴγε καὶ τὰ παρὰ
τὸ ἔργον συντιθέμενα ὀξύνεται, μουσουρ-

Α γός, ἐλεφαντουργός, ὑπουργός, τὰ τοῦ γένους ἀντέκειτο· κοινὰ γὰρ θέλει εἶναι ὄμοίως τοῖς συνθέτοις. πρὸς οὓς καὶ τὰ τῆς γραφῆς ἀντέκειτο· ἔχον γὰρ ἡ ἡμεδαπεδός διὰ τοῦ δὲ ἡ ἡμεδαφός διὰ τοῦ φ. πρὸς τούτοις εἰς ἀπορον περιστάται τὸ σχῆμα τῆς λέξεως· οὔτε γὰρ ὄνομα, ἐπεὶ πῶς πρώτου προςώπου καὶ δευτέρου δεκτικόν, ὅπερ ἐν ὄνόματι οὐ παρακολουθεῖ· οὔτε ἀντωνυμία, ἐπεὶ τὰ τέλη τῶν σχημάτων ἐπικρατεῖ, ὄνομα δὲ τὸ τέλος, ὄνομα ἄρα τὸ ἡμεδαπός.

Β ἔτι οὐδεμία ἀντωνυμία μετ' ἄλλου μέρους λόγου συντίθεται ἢ μόνη ἡ αὐτός. πληθυντικὴ δὲ οὐδεμία καθόλου· πῶς οὖν σύνθετον τὸ ἡμεδαπός; Εἰρήστεται μὲν οὖν ἐντελῶς ἐν τῷ περὶ συνθέτων ἢ αἵτία τῆς ἀσυνθεσίας, καὶ νῦν δὲ διὰ βραχέος ἐντίθεται· τὰ ὄνόματα δείξεως ἐστιν ἀπαρέμφατα, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι δείξεως εἰσὶ παραστατικαί, ἀλλὰ μὴν καὶ προσώπων ὠρισμένων, ἀπολύτων τε καὶ διασταλτικῶν. τά τε συντιθέμενα τῶν λέξεων τὸ ὕδιον σημαινόμενον φυλάσσει, ἐδυπερ μὴ συμβολικῶς λαμβάνηται, καθάπερ τὰ κύρια· ὅρθῶς ἔρα τὴν σύνθετιν τῶν ἀντωνυμιῶν τὰ ὄνόματα παρηγήσατο, ἐπεὶ κακὸν τῶν προκειμένου τὰ ὄνόματα παρελαμβάνετο. Τὸ παντοδαπός ἵσον τῷ παντοῖος, καὶ οὐδαμοῦ τὸ ἔδαφος· δῆλον ὡς καὶ τὰ προκείμενα ἀσύνθετα. Ἐλιπτῇ ὄνται τὰ πύσματα τοῦ ἐφ' ἀποθεῖ, ἀσύνθετα καθέστηκεν· αἱ γὰρ συνθέσεις αὐτοτελεῖς θέλου-

σιν εἶναι. πῶς οὖν τὸ ποδαπός σύνθετον; Πα-
ράγονται αἱ ἀντωνυμίαι. ίδου γὰρ νωίτερος καὶ
ημέτερος. ἀκαλύτως ἄρα καὶ ταῦτα παρήχθη,
ὅμοιώς τῷ τηλεδαπός καὶ παντοδαπός.

Ἄλλα φασιν, εἰ δοθεί τὸ ημεδαπός πα-
ρῆχθαι, δοθήσεται καὶ τὸ ἈΛΛΟΣ ἀντωνυμία,
ἐπεὶ τὸ ἀλλοδαπός τῷ ημεδαπός καὶ ημεδα-
πός, ἀντωνυμικοῖς οὖσι, τρίτον καθεστός συμ-
παρήχθη· χρῆν γὰρ σφεδαπός. Καὶ τοῦτο
εὐαπόλυτον. πρῶτον ὡς οὐκ εἴ τι κατὰ τὸ τρί-
τον ἐπάγεται ταῖς ἀντωνυμίαις, τοῦτο ἀντωνυ-
μία· ίδου γὰρ καὶ τὰ ὄνόματα. ἔπειτα ἐξ ἀνάγ-
κης τὸ ἀλλοδαπός ἐπιφέρεται, οὐ καθὸ ἀντω-
νυμία, καθὸ δὲ τῶν ὑποκειμένων προσώπων
ἀναιρετικὸν ὑπάρχον εἰς ἀδριστον πρόσωπον με-
θίστησιν· ἄλλος γάρ, οὐκ ἕγω· ἄλλος, οὐ σύ-
ἄλλος, οὐκ Ἀρίσταρχος. ἀναγκαίως οὖν τὸ ημε-
δαπός καὶ ημεδαπός, τοῦ ὄρισμοῦ στερούμενα,
εἰς τὸ ἀλλοδαπός περίστατο ἀδριστον, τοῦ
σφεδαπός μὴ δυναμένου κατὰ τὸ τρίτον πα-
ραλαμβάνεσθαι, ἐπεὶ δυσέφικτον τὸ ὄρισμα παν-
τὸς ἀνθρώπου πόλιν· ἀπειρα γὰρ τὰ τρίτα.
στέρησις ἄρα ἦν πρῶτου καὶ δευτέρου τὸ ἀλ-
λοδαπός, ὅπερ ἀρσενικὸν καὶ Θηλυκὸν τὸ
οὐδέτερον. Ἀλλ' οὐδὲ κλητικὴν φασιν ἔχειν τὸ
ἄλλος, καθότι αἱ ἀντωνυμίαι, ἐκεῖνος καὶ αὐ-
τός. Καὶ τοῦτο ληρῶδες. εἰ γὰρ ή κλητικὴ
κλῆσις τοῦ πέλας, ὅπερ ἐστὶ δεύτερον πρόσ-
ωπον, πῶς οὐχὶ βίᾳον τὸ ἀφανιστικὸν τῶν

Λ προσώπων ἐς δευτέρου προσώπου γένεσιν μεθί-
στασθαι; Ἀλλὰ καὶ τὸ οὐδέτερον εἰς ὃ ἔληξε,
καθότι τὸ αὐτό καὶ τὸ ἔκεινο ἀντωνυμίαι ὄντα.
Τοῦτο ἀμάρτητα φωνῆς, ὅπερ κατωρθοῦτο ἐν
τῷ συνδέτῳ, τὸ ὄφειλόμενον ἢ προσλαμβάνον·
ἔξαλλον γάρ καὶ περίαλλον. Τὴν γενικὴν πλη-
θυντικὴν περισπῶσι Δωρεῖς, ἐπεὶ καὶ τὰς τοι-
αύτας τῶν ἀντωνυμιῶν· τουτῶν γάρ καὶ τηνῶν,
οἵς ὅμοιον καὶ τὸ ἀλλῶν. Ἀλλ' οὐκ εἴ τι ἐν
διαλέκτοις πάρα τάσιν ὠλιγωρηται, τοῦτο καὶ
Β τῆς ποιότητος τῆς λέξεως ἐστέρηται· ίσως δὲ
καὶ τὸ ἐλλιπὲς τῆς εὐθείας ἀνεπλήρωσαν Δω-
ρεῖς, ὡς ἀπὸ ὁξυτόνου εὐθείας ἐνικῆς περι-
σπῶντες. Ἡ ἀντωνυμία ὁρίζει πρόσωπα, τὸ
δὲ καὶ τὰ ὅριζόμενα αόριστα καθίστησιν, ἀλ-
λος, οὐκ ἔγω. αἱ ἀντωνυμίαι ἀντ' ὄνομάτων·
Ἀρίσταρχος ἐξηγήσατο καὶ αὐτὸς ἴθαυ-
μάσθη ἐν καὶ τὸ αὐτὸν πρόσωπον, ἀλλ' οὐκέτι
ἐν τῷ Ἀρίσταρχος ἐξηγήσατο καὶ ἀλ-
λος ἴθαυμάσθη. αἱ εἰς ὅς λίγουσσαι ἀντω-
νυμίαι μονοπρόσωποι, ὁρθοτονούμεναι μόνως καὶ
· δεικτικαὶ οὖσαι, διὰ τοῦ ἂν ἐπεκτείνονται, χωρὶς
τῆς αὐτός· αὕτη γάρ ἀναφορικὴ οὖσα. οὔτε
ἐπεκτείνεται οὔτε μόνως ὁρθοτονεῖται· ἔκεινος
γάρ καὶ οὐτοσὶ δεικτικῶς, ἀναφορικῶς δὲ κατ'
ἔγκλισιν
κόψε γάρ αὐτον ἔχοντα.
τὸ δὲ ἄλλος· οὐδεὶς τῶν λόγων ὑποπίπτει. ή
αὐτός πάσῃ ἀντωνυμίᾳ ἐπιτάσσεται, ἔγω αὐ-

τός, ἐκεῖνος αὐτός· οὐκέτι δὲ ἂλλος αὐτός. αἱ σύνθετοι τῶν ἀντωνυμῶν οὐ μεταβατικαί, ἐμαυτόν καὶ ἐμαυτῷ· τὸ δὲ ἄλλοντος ἐν μεταβάσει προσάπτων. μετὰ προθέσεως οὐ συντίθενται ἀντωνυμίαι· διάλληλος δέ φαμεν. αἱ γενικαὶ πληθυντικαὶ τῶν ἀντωνυμῶν συντάσσονται μετὰ τοῦ οὐδείς χωρὶς ἀρθρου, τὰ δὲ ὄνοματα μετὰ ἀρθρου· οὐδεὶς τῶν ἄλλων παρεγένετο. Παραπτέον τὴν λοιπὴν ἐπιχείρησιν υπὲρ τοῦ τὸν λόγον μὴ ἐπὶ πλέον προάγειν, τῶν συνεκτικωτάτων κατειλημένων.

Εἰ τὰ ἐν πρώτῳ προσώπῳ τοούμενα ἢ ἀντωνυμίαι εἰσὶν ἢ ὄνοματα, σαφὲς ὅτι τὸ ΩΜΟΙ, πρώτου υπάρχον προσώπου, ἀντωνυμία ἀν γενοίτο καὶ οὐ ὄντα. καὶ ἐκ τῆς λέξεως δὲ προφανὲς ὡς ἔστι δοτικῆς. Ἀλλ' αἱ τοῦ πρώτου προσώπου καὶ δεύτεροι καὶ τρίτον ἔχουσι, τὸ δὲ ὅμοι οὐκέτι. αἱ ἀντωνυμίαι τὴν περισπωμένην υπερκειμένην φυλάσσουσι, πῶς μοι, καλῶς μοι· τὸ δὲ ὅμοι οὐκέτι τοῦ ὡς τὸν περὶ σπασμὸν ἐφύλαξεν. ἀπ' ἀντωνυμῶν ὄντα οὐ παράγεται· πῶς οὖν τὸ οἰμώζειν; δῆλον οὖν ὡς ἐπιρρήμα· καὶ γὰρ παρὰ τὸ αἰδί αἰδίζειν, λίαν λιδίζειν. Ἰσως δόξει τισὶ μάχεσθαι τὸ μὴ ἐπὶ πᾶν πρόσωπον συντείνειν, καθάπερ τὰ ἄλλα ἐπιρρήματα, καλῶς γράφεις καὶ γράφει, Ἐλληνιστὶ λέγεις καὶ λέγει. Ἀλλὰ τὰ σχετλιαστικὰ τῶν ἐπιρρήμάτων, ἐξ αὐτοπα-

Δείας ἐκπειπόμενα, αὐτὸ μόνον τοῦ ὑποκρινομένου προσώπου τὸ λυπηρὸν παρίστησι, τὴν δὲ ἐπὶ τὰ ἄλλα πρόσωπα μετέβασιν ἀπήργηται. τοῦτο γὰρ ἦν καὶ τὸ δόξαν πρώτου προσώπου ἔμφασιν δηλοῦν. εὐθεῖς οὖν οἱ σολοκισμὸν φάσκοντες ἐν τῷ ὥμοι ἐγὼ δειλός.

ΣΤΥΒΕΒΗΚΕ τῶν ἀντωνυμιῶν ἃς μὲν ὁρθογεῖσθαι, τουτέστι τὸν κατὰ φύσιν τόνον ἔχειν, ἃς δὲ ἐγκλίνεσθαι, ὡν τὸ τέλος, λέγω δὴ β τῶν ἐγκλιγομένων, ἢ φύσει δὲν γένεται ἢ δυνάμει, ὡς τὰ περιστώμενα. ἐν αὐτοῖς γὰρ ἔχει δέξεῖσαν, ἢτις μεθίσταται κατὰ τὴν ἀρχούσαν συλλαβήν, ὡς ἐπὶ τῶν τετραχρόνων, ἢ πασέ τις ἥμιων, ἢ κατὰ τὸ τέλος τῆς ὑπερφεμένης λέξεως, ὡς ἐπὶ τῶν ἐλάττονας χρόνους, ἀναδεξαμένων, τοῦ τονικοῦ οὐκ ἐμποδίζοντος ἀνθρώποις μοι, τίς ταρρεῖ σφωε. Πρὸ τῆς οὖν κατὰ μέρος αὐτῶν ἐξετάσεως διαληπτέον καθολικῶτερον περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν ὁρθοτονουμένων Σπρὸς τὰς ἐγκλιτικάς, περὶ τε τῶν μόνως ὁρθοτονουμένων, καὶ διὰ τί, καὶ τῶν μόνως ἐγκλιγομένων, τῶν τε εἰς ἄμφω τοὺς τόνους παραλαμβανομένων, καθ'οὓς τρόπους ὁρθοτονηθήσονται.

Αἱ μὲν οὖν ὁρθοτονούμεναι καὶ προτάσσονται καὶ ὑποτάσσονται, ἐμοὶ ἔδωκεν, ἔδωκεν ἐμοὶ· αἱ δὲ ἐγκλινόμεναι μόνως εἰσὶν ὑποτακτικαί. διαφέρει δὲ ὑποτακτικὸν ὑποτασσομένου, ἢ

τὸ μὲν πάγκοτε ἐποταγῇ, τὸν τε ὕιον τότος οὐκ ἀ-
έχει, τὸ δὲ ὑποτασσόμενον καὶ προτάσσεται, καὶ
τὸν τόσον τὸν ἱεροῦ ἔχει. ἐμοὶ γὰρ ἐδωκας,
ἐδωκας ἐμοί, λέγω δὲ δισυλλαβεῖς· τὸ δ'
ἐδωκέ μοι καὶ βαρύτονον καὶ μονοσύλλαβον
καὶ οὐδέποτε πάγκως προταχτεόν. ὅτι τρόπον
καὶ ἐγκλινόμενον ἐγκλιτικοῦ· τὸ μὲν γὰρ ἐγκλι-
νόμενον αὐτὸν μόνον κοιμίζει τὴν ὁξεῖαν,
αὐτὰρ ἐγαύ καὶ Τιδείδης·

τὸ δὲ ἐγκλιτικὸν μετὰ τοῦ τὸν τόνον ἀποσβε-
τύειν καὶ τὴν πρὸ ἱεροῦ βαρεῖαν ὁξεῖαν, Ἀπολ-
λώνιός μοι, ἐπίμησάς με. Ἀπόλυτοι αἱ
ἐγκλινόμεναι, αἱ δὲ πρός τι ἐν ὄρθοτοπίᾳ λέγον-
ται, δὸς ἐμοί, οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ λόγου·
οὐ γὰρ εἴ τι ὄρθοτονεῖται, τοῦτο καὶ πρός
τι. τὸ

ὅς σφῶι προΐε
κατ' ὄρθὸν τόνον, καὶ τὸ νοούμενον ἀπόλυτον
Ἴστον γάρ ἔστι τῷ ὃς ὑμας. Καὶ ἔτι αἱ μὲν
ὄρθοτονούμεναι αὐτωνυμίαις καὶ αὐτὶ συνδέτων
τὸ γὰρ

ἐμὲ λύσομαι
αὐτὶ τοῦ ἴμαυτον καὶ τὸ
ἥ ὀλίγον οἱ παιδα
αὐτὶ τοῦ ἴμαυτῷ· αἱ δὲ ἐγκλινόμεναι οὐδέποτε.
Καὶ αἱ μὲν συντίθενται ποτε, ἐμὲ αὐτὸν —
ἴμαυτόν,

νόστον ἔταιροισι διζήμενος οὐδὲν ἐμοὶ αὐτῷ
αὐτὶ τοῦ ἴμαυτῷ. μέγιστον δὲ τεκμήριον τοῦ

Α τὰς ὁρθοτονουμένας συντίθεσθαι ή διὰ τοῦ εἰ γραφή· αἱ γὰρ ἐγκλινόμενα κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἔνικαὶ τὸ ἐ ἀποβάλλουσιν. ἀλλως τε ἀδύνατόν ἔστι μόριον ἐγκλιτικὸν συντίθεσθαι. κατὰ τοῦτο οὖν ἐκαλύπτετο τὸ μοί, ἐγκλιτικὸν δὲ, συντίθεσθαι· πρόδηλόν τε ἐντεῖθεν, ὡς τὸ ἐκατῷ οὐκ ἀπὸ τῆς ἐγκλιτικῆς τὴν σύνθεσιν ἔσχεν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ὁρθοτονουμένης. οὐκ ἐπεὶ δὲ παρὰ Ἀπτικοῖς συνθέτεως ἔτυχε τὸ πάποτε, εὐθέως καὶ ὁ λόγος ψευδής· οὐ γὰρ τὸ ἐν

Β παραλόγῳ συνθέτει κανὼν τῶν πάντων γενίστεται. Ἀλλὰ μὴν καὶ αἱ κτητικαὶ τὴν ἀπὸ τῶν ὁρθοτονουμένων παραγωγὴν εἰλίκφασι, καὶ πάλιν ή διὰ τοῦ ἐ γραφή πιστοῦται τὸν λόγον· ἀπὸ γὰρ τῆς ἐμοῦ τὸ ἐμός, οὐκέτι δὲ ἀπὸ τῆς μοῦ. ἀλλως τε οὐ ῥηταὶ κατ' ιδίαν αἱ ἐγκλιτικαὶ· πῶς οὖν ἀπ' αὐτῶν παραγωγαῖ;

'Ορθοτονοῦνται μόνως αἱ τῆς εὐθείας. καὶ τούτου αἴτιον τὸ ἐν τοῖς ἐμάσιν ἀναπληροῦσθαι τὸ τῶν ἐγκλινομένων εὔχρηστον, ὁ ἔστιν **С** ἐνὸς μόνου προεώπου παράγωγο, ὑπὲρ οὖν ἐντελέστερον εἰρηται ἐν τοῖς προδιειλεγμένοις. Ἀλλὰ μὴν καὶ αἱ γένους παραστατικαὶ κατὰ πᾶσαν πτῶσιν, ὑποστελλομένης τῆς αὐτός κατ' αἰτιατικήν, ὑπὲρ οὖς εἰρίστεται κατὰ τὴν οἰκείαν ταῦτα. Αἱ μέντοι ὑπολειπόμεναι, καθό δεικτικαί, μόνως καὶ ὁρθοτονοῦνται, εἴγε καὶ ή δεῖξις ἐν διαστολῇ προεώπων γινομένη οὐ ποτε ἀνίστη τὸν τόγον, μᾶλλον δὲ ἐρώνγυσιν. αἱ γοῦν

διὸ τοῦ ἡ ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τὴν δεῖπνην
 ἐπιτέμνεται καὶ τὸ τέλος σχενόνται, ἐξειτοῦ
 οὐτοσί. καὶ δῆλόν ἐστι, ὡς ἔτερη τῆς δειπνής
 καὶ ἀπεράς ἡ τοιαύτη ἐπεκτείνεται, τῷ μὲν τὸν
 αὐτός ἐπεκτείνεται, καθό τοιδὲ ὅλως δειπνεῖ.
 Ταῦτα γὰρ τῷ λόγῳ καὶ αἱ μετὰ τῆς ἐπεκτεί-
 νατῆς μόνως ὁρθογονεύονται· πάλιν γὰρ πλείστη
 ἡ διαστολὴ τοῦ προσώπου· ἐμοῦ γὰρ αὐτοῦ
 ὁρῶντος, ἐμὲ αὐτὸν ἔτυψε. Παραπεμπέσθε
 γὰρ τοὺς ὑπολαμβάνοντας ἔνεκα γένους παρε-
 λῦθει τὸν αὐτός, ἐπεὶ ἀδιαστολοί εἰσιν αἱ
 πρωτότυποι γένους. πρῶτον γὰρ οὐ προσδεόν-
 ται γένους, τῆς ἐν αὐτῆς δεῖξεως συντεχημέ-
 νης τὸ γένος· ἐπειτα τί φύσουσιν ἐπὶ τοῦ οὐ-
 τος αὐτός καὶ ἐκεῖνος αὐτός; οὐ γὰρ καὶ ἐν-
 ταυθοῖς ἀδιαστολον τὸ γένος. Ἀλλ' ἵσως ταῖς
 κατὰ τὸ τρίτον ἀδιαστόλοις γένους οὔσαις, εὐ-
 λόγως συνταχθήσονται ἔνεκα γένους· οὐδὲ γὰρ
 ἔστι καὶ ἐπὶ τούτων λέγειν, ὡς οὐ δεῖξις τὸ γέ-
 νος ἐξηγεῖται· ἀπειστι γάρ. Ἀλλ' οὐδὲ ἐπὶ τού-
 των ἔνεκα γένους ή παραδίθεσις. ἀναφερόμενα
 γὰρ επὶ τι πρόσωπον προεγγνωμένον αἱ κατὰ
 τὸ τρίτον παραλαμβάνονται· ἐν φᾶ δὲ ἔγγισ-
 σται, ἐν τούτῳ οὐκ ἀδηλον τὸ γένος. οὐδὲ
 οὐδὲ ταῖς κατὰ τὸ τρίτον ἔνεκα γένους παρα-
 τίθεται. Οὐκ ἀγνοῶν δὲ τὰς ἐγκλινομένας
 κατὰ τὸ τρίτον μετὰ τῆς αὐτός ταῦτα φημι
 ἐγκέκλιται γοῦν τὸ
 ἀλλά οἱ αὐτῷ

καὶ

Εὐρύαλος δὲ ἐστιν;
φίσει γάρ τις, εἰ ταῖς ὁρθογονομέναις συντάσ-
σεται ἔνεκα διαστολῆς, πῶς οὐκ ὁρθογονομέ-
ναις συντέταχται; λείπεται οὖν ὡς διὰ τὸ γέ-
νος. ἀλλὰ δευχθήσεται ὡς πολλάκις ὑπὸ ποιη-
τικῆς ἀδείας παρέλκεται ἢ αὐτός,

καὶ δὲ μην αὐτόν,

ἢ μην αὐτόν,

καθὸ καὶ ἐπ' ἄλλων λέξεων αἱ παρολκαί.
Βέπειτα εἰρήσεται, ὡς καὶ τὰ τῆς ἀναγνώσεως
παράλογα, ὅταν ἐφιστάνωμεν ὑπὲρ τῶν κατὰ
τὸ τρίτον, εἰ ὁρθογονηθεῖσαι πάντως ἀντανα-
κλασθήσονται.

Αἱ δυῖκαι τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου πά-
στις πτώσεως ὁρθογονοῦνται. Τπὲρ μὲν οὖν
τῆς εὐθείας οὐ χρὴ παλιλλογεῖν, ὑπὲρ δὲ τῶν
λειπομένων ἐκεῖνο ἀν αἴτιον εἴη, τὸ πᾶν μόριον
ἐγκλιτικὸν ἥτοι ἀπὸ περισπωμένου ἢ ἀπὸ ὁξυ-
τούγου ἐγκεκλίσθαι· ἀπὸ γὰρ βαρυτόγου αἰδύ-
σνατον· πῶς, ἥλθε πως; Ἀρίσταρχός πο-
τε, ἀνθρωποί εἰσι· καὶ ἐπὶ τῶν ὑπολειπο-
μένων τὸ αὐτό. εὐλόγως οὖν διὰ τὴν ἐπὶ τέ-
λους βαρύτητα ἢ ἐγκλισίς οὐκ ἦν. καὶ γὰρ
κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἢ ἐκεῖνος καὶ οὗτος πά-
λιν μόνως ὁρθογονοῦνται, τῆς αὐτός ἀκαλύ-
τως καὶ εἰς ἐγκλισιν ἐμπιπτούσης. Οὐ μά-
χονται αἱ Ἰακῶς διηρημέναι, λέγω δὲ τὴν ἐμέο
καὶ ημέων καὶ τὰς συζύγους· οὐ γὰρ φύση

βαρυτονοῦνται, ἀπὸ δὲ περισπωμένων καὶ ἐν-
τελεστέρων διηρημέναι εἰσίν.

Αἱ τῷ ἡ πλεονάζουσαι μόνως ὁρθοτονοῦν-
ται, ἐμεῖο, σεῖο, εῖο· ἀπὸ γὰρ ὁρθοτονουμέ-
νων τὸν πλεονασμὸν αἰνεῖξαντο τοῦ ἡ· ὅτι δὲ
τὸ λεγόμενον ἀληθές, σαφὲς ἐντεῦθεν. πᾶν τὸ
ἐν πλεονάσματι ἢ ἐλλείψει πολὺ πρότερον ἐν
ὅλοκλήρῳ καθειστίκει· πόθεν γὰρ ἢ διάγυ-
σις τοῦ πάθους ἐμφανής, εἰ μὴ καὶ τὸ τοῦ
ὅλοκλήρου σχῆμα ἐν τελειώσει ἐγινώσκετο; εἰ
οὖν ἐντελεῖς αἱ ὁρθοτονούμεναι τῶν ἀντωνυμιῶν,
καὶ ὃ ἀπὸ τούτων πλεονασμὸς οὐκέτι ἐπ' ἀλ-
λων ἢ ἐπὶ τῶν ὁρθοτονουμένων.

Όμοίως καὶ αἱ σύνθετοι· καὶ γὰρ αὗται
ἀντιδιαστατικαί· τὸ γὰρ παρὰ τῇ οἰκίᾳ
μου ἔστικα ἐγκλινόμενον διαφέρει τοῦ παρὰ
τῇ ἐμαυτοῦ οἰκίᾳ, ἢ τὸ μὲν διαστέλλει τὸ
οὐ τῇ τούτου, τὸ δὲ ἀπόλυτον. καὶ καθὸ ἀδύ-
νατον ἐγκλιτικὸν συντεθῆναι, διὸ καὶ παρὰ
Ἀττικοῖς τὸ πώποτε ἐστημειοῦτο. ὑγιῶς οὖν καὶ
ἀπ' ὁρθοτονουμένων ἢ σύνθετις καὶ μόνως ὁρ-
θοτονοῦνται.

Όμοίως καὶ αἱ τῷ ἡ πλεονάσασαι μόνως
ὁρθοτονοῦνται, οὐκ ἀλλῃ αἰτίᾳ ἢ τῇ εἰρημένῃ.

Αἱ δυϊκαὶ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου
ὁρθῆς πτώσεως οὐκ ἐγκλίνονται, φωνῇ τε καὶ
δηλουμένῳ. δηλουμένῳ μέν, ὅτι οὐδεμία εὐ-
θείας ἀντωνυμία ἐγκλίνεται· φωνῇ δέ, ὅτι πᾶ-
σα ἀντωνυμία ἐγκλινομένη ὁξύτονός εστιν ἢ

Α περισπωμένη. Συγειπεπτώκει δὲ τῇ ὄρθῃ καὶ αἰτιατικῇ. Γενικὴ δὲ καὶ δοτικὴ οὐκ ἐγκλίνονται φωνῆς ἔνεκεν.

Μόνως ἐγκλίνονται αἱ τοῦ τρίτου συγκάλεσι, καὶ οὐ μόνι, αἱ τε μονοσύλλαβοι σφίν καὶ σφέ, οὐ τε διὰ τοῦ τὸ τοῖ.

Αἱ υπολειπόμεναι καὶ ὄρθοτονοῦνται καὶ ἐγκλίνονται. Αἱ μὲν οὖν ὄρθον τόνον εἰληχυῖαι τὸ πλέον ἔνεκα σημανθεμένου ὄρθοτονοῦνται, εἰσδέ δὲ οὐ σύνταξις οὐ τόπος οὐ ποιητικὴ
Β. ἀδειαὶ ὄρθοτονοῦσι τὰς αὐτωνυμίας καὶ ἐπὶ μὲν συντάξεσι

ἢ οὐ σέ που δέος ἴσχει:
τὸ γὰρ ποῦ ἐγκλιτικὸν αἴτιον τοῦ τὴν σέ οὖν νεοθα. ἐπὶ δὲ τόπου

ἐμὲ δὲ ἔχων καὶ προέσσετεν
ἀπολύτου γὰρ οὗτος τῆς σημασίας, καθό καὶ
ἔγνω δὲ ψυχή με ποδάκεος Αἰάνδαο,
ἄκρως διὰ τὸ ἀρχον οὐκτωνυμία ὠρθοτονίθη,
εἴγε ἀδύνατόν ἐστιν ἐγκλινόμενον τι ἀρκτικὸν
Ο τίθεσθαι πῶς γὰρ ἔτι ἐγκλινόμενον τὸ μὴ δυνάμενον τὸν θέον τόνον ἐπί τι προκείμενον μεταθέσθαι; αὐλὰ καὶ τὸ

οὐκ ἔστουσιν ἐμοὶ δάμεναι
οἵμολογεῖ τὸν ὄρθον τόνον διὰ τῆς τοῦ ἡ γραφῆς, καὶ φαίνεται ὅτι διὰ ποιητικὴν ἀδειαν, τοῦ σημανθεμένου οὐκ ἐπείγοντος. Αἱ μέντοι επολειπόμεναι τῶν ὄρθοτονούμενων ἔχουσι πρὸς τὰ σημανθεμένον τὸ αἴτιον. Καὶ γενικὸν μὲν

τὸ πρός τι λαμβάνεσθαι, εἰδικὸν δὲ τὸ αὐτο-
διασταλπικῶς,

σοὶ μὲν ἔγω, σὺ δὲ ἐμοί·

σεῦ δὲ ἐπεὶ ἐξέλεπτο ψυχὴν·

πρὸς τὸ

ἄλλους μὲν γὰρ παιδας.

ὅτε προκατάρξας χάριτος καὶ παρὰ τὸ δέον
παθῶν ὁρθῇ τάσει προσχρῆται, ἐμὲ ἐτόλ-
μησας λοιδορῆσαις, ἐμφαίνων ὡς ἄλλου
ἐχρῆν πίπερ αὐτὸν. ὅτε ἀμοιβὴν ὑθρεως αἰτῶν
ὁρθῇ τάσει πολλάκις χρῆται, δεῖ ἐμοῦ ὁρῶν-
τος αὐτὸν αἰκίζεσθαι, καὶ τούτῳ δὲ πά-
λιν ἐμφαίνων, ὡς οὐκ ἄλλου μᾶλλον ἢ ἐμοῦ.

Ἄλλὰ μὴν καὶ αἱ συμπλεκόμεναι, καὶ
ἐμοῦ, καὶ ἐμέ. πιστούσθω δὲ ὁ λόγος οὗτως.
εἰ ἔπεις τῆς συμπλοκῆς ἢ αὐτωνυμία γένοιτο,
πάντως τότε καὶ ἀπόλυτος γενήσεται, δός
μοι καὶ Ἀπολλωνίῳ· εἰ δὲ αὐτιστραφίσε-
ται, πάντως καὶ ὁρθογονηθήσεται, δός Ἀπολ-
λωνίῳ καὶ ἐμοί. δέεν τὸ

καὶ μοι τοῦτ' ἀγύρευσον

ἐγκλήνεται οὐ συμπλακέν, τοῦ ἐξῆς ὅπος καὶ
τοῦτό μοι ἀγύρευσον. καὶ ἔτι

καὶ με φίλησεν·

καὶ ἐφίλησε με, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. ὡς γὰρ
αὐτωνυμίαι οὐ συμπλεκόμεναι εἰσιν, εἰρήσεται
μικρὸν ὕστερον.

Όμοίως καὶ αἱ διεζευγμέναι, ἢ ἐμοὶ ἢ
τῷδε, ἢ ἐμὲ ἢ τόνδε. Καὶ δια τοῦτο φασι τὸ

Α ή μ' ἀνάειρ' ή ἔγω σέ
ἐγκλιθὲν παράλογον· οὐδὲν γὰρ ἐκάλυψεν ὁρ-
θοτογεῖν, τοῦ κατ' αρχὴν ἐ συναλημμένου ὡς
ἐπὶ τοῦ τημῆ, τῷνδε. καὶ φαίνεται ὡς μονο-
συλλαβήσασα ή μέ δελεασμὸν ἐποίει τῆς ἐγκλι-
τικῆς ἀναγνώσεως. Ἰσως δὲ πρὸς ταῦτα φίσει-
τις, ὡς ή ἀνάγνωσις καλῶς ἔχει, οὐ διαζευ-
χθείσις τῆς ἀντωνυμίας, ἐν ὑπερβατῷ δὲ κειμέ-
νης, ὥστε τὸ ἔχει εἶναι ή ἀνάειρέ με, καθάπερ
καὶ ἐπὶ τῶν συμπλεκομένων τὸ

Β καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον
ἐνεκλίναμεν, τοῦ ἐντελοῦς δύντος καὶ τοῦτό μοι
ἀγόρευσον. Λείπεται πρότερον διεσκέφθαι, πῶς
αἱ ἀντωνυμίαι ή συμπεπλεγμέναι ή διεζευ-
γμέναι εἰσίν οὐ γὰρ ψιλῇ παρατηρήσει τὰ το-
αῦτα δεῖ διαχρούεσθαι. τὰ δὴ συμπεπλεγμένα
ή διεζευγμένα κατὰ τὴν ἐπιφορὰν πάντως τὸ
αὐτὸς μέρος λόγου ἀπαιτεῖ ή ἰσοδυναμοῦν τῷ
συμπεπλεγμένῳ ή διεζευγμένῳ, οἷον τὸ καὶ
Ἀπολλώνιος διελέξατο, ήτοι Ἀπολλώ-
νιος διελέξατο, ἀπαιτεῖ τὸ καὶ Διονύσιος
ή τι τοιοῦτον δύνομα ή ἀντωνυμικόν, δύπερ ἦν
ἰσοδυναμοῦν ὄνόματι, κοινῷ τε τῷ διελέξατο
πολλάκις προσχρῆται. εἰ δὲ ῥῆμα ήν, πάλιν ή
ἐπιπλοκὴ ή ή διαζευξίς ἀπαιτεῖ ῥῆμα, καὶ
ἔγραψε Διονύσιος, ήτοι ἔγραψε Διονύ-
σιος· δεῖ γὰρ ῥῆμα ἐπενεγκεῖν πάλιν, ή διε-
λέξατο ή τι τοιοῦτον, κοινῶς πολλάκις νοο-
μένου τοῦ Διονύσιος. τὸ οὖν ή μ' ἀνάειρ' εἴπερ

διεζέυχθη τὸ ἔῆμα, καὶ πάγτως ἔῆμα ἐπεφέ-
ρετο τὸ ἀπίθι τὸ κάθισον ἢ τὰ τοιοῦτον· ἐν ᾧ
οὖν τὸ ἢ ἔγω σὲ ἐπιφέρεται, ἐν τούτῳ δέσπεται,
ώς καὶ ἡ ἀντωνυμία διέζευκται, ἢ μὲν σὲ πρός
τὴν ἔμε, ἢ δὲ σὺ πρὸς τὴν ἔγω, ἣ τις ἐνέλεγκε,
ἐν τῷ ἀνάειρε ἔῆματι νοούμενη, τοῦ πλήρους
ὄντος ἢ σὺ ἔμε ἀνάειρε. Ὁμόλογοι δὴ καὶ αἱ
τοιαῦται, ὡς τὴν πρός τι πρόσωπον διαστο-
λὴν ἀναδεδεγμέναι εἰσίν.

Ορθογονοῦνται καὶ ὅσαι κατὰ τοῦ αὐτοῦ
πρόσωπου τὴν ἀπὸ τοῦ ῥήματος διάθεσιν ἀνα-
δέχονται, αἱς ἐπὶ τοῦ
οὐδὲ ἔμε φημι λελασμένον

καὶ

ἢ ὀλόγονοι οἱ παιᾶντα ἐοικότα

καὶ

ἔμε λύσομαι

ἀντὶ γὰρ συνθέτων τοῦ ἔμαυτόν καὶ ἔαυτῷ.
πάλιν δὴ τὸ ἔμε λύσομαι πρὸς τὸ οὐκ ἄλλον
διαστέλλεται.

Ομοίως αἱ προθέσεις παρατιθέμεναι ὅρ-
θογονοῦσι, κατ' ἔμε, δι' ἔμε, περὶ ἔμοῦ.
Διὸ καὶ τοῖς ἀξιοῦσιν ὁρθογονεῖν τὸ

. . . σὺν καὶ τρίτος ἀμίνῳ Ἀμύνταις
παρὰ Θεοχρίτῳ συγκαταθετέον. τὰ γὰρ ἐν
ὑπερβατῷ κείμενα ὁφείλει τὸν λόγον ἀναδέχε-
σθαι τῆς κατὰ φύσιν ἀκολουθίας, εἴγε πάλιν
τὸ καί μοι καί με ἐνεκλίναμεν, καθὸ οὐ συμ-
πέπλεται.

Ἐξῆς ῥητέον καὶ περὶ τῶν κατὰ τὸ τρίτον

Δ πρόσωπον ὄρθοτονουμένων, εἰ πάντοτε καὶ μετάληψις αὐτῶν τὸ σύνθετον σχῆμα ἀπαντεῖ,
καθάπερ ἐπὶ τοῦ
καὶ ὁλίγον οἵ παιδες

κάλεσόν τέ μη εἰς ἔκαστος,
τῶν τε παραπλησίων. τὸν γάρ Ἀρίσταρχον καὶ
τοὺς ἀπὸ τῆς σχολῆς, ὡςὲν νόμον θεμένους τὸ
τοιοῦτον ἀνάγνωσμα, δεῖ παραπέμψασθαι τὸ
οἱ τ' αὐτῷ, ἐπεὶ οὐ τι θεῶν ἐκ θέσφατα
ηδη,

B καθόδιον ὄρθοτονούμενον τὴν σύνθετον ἀντανυμίαν
ἀπαντεῖ, τοῦ λόγου οὐ δυναμένου κατὰ τοῦτο
συνίστασθαι· καὶ διὰ τοῦτο τοὺς μὲν μετα-
γεράφειν τὸ ἔτευξαν, τοὺς δὲ ὑπερβατὸν ἐκδέ-
χεσθαι, ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτηνατο νῆας
ἔστας, οἱ τ' αὐτῷ, αἱ κακοὶ καὶ πᾶσι Τρώεσσι
γένοντο, οὐδὲν δὲ Ἀλεξάνδρῳ καὶ ἰσαυτῷ τεκτήνατο.
καὶ σαφές ἔστιν ἔνεκα τούτου, διτι τὸ
αλλὰ οἱ αὐτῷ

C Ζεὺς ὀλέσει βίνη
κατ' ἔγκλισιν ἀνέγνωστο, καίτοι ὀφεῖλον κατὰ
δύο τρόπους ὄρθοτονεῖσθαι, καθόδιον καὶ ἐπιτα-
γματικὴ σύνεστι, καὶ διαστέλλεται ἐν τῷ
πρὸν ἡμῖν πῆμας γενέσθαι.

Οἶμαι δὲ ὡς οἱ ταλαιπωρότερον ἀναστρεφόμε-
νοι τὸ ἀκριβεῖς τοῦ λόγου οὐ διέγνωσαν. πρῶ-
τον γάρ, εἰ καὶ αἰλιθὲς ἦν τὸ τὰς ὄρθοτονου-
μένας κατὰ τὸ τρίτον ἀντανακλᾶσθαι, οὐ πάν-
τως τὸ οἱ τ' αὐτῷ παράλογον· ἐδείχθη γάρ ὡς

διὰ τοῦ ἡ ἐπεκτεινόμεναι καὶ ἔτι τὴν δεῖξιν
 ἐπιτείνουσαι καὶ τὸ τέλος ὀξύνουσιν, ἔχεινος ἡ
 οὐρανός. καὶ διῆλον ἔστιν, ως ἔνεκα τῆς δεικτή-
 χῆς ἐκφορᾶς ή τοιαύτη ἐπέκτασις, τῷ μὴ τὴν
 αὐτός ἐπεκτείνεσθαι, καθὸ οὐδὲ ὅλως δεικτική.
 Τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ αἱ μετὰ τῆς ἐπεκταγ-
 ματικῆς μόνως ὁρθογονοῦνται· πάλιν γὰρ πλείσιν
 ή διαστολὴ τοῦ προσώπου· ἐμοῦ γὰρ αὐτοῦ
 ὁρῶντος, ἐμὲ αὐτὸν ἔτυψε. Παραπεμπτέον
 γὰρ τοὺς ὑπολαμβάνοντας ἔνεκα γένους παρε-
 λῆφθαι τὴν αὐτός, ἐπεὶ ἀδιαστολοί εἰσιν αἱ
 πρωτότυποι γένους. πρῶτον γὰρ οὐ προεδεον-
 ται γένους, τῆς ἐν αὐτῆς δεῖξεως συνεξηγουμέ-
 νης τὸ γένος· ἐπειτα τί φίσουσιν ἐπὶ τοῦ οὖ-
 τος αὐτός καὶ ἐκεῖνος αὐτός; οὐ γὰρ καὶ ἐν-
 ταῦθοι ἀδιαστολον τὸ γένος. Ἀλλ' ἵσως ταῖς
 κατὰ τὸ τρίτον ἀδιαστόλοις γένους οὔσαις, εὐ-
 λόγως συνταχθήσονται ἔνεκα γένους· οὐδὲ γὰρ
 ἔστι καὶ ἐπὶ τούτων λέγειν, ως ή δεῖξις τὸ γέ-
 νος ἐξηγεῖται· ἀπεστι γάρ. Ἀλλ' οὐδὲ ἐπὶ τού-
 των ἔνεκα γένους ή παραδεσις. ἀναφερόμεναι
 γὰρ επὶ τι πρόσωπον προεγνωσμένον αἱ κατὰ
 τὸ τρίτον παραλαμβάνονται· ἐν φέδε ἔγνω-
 σται, ἐν τούτῳ οὐκ ἀδηλον τὸ γένος. οὐκ ἀρε
 οὐδὲ ταῖς κατὰ τὸ τρίτον ἔνεκα γένους παρα-
 τίθεται. Οὐκ ἀγνοῶν δὲ τὰς ἐγκλινομένας
 κατὰ τὸ τρίτον μετὰ τῆς αὐτός ταῦτα φημι
 ἐγκλιλυται γοῦν τὸ
 ἀλλά οἱ αὐτῷ

Δ καὶ

Εὐρύαλος δὲ ἐστιν αὐτόν;
φίσει γάρ τις, εἰ ταῖς ὁρθοτονουμέναις συντάσ-
σεται ἔνεκα διαστολῆς, πῶς οὐκ ὁρθοτονουμέ-
ναις συντέτακται; λείπεται οὖν ὡς διὰ τὸ γέ-
νος. ἀλλὰ δειχθήσεται ὡς πολλάκις ὑπὸ ποιη-
τικῆς αἰδείας παρέλκεται ἢ αὐτός,

καὶ δὲ μην αὐτόν,

ἵνε μην αὐτόν,

καθὸ καὶ ἐπ' ἄλλων λέξεων αἱ παρολκαί.
Βέπειτα εἰρίσεται, ὡς καὶ τὰ τῆς ἀναγγώσεως
παράλογα, ὅταν ἐφιστάνωμεν ὑπὲρ τῶν κατὰ
τὸ τρίτον, εἰ ὁρθοτονηθεῖσαι πάντως ἀνταγ-
κλασθήσονται.

Αἱ δυϊκαὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου πά-
στις πτώσεως ὁρθοτονοῦνται. Τπὲρ μὲν οὖν
τῆς εὐθείας οὐ χρὴ παλιλλογεῖν, ὑπὲρ δὲ τῶν
λειπομένων ἐκεῖνο ἀντίτιον εἴη, τὸ πᾶν μόριον
ἐγκλιτικὸν ἥτοι ἀπὸ περισπωμένου ἢ ἀπὸ ὁξυ-
τόγου ἐγκεκλίσθαι· ἀπὸ γάρ βαρυτόνου ἀδύ-
στατον· πῶς, ἥλθε πως, Ἀρίσταρχός πο-
τε, ἀνθρωποί εἰσι· καὶ ἐπὶ τῶν ὑπολειπο-
μένων τὸ αὐτό. εὐλόγως οὖν διὰ τὴν ἐπὶ τέ-
λους βαρύτητα ἢ ἐγκλισίς οὐκ ἦν. καὶ γάρ
κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἢ ἐκεῖνος καὶ οὗτος πά-
λιν μόνως ὁρθοτονοῦνται, τῆς αὐτός ἀκαλύ-
τως καὶ εἰς ἐγκλισίν ἐμπιπτούσης. Οὐ μά-
χονται αἱ Ἱακῶς διηρημέναι, λέγω δὲ τὴν ἐμέο
καὶ ήμεων καὶ τὰς συζύγους· οὐ γάρ φύσις

βαρυτονοῦνται, ἀπὸ δὲ περισπωμένων καὶ ἐν-
τελεστέρων διηρημέναις εἰσίν.

Αἱ τῷ ἡ πλεονάζουσαι μόνως ὄρθοτονοῦν-
ται, ἔμεῖο, σεῖο, εἴο· ἀπὸ γὰρ ὄρθοτονούμε-
νων τὸν πλεονασμὸν ἀνεδέξαντο τοῦ ἡ. ὅτι δὲ
τὸ λεγόμενον ἀληθές, σαφὲς ἐντεῦθεν. πᾶν τὸ
ἐν πλεονάσματι ἢ ἐλλείψει πολὺ πρότερον ἐν
όλοκλήρῳ καθειστήκει· πόθεν γὰρ ἢ διάγνω-
σις τοῦ πάθους ἐμφανής, εἰ μὴ καὶ τὸ τοῦ
όλοκλήρου σχῆμα ἐν τελειώσει ἐγινώσκετο; εἰ
οὖν ἐντελεῖς αἱ ὄρθοτονούμεναι τῶν ἀντωνυμιῶν,
καὶ ὁ ἀπὸ τούτων πλεονασμὸς οὐκέτι ἐπ' ἀλ-
λων ἢ ἐπὶ τῶν ὄρθοτονούμενων.

‘Ομοίως καὶ αἱ σύνθετοι· καὶ γὰρ αὗται
ἀντιδιαστατικαί. τὸ γὰρ παρὰ τῇ οἰκίᾳ
μου ἔστικα ἐγκλινόμενον διαφέρει τοῦ παρὰ
τῇ ἐμαυτοῦ οἰκίᾳ, ἢ τὸ μὲν διαστέλλει τὸ
οὐ τῇ τούτου, τὸ δὲ ἀπόλυτον. καὶ καθὸ ἀδύ-
νατον ἐγκλιτικὸν συντεθῆναι, διὸ καὶ παρὰ
Ἀττικοῖς τὸ πώποτε ἐστημειοῦτο. υγιῶς οὖν καὶ
ἀπὸ ὄρθοτονούμενων ἢ σύνθετις καὶ μόνως ὄρ-
θοτονοῦνται.

‘Ομοίως καὶ αἱ τῷ ἡ πλεονάσασαι μόνως
ὄρθοτονοῦνται, οὐκ ἀλλῃ αἰτίᾳ ἢ τῇ εἰρημένῃ.

Αἱ δυϊκαὶ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου
ὄρθῆς πτώσεως οὐκ ἐγκλίνονται, φωνῇ τε καὶ
δηλουμένῳ. δηλουμένῳ μέν, ὅτι οὐδεμία εὐ-
θείας ἀντωνυμία ἐγκλίνεται· φωνῇ δέ, ὅτι πᾶ-
σα ἀντωνυμία ἐγκλινομένη ὀξύτονός εστίν ἢ

Α. περισπωμένη. Συνεπεπτώκει δὲ τῇ ὄρθῃ ἡ αἰτιατική. Γενικὴ δὲ καὶ δοτικὴ οὐκ ἐγκλίνονται φωνῆς ἔνεκεν.

Μόνως ἐγκλίνονται αἱ τοῦ τρίτου δυϊκαί, καὶ ἡ μίν, αἱ τε μονοσύλλαβοι σφίν καὶ σφές, ἡ τε διὰ τοῦ τὸ τοῖ.

Αἱ υπολειπόμεναι καὶ ὄρθοτονοῦνται καὶ ἐγκλίνονται. Αἱ μὲν οὖν ὄρθοὺ τόνον εἰληχυῖαι τὸ πλέον ἔνεκε σημανομένου ὄρθοτονοῦνται, ἕσδε ὅτε δὲ ἡ σύνταξις ἢ τόπος ἢ ποιητικὴ β. ἀδεια. ὄρθοτονοῦσι τὰς αντωνυμίας· καὶ ἐπὶ μὲν συντάξεως

ἢ οὐ σέ που δέος ἴσχει·
τὸ γὰρ ποῦ ἐγκλιτικὸν αἴτιον τοῦ τοῦ σέ ὀξύ-
νεσθαι. ἐπὶ δὲ τόπου

ἐμὲ δὲ ἔγινω καὶ προσέειπεν·
ἀπὸλύτου γάρ οὕτης τῆς σημασίας, καθὸ καὶ
ἔγινω δὲ ψυχή με ποδῶκες Αἰάκιδαο,
ἄρεως διὰ τὸ ἄρχον ἡ αντωνυμία ὠρθοτονήθη,
εἴγε ἀδύνατόν ἐστιν ἐγκλινόμενόν τι αρκτικὸν
οτίθεσθαι· πῶς γὰρ ἔτι ἐγκλινόμενον τὸ μὴ δυ-
νάμενον τὸν ἔσιον τόνον ἐπί τι προκείμενον με-
ταθέσθαι; ἀλλὰ ωντὸν καὶ τὸ

οὐκ ἔάσουσιν ἐμοὶ δόμεναι
οἵμολοθεῖ τὸν ὄρθον τόνον διὰ τῆς τοῦ ἡ γρα-
φῆς, καὶ φαίνεται ὅτι διὰ ποιητικὴν ἀδειαν,
τοῦ σημανομένου οὐκ ἐπείγοντος. Αἱ μέντοι
ὑπολειπόμεναι τῶν ὄρθοτονούμενων ἔχουσι πρὸς
τὰ σημανόμενον τὸ πέπισμον. Καὶ γενικὸν μὲν

τὸ πρός τι λαμβάνεσθαι, εἰδικὸν δὲ τὸ ἀντί-
διασταλτικῶς,

σοὶ μὲν ἔγω, σὺ δὲ ἐμοί·

σεῦ δὲ ἐπεὶ ἔχελετο ψυχὴν·

πρὸς τὸ

ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας.

ὅτε προκατέρχεται χάριτος καὶ παρὰ τὸ δέον
παθῶν ὁρθῇ τάσει προεχρῆται, ἐμὲ ἐπόλ-
υπσας λοιδορῆσαι, ἐμφαίνων ὡς ἄλλου
ἐχρῆν τίπερ αὐτὸν. ὅτε ἀμοιβὴν ὑβρεως αἰτῶν
ὁρθῇ τάσει πολλάκις χρῆται, δεῖς ἐμοῦ ὁρῶν-
τος αὐτὸν αἰκίζεσθαι, καὶ τούτῳ δὲ πά-
λιν ἐμφαίνων, ὡς οὐκ ἄλλου μᾶλλον τί ἐμοῦ.

Ἄλλὰ μὴν καὶ αἱ συμπλεκόμεναι, καὶ
ἐμοῦ, καὶ ἐμέ. πιστούσθω δὲ ὁ λόγος αὕτως.
εἰ ἔτος τῆς συμπλοκῆς τὸ ἀντωνυμία γένοιτο,
πάντως τότε καὶ ἀπόλυτος γενήσεται, δός
μοι καὶ Ἀπολλωνίῳ· εἰ δὲ ἀντιστραφήσε-
ται, πάντως καὶ ὁρθογονθήσεται, δός Ἀπολ-
λωνίῳ καὶ ἐμοί. δέει τὸ

καὶ μοι τοῦτο ἀγόρευσον

ἐγκλίνεται οὐ συμπλακέν, τοῦ ἔξης ὅπτος καὶ
τοῦτο μοι ἀγόρευσον. καὶ ἔτι

καὶ με φίλησεν·

καὶ ἐφίλησε με, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. ὡς γὰρ
αἱ ἀντωνυμίαι οὐ συμπλεκόμεναι εἰσιν, εἰρήσεται
μικρὸν ὕστερον.

Ομοίως καὶ αἱ διεζευγμέναι, τί ἐμοὶ τὸ
τῷδε, τί ἐμὲ τὸ τόνδε. Καὶ δια τοῦτο φασι τὸ

A Η μ' ἀνάειρ' ή ἔγω σέ
ἐγκλιθὲν παράλογον· οὐδὲν γὰρ ἐκάλυψεν ὁρ-
θοτονεῖν, τοῦ κατ' αρχὴν ἐ συναλημμένου ὡς
ἐπὶ τοῦ τημῆ, τῷ μῷ. καὶ φαίνεται ὡς μονο-
συλλαβήσασα ή μέ δελεασμὸν ἐποίει τῆς ἐγκλι-
τικῆς ἀναγνώσεως. Ἰσως δὲ πρὸς ταῦτα φίσει
τις, ὡς ή ἀνάγνωσις καλῶς ἔχει, οὐ διαζευ-
χθῆστις τῆς ἀντωνυμίας, ἐν ὑπερβατῷ δὲ κειμέ-
νης, ὥστε τὸ ἔξῆς εἶναι ή ἀνάειρέ με, καθάπερ
καὶ ἐπὶ τῶν συμπλεκομένων τὸ

B καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον
ἐνεκλίναμεν, τοῦ ἐντελοῦς δύτος καὶ τοῦτό μοι
ἀγόρευσον. Λείπεται πρότερον διεσκέφθαι, πῶς
αἱ ἀντωνυμίαι ή συμπεπλεγμέναι ή διεζευ-
γμέναι εἰσὶν οὐ γὰρ ψιλῇ παρατηρήσει τὰ τοι-
αῦτα δεῖ διακρούεσθαι. τὰ δὴ συμπεπλεγμένα
ή διεζευγμένα κατὰ τὴν ἐπιφορὰν πάντως τὸ
αὐτὸ δέρος λόγου ἀπαιτεῖ ή ἰσοδυναμοῦν τῷ
συμπεπλεγμένῳ ή διεζευγμένῳ, οἷον τὸ καὶ
Ἀπολλώνιος διελέξατο, ήτοι Ἀπολλώ-
νιος διελέξατο, ἀπαιτεῖ τὸ καὶ Διονύσιος
ή τι τοιοῦτον ὄνομα ή ἀντωνυμικόν, δόπερ ήν
ἰσοδυναμοῦν ὄνόματι, κοινῷ τε τῷ διελέξατο
πολλάκις προσχρῆται. εἰ δὲ ἔημα ήν, πάλιν ή
ἐπιπλοκὴ ή ή διαζεύξις ἀπαιτεῖ ἔημα, καὶ
ἔγραψε Διονύσιος, ήτοι ἔγραψε Διονύ-
σιος· δεῖ γὰρ ἔημα ἐπενεγκεῖν πάλιν, ή διε-
λέξατο ή τι τοιοῦτον, κοινῶς πολλάκις νοο-
μένου τοῦ Διονύσιος. τὸ οὖν ή μ' ἀνάειρ' εἴπερ

διεζεύχθη τὸ ἔῆμα, καὶ πάντως ἔῆμα ἐπεφέ-
ρετο τὸ ἀπίθι ἢ καθίσον ἢ τι τοιοῦτον· ἐν ὁ
οὖν τὸ ἢ ἔγω σέ ἐπιφέρεται, ἐν τούτῳ δείχνυται,
ὡς καὶ ἡ ἀντωνυμία διεζευκται, ἢ μὲν σέ πρὸς
τὴν ἡμέ, ἢ δὲ σύ πρὸς τὴν ἔγω, ἥτις ἐνέλειψεν,
ἐν τῷ ἀγένειρε ἔῆματο νοούμενη, τοῦ πλήρους
ὅντος ἢ σὺ ἡμὲ ἀνάστηρε. Ὁμόλογοι δὴ καὶ αἱ
τοιαῦται, ὡς τὴν πρός τι πρόσωπον διαστο-
λὴν ἀναδεδεγμέναι εἰσίν.

Ορθογονοῦνται καὶ δσαι κατὰ τοῦ αὐτοῦ
πρόσωπου τὴν ἀπὸ τοῦ ἔῆματος διάθεσιν ἀνα-
δέχονται, ὡς ἐπὶ τοῦ

οὐδὲ ἐμέ φημι λελασμένον

καὶ

ἢ ὀλίγον οἵ παιδεῖς ἐσκότα

καὶ

ἐμὲ λύσομαι·

ἀντὶ γαρ συνθέτων τοῦ ἐμαυτὸν καὶ ἐσυτῷ.
πάλιν δὴ τὸ ἐμὲ λύσομαι πρὸς τὸ οὐκ ἄλλον
διαστέλλεται.

Ομοίως αἱ προθέσεις παρατιθέμεναι ὅρ-
θογονοῦσι, κατ' ἐμέ, δι' ἐμέ, περὶ ἐμοῦ.
Διὸ καὶ τοῖς ἀξιοῦσιν ὁρθογονεῖν τὸ

σὺν καὶ τρίτος ἀμίν Ἀμύντας
παρὰ Θεοχρίτῳ συγκαταθετέον. τὰ γαρ ἐν
ὑπερβατῷ κείμενα ὀφείλει τὸν λόγον ἀναδέχε-
σθαι τῆς κατὰ φύσιν ἀκολουθίας, εἴγε πάλιν
τὸ καὶ μοι καὶ με ἐνεκλίναμεν, καθὸ οὐ συμ-
πέπλευται.

Ἐξῆς ἔητέον καὶ περὶ τῶν κατὰ τὸ τρίτον

Λ πρόσωπον ὁρθοτονουμένων, εἰ πάντοτε ἡ μετάληψις αὐτῶν τὸ σύνθετον σχῆμα ἀπαιτεῖ,
καθάπερ ἐπὶ τοῦ
ἡ ὀλέγον οἵ παιδες
καὶ

κάλεσν τέ μν εἰς ἔκαστος,
τῶν τε παραπλησίων. τὸν γὰρ Ἀρίσταρχον καὶ
τοὺς ἀπὸ τῆς σχολῆς, ὡςεὶ νόμον Θεμένους τὸ
τοιοῦτον ἀνάγνωσμα, δεῖ παραπέμψασθαι τὸ
οἱ τ' αὐτῷ, ἐπεὶ οὐ τι θεῶν ἐκ Θέσφατα

B καθὸ δρθοτονούμενον τὴν σύνθετον ἀντωνυμίαν
ἀπαιτεῖ, τοῦ λόγου οὐ δυναμένου κατὰ τοῦτο
συνίστασθαι· καὶ διὰ τοῦτο τοὺς μὲν μετα-
γράφειν τὸ ἔτευξαν, τοὺς δὲ ὑπερβατὸν ἐκδέ-
χεσθαι, ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτινατο γῆας
ἔισας, οἱ τ' αὐτῷ, αἱ κακοὶ καὶ πᾶσι Τρώεσσι
γένοντο, ήν δὲ Ἀλεξάνδρῳ καὶ ιαυτῷ τεκτινατο.
καὶ σαφές ἔστιν ἔνεκα τούτου, δτι τὸ
ἀλλὰ οἱ αὐτῷ

C Ζεὺς ὀλέσειε βίνυ
κατ' ἔγκλισιν ἀνέγνωστο, καίτοι ὄφειλον κατὰ
δύο τρόπους ὁρθοτονεῖσθαι, καθὸ καὶ ἐπιτα-
γματικὴ σύνεστι, καὶ διασπέλλεται ἐν τῷ
πρὸν ἥμιν πῆμα γενέσθαι.

Οἶμαι δὲ ὡς οἱ ταλαιπωρότερον ἀναστρεφόμε-
νος τὸ ἀκριβὲς τοῦ λόγου οὐ διέγνωσαν. πρῶ-
τον γάρ, εἰ καὶ ἀληθὲς ἦν τὸ τὰς ὁρθοτονου-
μένας κατὰ τὸ τρίτον ἀντανακλᾶσθαι, οὐ πάν-
τως τὸ οἱ τ' αὐτῷ παράλογον ἐδείχθη γὰρ ὡς

παρὰ τόπον τεθεῖσαι αἱ ἐγκλιτικαί, τουτέστιν
ἀρκτικαὶ γηγόμεναι, ὅρθοτονοῦνται, ὡς ἐπὶ τοῦ
ἐμὲ δὲ ἔγνω καὶ προσέειπεν
καὶ τῶν παραπλησίων. ἔπειτα καὶ συνεπέπλε-
κτο ὄμοίως τῷ
ἔμοι τε καὶ "Ηρη.

ἀλλὰ μὴν καὶ οὐ αὐτός ἐπιτασσομένη ἀρθοῦ
τόνου παρατίσα ἐγένετο· καὶ δὲ τέ σύνδεσμος,
ἐγκλιτικὸς ὁν, τὴν πρὸ αὐτοῦ λέξιν δέξεναι,
ὅτε βαρεῖδε ἔστιν οὐδέποτε περισπωμένην γάρ
οὖσαν φυλάσσει. τά τε τῆς ἀναγνώσεως οὐκ
ἐξωμάλισται· πολλαὶ γάρ ὅρθοτονοῦνται ἀν-
τανακλασμὸν οὐκ ἐδέξαντο·

ἀλλὰ τόδ' ήμεν ἔμοι πολὺ κάλλιον οὐδὲ
οἶ αὐτῷ

ἐπλεγο.

..... αἰμινέμεναι δέ οἱ αὐτῷ.
τὸ γάρ νοούμενόν ἔστι, μὴ πειστώ σε Ὁδυσ-
σεὺς ήμιν μὲν μάχεσθαι, αὐτῷ δὲ βοηθεῖν.

ὅς τις οἱ τ' ἐπέρικε:
τουτέστιν αὐτῷ.

τοὺς δὲ ἄναγον ζωούς, σφίσιν ἐργάζε-
σθαι ἀναγκῇ.

τουτέστιν οἱ αἰχμαλώτοι ἥγοντο εἰς ὑπηρεσί-
αν τῶν ἐπικρατησάντων. τό τε

τίς καὶ οἴοιτο . . .
μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μέλα καρ-
τερός εἴη,
οἵ τεύχειν Θάνατον

Λ πάντως εἰς ἀπλοῦν αἰγανυμίαιν μεταληφθήσε-
ται. ὁ γὰρ Ἀρτίους οὐχ ὑπελάμβανεν, ὡς
Θάνατον αὐτῷ κατακυνάσειν ἐν πολλοῖς πα-
ρεγενόμενος, δύοις τῷ

πρόσθετοις ἔδει φεύγοντα.

οὐ γὰρ πρὸ οὗτοῦ τις φεύγει. Ῥιτέον ὑπέρ
τε τῶν κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον εἰς ἀπλοῦν
σχῆμα μεταλαμβανομένων καὶ τῶν εἰς σύ-
θετον, τοιτέστιν αἰγανακλωμένων.

Συμβέβηκε τοίνυν τὰς ἀπὸ τῶν εὑθεῶν
Βράσεις μετιούσας ἐπὶ τὰς πλαγίους ή ἐν με-
ταβάσει προσώπων νοεῖσθαι ή κατὰ τοῦ αὐ-
τοῦ προσώπου τὴν μετάβασην ποιεῖσθαι. τοῦ
μὲν προτέρου Ἀριστοφάνης Ἀρίσταρχον
ἐδίδαξεν, ἐγὼ σὲ ἐτίμησα, σὺ δὲ ἐμοὶ διε-
λέξω· ή καὶ διὰ μόνων τῶν ἐημάτων ή εὐ-
θεῖα νοούμενη μέτεισι πάλιν ἐπὶ τὰς πλα-
γίους, ἐδωκαὶ σοι, ἐτίμησά σε. τοῦ δὲ δευ-
τέρου Φύμιος ἔαυτὸν ἐδίδαξεν· ή γὰρ τοῦ
διδάσκων μετάβασις οὐκ ἐφ' ἔτερον πρόσωπον
Συντένει ή ἐπὶ τὸν Φύμιον. Αἴφες ἔαυτὸν
ἐχειράσατο· πάλιν γὰρ τὸ ἐχειρώσατο ἐπὶ
τὸ Αἴας διαβιβάζεται. ταῖς μὲν οὖν τοιαι-
ταις συντάξεσθαι παραπολουθεῖ διὰ μιᾶς καὶ
τῆς αὐτῆς φωνῆς τὸ διαβατικὸν πρόσωπον δι-
λοῦν καὶ τὸ αὐτοπαθές. τὰ γοῦν Ομηρικά,
ἀρχαικώτερα ἄντα, οἷς ἐν αἰγαίσ αἰγανυμίαις
καὶ τὰ ἀμετάβατα τῶν προσώπων ἔχει καὶ τὰ
μεταβατικά· ἐκάλυψεν λύσομεν εἰς· καὶ οἱ αὐ-

τός, ἐμὲ δ' ἔγνω μεταβατικῶς, δ' τε γράφει
σθεῖς καὶ ὁ γνούς. ὕστερον δὲ τὰς συνθέτους
προφιλοτεχνητίσας συμβέβηκεν ἀπενέγκα
σθαι τὴν τῶν ἀμεταβάτων προσώπων σημα-
σίαν, τὰς δὲ αὐσυνθέτους ἐν μεταβάσει διὸ καὶ
αὐτοπαθεῖς τὰς συνθέτους τικὲς ἐκάλεσαν, αλλὰ
λοπαθεῖς δὲ τὰς ἀπλᾶς. τὰς μὲν οὖν κατὰ
τέ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον, συνθέτες
οὔσας, συνέβαινε μιδειαῖς ζητήσεως· τυχεῖ,
ἄτε δὴ τῶν μὲν αὐσυνθέτων μεταβατικῶν οὐ-
σῶν, τῶν δὲ συνθέτων οὐ μεταβιβαζομένων β-
εῖς ἔτερον πρόσωπον. τὰς μέρτοι κατὰ τὸ πρῶ-
τον, λέγω δὲ τὴν ἡ καὶ τὰς συζύγους, ἀτρι-
βεῖς οὔσας, συνέβη κατὰ τὸ παλαιὸν διὰ μιᾶς
φωνῆς φυφοτέρας τὰς συντάξεις διλοῦν, διὰ
τὸ τοὺς ποιητάς, τὸ πεπατημένον ἐκκλίνοντας,
αὐταῖς κεχρῆσθαι. χρὴ οὖν ἐφιστάντας τῇ
διαβολῇ τοῦ ἔρματος, πότερον ἐπὶ ἄλλο πρόσ-
ωπον συντείνει ἢ ἐπὶ ταῦτον, μεταλαμβάνειν
τὰ τῶν ἀντωνυμιῶν συνθέτη εἰς ἀπλῆν ἀπω-
νυμίαν, ὡς τὰ μεταβατικά, ἢ εἰς σύνθετον, ο-
ώς τὰ ἀμεταβάτα. Τούτῳ γάρ τῷ λόγῳ καὶ
τὰς ἐν παραθέτεις μετὰ τῆς ἀυτός ἐπιταγματ-
τικῆς εἰς σύνθετον μεταλαμβάνομεν, διτε καὶ
τὰ τῶν ἔπιστων ἰσάριθμα. ἦν καὶ ὅμοιος
πρόσωπα, καθάπερ τὸ

σὲ γάρ αὐτὴν παντὶ πόκεις
καὶ τὸ
νόστον ἀταίρουσι δικτύωνος ἥδ' ἔμαι αὐτῷ

Λ καὶ

τιμέθετ περιδώσομαι αὐτῆς,
εὐλόγως τοῦ τοιούτου παρακολουθοῦντος· εἴς
γάρ καὶ ὁ αὐτὸς ὁ διατιθείς καὶ ὁ διατιθέ-
μενος· τὰ μέντοι ἐν διαβάσει ἕτερου προσώπου
δρᾶντες καὶ κατὰ τοὺς αριθμοὺς διαλ-
λάσσει καὶ κατὰ τὰ πρόσωπα· αἰδίσθησεν γάρ
ἢ ἔνα δρᾶν ἢ πλείους, ἢ μέρος δρᾶσθαι ἢ
ὑπό πλειόνων· ἢ πλείους ἐμὲ πύπτουσιν, ἢ
ὑμᾶς τύπτειν· διὸ καὶ τὰ τοιαῦτα αἰσινέλευ-
θετας κατὰ τὴν παράδοσιν

ἥ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεσσι ἢ ἐμοὶ
αὐτῷ·

αὐτὶ δὲ αὐτῷ μελέτω·

ομηληκίν δὲ ἐμοὶ αὐτῷ·

ἀνδοστονται δὲ ἐμοὶ αὐτῷ·

ηδὲ ἐμοὶ αὐτῇ

ἔψεσι·

ώμυνε δὲ πρὸς ἔρα αὐτόν,

ἀποστροφῇ χαῖν μὲν, ἵνα ἡ σύνθετος ἀπεμφαίνη-

σται. Θμοιον τὸ

οὐδὲ εἰ κεν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι
ἀνώγοι

καὶ

εἰ μή τις σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ ἢ βίνφιν.

τὸ δὲ μεῖζον· περιαλόγως ἐνεκλίθη τὸ

εἰ μὲν δὴ ἔτερόν γε κελεύετε μὲν αὐτὸν

ἐλέσθαι,

εἴγε μεντεῖ τῆς ἐπιταγματικῆς ὁρθοῦ τόνου

έχονται· καὶ τὸ αἰάγυωσμα οὐκ ἀπόβλητο, οὐδὲ τὴν σύνθετον ἐφαντεῖ ὄρθοτόν τος αἰαγυωσθήν. καὶ ἔτι τὸ

μήτε ἐμῶ αὐτᾶς μήτε καστυγῆται πόδας ὡκίας τρύσῃς

διεσταλχε δυσὶ περισπωμέναις· ἥδυτάπει γὰρ συγτεθῆται διὰ τὸ ἐπιφερόμενον ρῆμα. πῶς οὖτος οὐχὶ βίαιος τὸ ταῦς διεσταλμένας κατὰ παράδειτον βιάζεσθαι εἰς σύνθετον, τοῦ λόγου οὐκ ἀπαιτοῦντος; Δέον οὖν, ὡς προειρέται, τὰ ἐν δυσὶ τρόποις τοούμενα, ἔτε κατ' ὅρθὸν τόνον ἀνεγύωσθη ἔτεκα διαστολῆς ή ἄλλης τινὸς συγτάξεως, εἰς ἀπλᾶς μεταλαμβάνειν· τὰ δὲ ἐν τρόπῳ καὶ ἐν ταυτῷ εἰς σύνθετους, ἀπερ ἀν εὑρεθείν πάντας κατ' ὅρθὸν τόνον,

· · · . ἕο δὲ αὐτοῦ πάντα καλούνε·

· · · . ἔε δὲ αὐτὸν ἐποτρύνε·

· · · . εἰ γὰρ ἔμελλεν

οἱ τὸ αὐτῷ θάνατόν τε κακόν

ἐπὶ γὰρ Πατρόκλου ή τε ἀγτωμία καὶ τὸ ρῆμα. Ἔτι εἰ αἱ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ὄρθοτονούμεναι αἰγιδιαστολὴν ἀναδέχονται, τί τὸ ἐμποδὼν τὸ καὶ ἐπὶ τρίτου τὴν αἰγιδιαστολὴν διήκειν; καὶ δὴ τρόπον τὸ καὶ ἐμοὶ ἐγένετο, καὶ σοὶ ἐγένετο ἀμετάληπτα εἰς σύνθετον, οὔτω καὶ οἱ τὸ αὐτῷ. Ἀλλὰ καὶ αἱ κατὰ τὸ τρίτον εἰς σύνθετον μεταλαμβάνονται. Τί δέ; οὐχὶ καὶ αἱ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύ-

λέπον, καὶ εἰ σπανίδης, ἀλλ' οὐ γε μεταλαμβάνονται;

· αὐτὸν μὲν σὲ πρῶτα σέαν·

· οὐδὲ ἐμέ φημι λελασμένον·

καὶ

· . . . ἐμὲ λύσομαι..

εἴρηται τε καὶ ἡ αἰτία τοῦ τας κατὰ τὸ τρίτον πλείονας εἶναι.

Καὶ αἱ κτητικαὶ δὲ δρμοίς μεταληφθήσονται εἰς συνθέτους ἢ εἰς ἀπλᾶς, προληπτικῶντερον πάλιν τινῶν μποστισμένων τὸ μόνον εἰς συνθέτους αὐτὰς μεταλαμβάνεσθαι. Ἐχει δὲ τὰ τοῦ λόγου ὅδε. ἐπὰν μὲν τὶ διαβασίς τοῦ ἔρματος ἀπὸ τῆς γενικῆς, οἵτις ἐκ τῆς κτητικῆς μεταλαμβάνεται, τὴν διαβασίν ἐπὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον ποιῆται, πάντως εἰς σύνθετον μεταλαμβάνεται· ἐπὰν δὲ τὸ ἔρμα μὴ ἀπὸ τῆς γενικῆς νοῆται, ἀπὸ δὲ τινος προσώπου, τότε καὶ ἀπλῆ ἡ αντανυμία. τοῦ μὲν οὖν προτέρου

c δεύτερον αὖ Θώρικε περὶ στήθεσσοιν ἔδυνεν

οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος·

τοῦ ἴαυτοῦ ἀδελφοῦ ἐνέδυ χιτῶνα·

πάρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδει καὶ πατέρει ὦ·

τῷ ἴαυτοῦ. τοῦ δὲ δευτέρου

αὔνεκ' ὁρέ οὐχ ὥ πατρὶ χαριζόμενος
Θεράπευνον·

οὐ γαρ ἔθεράτευον αὐτοῦ τὸν πατέρα, τοῦ ἤ-
ματος ἀποστάντος τῆς γενικῆς. ὅμοίος
ὅ δὲ ἐός δόμος (ὅ τινὸς ὅτε με) ἀμφε-
χάλυψεν.

διὸ εἰς ψιλὸν μετάγεται τὸ αὐτοῦ.

τότε δὲ Ζεὺς Ἐκτορὶ δῶκεν
ἥ κεφαλῇ φορέειν.
τὸν καὶ ἀνηρεύσαντο θεοὶ Διὶ οινοχοεύειν
κάλλεος, εἴνεκα οἴο.

πάλιν ἐπὶ τοῦ

αὐταρδὸγ' ὃν φίλον νιὸν ἐπεὶ κύστε
σύνθετος· τὸν γαρ ἐαυτοῦ ἔκινε παιδία. ὅτεν
τινές, πάλιν ἀγνοοῦσαντες τὸ μεταβατικόν, τὸ
αἶτε δὲ οἰωνὸν ἐὸν ἀγγελον
μεταγράφουσιν εἰς τὸ ταχὺν ἀγγελον, ή τὸν
ἀγαθὸν ἐκδέχονται. καὶ ἐπὶ αἰτιατικῆς
τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἐν ἡς πατρίδα
γαῖαν.

φασὶ δὲ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ασφένως τὴν
γραφὴν τοῦ Δικαιάρχου παραδίξασθαι· ἐν γαρ
ἀπάσταις ἦν τὸ ἐπὶ ἡς πατρίδα γκιν, ὑπόλα-
βόντα τὸ ἐαυτοῦ νοεῖσθαι ἵκ τοῦ ἦ, δέον πα-
λιν ψιλῶς μεταλαμβάνειν. δῆλον οὖν ὡς τὸ
αλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πο-
λεμίζειν

Θάρσει ὦ

ἀμφίβολον. εἰ γαρ εἰς ἀπλῆν μεταληφθήσε-
ται, ἔσται ὁ θυμὸς ἀνῆκε μὲ τῷ ἐκείνου Θάρ-
σει πολεμεῖν, ὅπερ πάλιν ἐν διαβάσει νοεῖται.

Λ εἰ δὲ εἰς σύνθετον, γενίσεται τῷ ἑαυτοῦ θάρ-
σει ἀνῆκε· με· πολεμεῖν, καὶ τὸ ἔῆμα ἐκ τῆς
γενικῆς ἀπήρτηται. ὁμοίως καὶ τὸ

Νέστωρ φάσχ' ὁ γέρων, ὅτ' ἐπιρευ-
σαίμεδα σεῖο

οἶσιν ἐνὶ μεγάροισιν·

εἰ δὲ οὐ εἰς ἀπλῆν τὴν εὔτοῦ. οὕτως εἴχε καὶ
τὸ ἐν Ἰσθμιονίκαις Πινδάρου

Αἰολίδων δὲ Σίσυφον κέλοντο.

ῳ παιδὶ τηλέφεντον ὄρσας·

B γέρεας ἀποφθιμένω Μελμέρτα·

τῷ γὰρ παιδὶ τῆς Ἰνοῦς· πάλιν γὰρ αἴξιον
τες εἰς σύνθετον μεταλαμβάνειν τὴν ἑαυτοῦ,
Ζητοῦσι τίνι ἀκόλουθῶν Σισύφου νιὸν αὐτὸν
ἔφη. οἱ δὲ βαρυτονοῦσι τὸ ὡς Δωρικῶς, δεχό-
μενοι ἀντὶ τοῦ ᾧς, ὁμοίως τῷ

ῳ τε χερνᾶτις γυνὰ συδεν πρὸ μαθη-
ουμενα.

οἱ δὲ εἰς τὴν οἱ πρωτότυπον μετάγουσιν, ἵνα
δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς ἀκούπται, ὁμοίως τῷ

C Ἀχιλλῆ δαμασθείς.

Χρὴ οὖν προσανέχοντας τῷ προκειμένῳ λόγῳ
μεταλαμβάνων τὰς τοιαύτας τῶν ἀντωνυμιῶν
εἰς τε ἀπλᾶς καὶ συνθέτους, τὰ γῦν περιγρα-
φομένις τῆς πολλῆς παραθέσεως ὑπὲρ τοῦ μη
ἐπὶ πλέον προάγειν τὸν λόγον.

Ἐξῆς ἐπὶ τὰς κατὰ μέρος χωρητέον.

Ἡ ἘΓΩ' τῆς ἘΓΩΓΕ Ἀττικῆς διαφέρει
συντάξει. ή μὲν γὰρ καὶ κατ' αρχὴν τοῦ λό-

γρα τίθεται, καὶ γενέντες ὑπότεξη, εἰ δὲ ἔγεγε πολλάκις γράπται καὶ γενέται τηλε ἐρωτήσεις συγκατατίθεμενοι φαμεν ἔγεγε ἐν ἴσῳ τῷ ἔγραφο. Μεμπτέσι οὖν αἱ ὑπολαμβάνονται τὰ μὲν αἰτιοστάλθαι, λέγω δὲ τὸν διούλλαφον, τὸν δὲ ἔγκειλίσθαι. καὶ ἵσται οὐδὲ φροντὶ ἐν τοῦ αἰαβεβιβάσθαι τὸν τάσπι, τοῦ τε μὴ ἀρχεν λόγου, ἀπερ ἐγκλινομέναις παραπολούθαι. ἐδίγετο γαρ ἐπελῶς ως ἀδυτατοῦτο εἰ τῆς αὐθείνως ἐγκλίσθαι. διὸ καὶ τὸ

τί σὺ τόσσον ὄμιλου

μόνως ὁρθοτοπίτον. ἄλλως τε αἱ ἐγκλινόμεναι τῶν αἰτιουμένων οὐδέποτε προοισταί εἴσι κατ' ἴδιαν, καθάπερ αἱ ὁρθοτοπούμεναι, ἀλλ' αὖ μετά τηνος μέρους λόγου παρατίθεται, δός μοι, τίμησόν με, καθάπερ καὶ ἄλλα τινὰ μέρη λόγου, ως αἱ προδίσιαι, οἱ σύνδεσμοι, τὰ ἀρθρα. πῶς οὖν πρὸς τὰς ἐρωτήσεις φαμὲν κατ' ἴδιαν ἔγεγε; ὅτι δὲ καὶ διασταλτικῶς παραλαμβάνεται, δῆλον ἐν τούτων,

οὕτεχ' οὐ μὲν καλός τε καὶ ἀρτιπος, αὐτῷ τῷτο ἔγεγε

καὶ

μήτηρ μέν τέ μέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτῷ τῷτο ἔγεγε.

αἱ ἐγκλινόμεναι τῇ αὐτῇ καταλήξει χρῶνται, ἥπερ καὶ αἱ ὁρθοτοπούμεναι· πῶς οὖν οὐ μὲν

Λέγωντες εἰς γέ λίγει, οὐ δὲ ἔγω εἰς γῶ; Χρῆ δὲ τοεῖν ὅτι μόνον παρῆκται διὰ τῆς γέ συλλαβῆς· οὐ γάρ κεῖται ὁ γέ παραπληρωματικὸς οὔτε ἐν συνθέσει, ἐπεὶ αδύνατον ἔγκλιτικὸν συντίθεσθαι, οὔτε ἐν παραδέσει, ἐπεὶ μᾶλλον ὠξύνεται ἀν τὸ τέλος τῆς ἔγω. τὸ δὲ αὐτὸν καὶ ἐπὶ τοῦ ἔμοιγε· διὸ καὶ ἐπεζήτησαν ἔνιοι, διὰ τί καὶ ἐπὶ αἰτιατικῆς καὶ γενικῆς οὐκέτι πρὸς οὓς ἀν φαίμεν, ὡς οὐκ ἔξωμαδισται τὰ τῶν διαλέκτων, μάλιστα δὲ τὰ τῶν Ἀττικῶν· Βόμοιος καὶ γέλοιος προπαροξύνοντές φασιν, ἀλλ' οὐκέτι τὰ τούτοις παραπλήσια· ἥμελλον καὶ ἥβουλόμην, ἀλλ' οὐκέτι πάντα τὰ παρατατικὰ οὕτως ἐπεκτείνουσι· καὶ ἐπ' ἄλλων πλείστων. τὸ αὐτὸν οὖν καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Δωριεῖς ἘΓΩ'Ν. Σώφρων· ἴγων δέ τυ καὶ πάλαι ὄψειον. καὶ ὁ ποιητὴς δὲ συνεχῶς διὰ τοῦ ἦ, δέτε φωνῆν ἐπιφέροιτο, σαφὲς ὅτι τὸ χασμῶδες τῶν φωνήντων ἀναπληρῶνται τῷ τοῦ ἦ προσδέσει. κοινῇ δὲ προφορᾷ χρῆται ἐν τῷ

ἀλλ' ἔγω οὐδέν σε δέξω κακόν
καὶ

ἀλλ' ἔγω οὐ πιθόμην·
καὶ τὸ ἦ οὐ προσέλαβεν, ἐπεὶ ἀνεπίδεκτον τὸ ἔπος χρητικοῦ εἰς σύμφωνον καταλήγοντος. Οὐ φύσει φασὶ τὴν ἀντωνυμίαν λίγεν· εἰς ἦ, πλεονάζειν δέ, ἐπεὶ οὐ κατὰ τὸ δεύτερον δίχα τοῦ

η, τού. πᾶσα γὰρ ἀντωνυμία εἰς ὁ λίγουσθε. Λ κατὰ τὸ πρῶτον, πάντως καὶ κατὰ τὸ δεύτερον, ἐμέθεν-σέθεν, ἐμώ-τίν, ἡμῶν καὶ ὑμῶν. Πρῶτον διάληπτο τὸ τῆς ἐπιχειρήσεως. τί γὰρ οὐ μᾶλλον ἢ τύ ὥλιγώρηται, ὅτι εἰς ὁ οὐ λίγει, ἢ οὐ ἔγων, ὅτι εἰς ἡ λίγει; δεύτερον μακροκατάληπτος λέξεις οὐ πλεονάζουστο τῷ ἡ ἀδιαφόρως τὸ γὰρ τοιοῦτον ἐν τῷ ἔλεγχει καὶ λέγουσιν, ὅπερ ἐν βραχυκαταλήκτοις. τρίτον ἐν ὄχριοκατάληκτοις οὐ μονὴ τοῦ ὁ γίνεται, ἐμέθεν ἢ σέθεν, ἐμώ-τίν, τὸ δὲ βέγων εἰς ὡν λίγει, τοῦ δευτέρου διὰ τοῦ ὁ ἐκφερομένου. ἐπειτα παρὰ Βοιωτοῖς τὸ λεῖπον ἀνεπληρώθη· ιδού γὰρ ΤΟΥΤ'.

Οἱ αὐτοὶ Δωριεῖς ἘΓΩΝΓΑ καὶ ἘΓΩ'ΝΗ· οὐ γὰρ ἔγωνγα ἀνασσα Διὸς Θύγατερ, Ἀλκιμέν. Αἰδολεῖς βαρέως·

ἴγων δὲ ἦρ· αὐτῷ τοῦτο σύγοιδε
Σαπφώ. Βοιωτοί ΙΩΝ, οἵ μὲν Τρύφων φησίν, ύφεστει εὐλόγῳ τοῦ γ, ίνα καὶ τὰ τῆς μεταθέσεως τοῦ ἐ εἰς ἵ γένηται, ἐπεὶ φωνήντος ο ἐπιφερομένου τὸ τοιοῦτον παρακολουθεῖ. ἀλλὰ μὴν καὶ ἐδασύνθη, ἐπεὶ δασύνεται τὰ φωνήντα ἐν ταῖς ἀντωνυμίαις, ὅτε πρὸ φωνήντων τίθενται, ἑστι, ἑοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν, ἑος. οἱ δὲ ἔνιοι, ὅν ἐστὶ καὶ ο Ἀβρων, Θέμα εστίν, δ συζύγως οἱ αὐτοί φασι τῇ μὲν ἔγων τὴν ιών, εἴγε τὸ παρὰ Δωριεῦσιν ἐ εἰς ἵ μεταβάλλεται, τῇ δὲ ἔγωνγα τὴν ιφνγα. Κόριγνα.

μέρε-

Α μέμφομαι δὲ καὶ λγουρὰν Μυρτίδ' ἴσχυα,
ὅτι βανά φοῦσ' ἔβα Πινδαρίοιο ποτ' ἔριν.

καὶ τοι

ἴσωνει πόληρών αρεταῖς χειρωαδῶν.

Τρύφων φοσὶ μηδὲ ὄλως εὐθείας εἶναι τὴν ΣΤ, κλητικῆς δὲ μόνου, ἐν οἷς αἱ μὲν εὐθείαι τὸν περὶ τινος λόγον ἀναδέχονται, αἱ δὲ κλητικαὶ τὸν στρόβος τινα, ὅντερ οὐ σύ ἀναδέχεται. Τοι δύ τρόπου οὐκέτις οὐκέτις κλητικήν, διότι ἐν ἀποστήματι ἔστι, τῆς κλητικῆς κλῆσιν ἐπαγγελλομένης τοῦ πέλας, οὐτως οὐδὲ οὐκ εὐθείας, ἐπεὶ τὰ ἵνατία αὐτοῦ ἔχεται. αἱ κλητικαὶ δευτέροις προσώποις συντάσσονται, "Ἐκτορὶ ἥλθες, Σώκρατες διελέξω· τοιοῦτον οὐν καὶ τὸ σὺ λέγε καὶ σὺ σκάπτε. οὐκέτις δὲ εὐθεία συντάσσεται ἐν τῷ σὺ δὲ λέγων, πάντως καὶ εὐθείας· ίδου γὰρ καὶ ἐπὶ δινομάτων, Ἀρίσταρχε αὐτὸς γέγεραφας. οὐ πάσις πτώσεως εὐθεία, τοῦ ἀλλήλους, τοῦ ἰμαυτοῦ, ὥστε καὶ τῆς σύ οὖσης κλητικῆς οὐ πάντως εὐθεία ἐπιζητηθήσεται. Ὁτι μὲν οὐν κλητικῆς ἔστιν οὐ σύ, ἀναμφίβολον· ὅτι δὲ καὶ εὐθείας, λεκτέον. Αἱ συνεμπίπτουσαι τῶν λέξεων κατὰ τὰς συντάξεις τοῦ λόγου τὸ ἀμφίβολον τῆς συνεμπτώσεως ἀποβάλλουσι. τοῦ γὰρ οὐκέτω, τρία συμαῖνον, ἐν τῷ οὐκέτω σοὶ οὐκέτω σοῦ οὐκέτω σερέπω σὲ οὐκέτις οὐκέτις αμφίβολον καθέστηκε. καὶ περισσὸν εἰς τοῦτο παρατίθεσθαι, τοῦ λόγου ἐπὶ πάντων συντά-

νοντος τῶν παραπλησίων. ὅθεν καὶ τὸ σύλλα
κατὰ τὴν σύνταξιν δειχθῆσται, πότε εὐθέias
ἐστὶ καὶ πότε κλητικῆς. ἐν οἷς γάρ φαμεν σὺν
ἢ λαθεῖς πρόδει ἐμέ, κλητικῆς· ἵγαντες εἰμι καὶ
ἐκεῖνός ἐστι καὶ σὺ εῖ, εὐθέias· τὰ γὰρ
τῆς ὑπάρξεως ἢ κλήσεως ἔρματα εὐθέia συν-
τάσσονται. οὐ γάρ πάντως καθολικὸν τὸ τὴν
εὐθέian ἐπὶ τρίτοις νοεῖσθαι πάντοτε· ἴδου
γὰρ ἐπὶ πρώτου καὶ δευτέρου, σεμνός εἰμι,
σεμνότερος εἰ. ἀλλως τέ τὰ μὲν ὄνοματα, δίχα
τῆς κλητικῆς, ἐν τρίτοις νοεῖται, ὅτε μή, ὡς
προείρονται, τὰ τῆς ὑπάρξεως ἢ κλήστως ἔρ-
ματα συντάσσονται, Δίων περιπατεῖ, Δίωνι
λέγει, Δίωνα τύπτε· αἱ δὲ ἀντωνυμίαι ἔνε-
κα τούτου παραλαμβάνονται, τῶν ὄνομάτων
οὐ δυναμένων κατὰ τὸ πρώτον καὶ δεύτερον
πρόσωπον παραλαμβάνεσθαι ἐπὶ τῆς προκε-
μένης συντάξεως. παρακολουθεῖ οὖν τοῖς κατὰ
τὸ δεύτερον ἀνακρεμάμενον ἔχει τὸν λόγον τὸν
πρὸς τιγα ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ προσφωνούμενου. ὁ
γοῦν λέγων σὺ τύπτεις πρόδει αὐτὸν λέγεις
ὑπὲρ αὐτοῦ. τὸ αὐτὸν καὶ ἐπὶ τῷ πλαγίων,
σοὶ δίδωμι, σὲ φιλῶ. χωριστέαι οὖν αἱ
ἀντωνυμίαι τῶν ὄνομάτων κατὰ τὰς συντάξεις
ἔνεκα τούτου. Ἐτι αἱ συμπλεκόμεναι πτώσεις
ἢ διεζευγμέναι ἢ συναπτόμεναι. τῆς αὐτῆς
ἔχονται κλίσεως· εἰ δὲ που κλητικὴ παραλαμ-
βάνοιτο, πάντως ἐντὸς πεσεῖται τῆς συντά-
ξεως. τοῦ μὲν οὖν προτέρου ἢ Ἀριστοφάνης

Λὴ Ἀρίσταρχος, καὶ Ἀριστοφάνη καὶ
Ἀρίσταρχον, ἦτοι Ἀριστοφάνους ἢ
Ἀριστάρχους, καὶ ἐμοῦ καὶ σοῦ, ἢ ἵγα
ἢ ἐκεῖνος· τοῦ δὲ δευτέρου Σώκρατες ἢ
Διογένης παρέσται ἢ Θεόφραστος, Ἀρί-
σταρχε καὶ Διονύσιος ἥκουσε καὶ
Ἀπολλώνιος. ὅτεν εἰ φαμεν καὶ ἕγω καὶ
σὺ καὶ ἐκεῖνος, εὐθέίας τὸ σύ. Τὰ δυϊκὰ
καὶ τὰ πληθυντικὰ σύλληψιν ἔχει ὁμοιοπτώ-
των προσώπων, τὸ ὑμᾶς ἐκ τοῦ σὲ καὶ σὲ καὶ
ἐκεῖνον, τὸ ὑμῖν ἐκ τοῦ σοὶ καὶ σοὶ καὶ ἐκείνῳ.
ὅτεν τὸ

σφῶι σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης
εἰ σύλληψιν ἔχει τοῦ Λυκομήδης κατ' εὐθεῖαν,
δῆλον ᾧς καὶ τὸ σὺ εὐθέίας καθέστηκεν. Ἔτι
αἱ ἀντωνυμίαι ὁμοιοπτώτοις τοῖς ὄντασι
συντάσσονται, ἐμοῦ δύντος Ἀπολλωνίου,
ἐμοὶ δύντι Δίωνι, σὲ δύτα ἀγαθόν· εἰ οὖν
εὐθέίας τὸ ἕγω είμι Διονύσιος, εὐθέίας
καὶ τὸ σὺ εἰ Δίων. Ἡ κλητικὴ αὐτοτελής
С οὗσα στιγμὴν ἀπαιτεῖ· διὸ οὐδέποτε αἱ ἕγκλι-
νόμεναι μετὰ κλητικῆς τίθενται, ὅτι μὴ μόνον ἡ
μοί κατὰ πρῶτον πρόσωπον διὰ φιλοφρόνησιν,

Πάτροκλέ μοι δειλῆ.

ἐν ᾧ οὖν φαμεν σύ με, σὺ μου, εὐθέίας ἢ
σύ· αἱ γὰρ εὐθεῖαι τίνει τὸν σύνταξιν λαμ-
βάνουσι. Πρός τὰ πύσματα αἱ εὐθεῖαι αὐθι-
πάγονται, τίς ἔγραψεν; Ἀρίσταρχος,
ἕγω· εὐθέίας οὖν καὶ κατὰ τοῦτο τὸ σύ.

Ἐπιτα τι κλητικὴν ἔχει, πάντως καὶ εὐ-
θεῖαν· οὐ μὴν εἴ τι εὐθείαν; πάντως καὶ κλη-
τικήν. οὔτε γὰρ τὰ πύσματα, οὔτε τὸ ἄλλος,
ὡς προείρηται, οὔτε τὸ ἔκεινος. ὅθεν εἰ τὸ σύ
κλητικῆς, πάντως καὶ εὐθείας. Τὸ δὲ συνερ-
πεσθὲν τὴν φωνὴν οὐ ξένου· πλεῖσται γάρ οἵσιν
εὐθεῖαι συνεμπίπτουσαι ταῖς κλητικαῖς.

ΣΤΥΓΕ 'Αττικοί, καθάπερ καὶ τὸ ἔγαγε.
Τινὲς ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου, τοῦ γέ ἐν παρα-
θέσται κειμένου, ἐπεὶ αἱ ἐπειτειρόμεναι ἐν πρώ-
τοις καὶ ἐν τρίτοις. Ἐν μὲν οὖν τῷ τόνῳ οὐχ ^ν
οἶδιν τε διελέγεται τὴν παραγωγήν, ἐν δὲ τῇ
Δωρικῇ τύγα οὐσῃ συνάγεται καὶ τὸ σύγε. ή
γὰρ τύ ὀρθῆς τάσεως οὐσα εὐθεῖαν σημαίνει
παρὰ Δωριεῦσι,

καὶ τὺ Διὸς Θύγατερ μεγαλόσθενες,
ἐγκλινομένη δὲ αἰτιατικήν,

καὶ τὺ φίλιππον ἔθηκε
καὶ τί τι τὸ ἔγαν ποιέω, Σώφρων. Οὐδεμία
ἀντωνυμία ἐγκλιθεῖσα πτώσεως ἐναλλαγὴν
ποιεῖται· σημειώτερα οὖν ή τύ ἐγκλητική. Αἱ
κατὰ τὸ δεύτερον πρόσωπον ἐγκλινόμεναι πάν-
τως καὶ ὀρθοτονοῦνται, τῆς αὐτῆς πτώσεως
οὖσαι· ή μὲν γὰρ εὐθεῖα οὐδ' ὅλως ἐγκλιθή-
σεται, ἐπεὶ ἀδύνατον. πῶς οὖν ή τύ ἐπ' αἰ-
τιατικῆς οὐχ ὀρθοτονεῖται; Μή ποτ' οὖν οὐδ'
ὅλως αἰτιατικῆς ἴστιν, ἀλλ' ἐν σχήματι λαμ-
βάνεται, ὡς λόγῳ καὶ δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς,
Ἀχιλλῆ δαμασθείς.

καὶ οὐκ ἀρούρειον τὸ σχῆμα· οὐ μὲν γὰρ γενικὴ τῇ δοτικῇ φύείσθαι, οὐ δὲ αἰτιατικὴ τῇ οὐδείᾳ οὔτεν, ἡστις καὶ ἐν δυῖκοῖς ἀπασι συνεμπίπτειν, καὶ καθὸ ἔντας ἐφοράς, ὡς ἐπὶ οὐδετέρων, καὶ κατὰ πλιθυτικάς, ὡς ἐπὶ τῷ συγηρημένων πλιθυτικῶν, οἱ ταχεῖς-ταῦς ταχεῖς. οὐκ ἀλόγως δὲ καὶ διὰ τῆς ἐγκλίσεως τὸ σχῆμα τῆς αἰτιατικῆς ἐγδείκνυται, εἴγε εὐθεῖα οὖσα αἰδηνωτεῖ ἐγκλίνεσθαι. οὐ χρὴ ἄρει ζῆται, διὰ τί οὐκ ὅρθοτοκεῖται καὶ ἐπὶ τᾶς αἰτιατικῆς. οὐ γὰρ λέγομεν, ὡς ἀπὸ τῆς σῇ ἐγένετο, χωρίσαντος τοῦ εἰς ὃ, ὡς τῷ λεπτῷ καὶ λάζεται λάζυται, καταλείψομεν ζῆτων, διότι οὐκ ὅρθοτοκεῖται.

Τὸ ΤΥΝΗ φλιγωρῆσθαι φασι, καθὸ τέλους τὸ οὐ εἰ γὰρ ἕκώ ἐγώντη, τοῦ αὐτοῦ χρόνου μένοντος, χρὴ καὶ ἀπὸ τοῦ τύ τίνη. τί δὲ οὐ μᾶλλον τὸ τύ παραλόγως συνεστάλι ἥπερ τὸ τύτη ἐξετάσθη; ἵσως δὲ καὶ εἰ διὰ τοῦ ὧν τέλουσι τὸ παραλόγουσαν. ίδοι γὰρ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐμένη καὶ σὺν τίνη. ἵσως δὲ καὶ τῷ βίκῃ καὶ μήνι συνεζεδραμεν.

Βοιωτοὶ ΤΟΥ^Y καὶ ΤΟΥ^N. καὶ ΤΟΥ^G.

"Ι. Ταύτην οἱ μέν φασι παρέλογον, ὅτι οὐ διὰ τοῦ οὐ ἀπαθολῆγε γὰρ τοῦ σὲ τὰς κατὰ τὰ τρίτον ἀποτελεῖσθαι, σοῦ-οῦ, σός-ός. οἱ δὲ εἰςηγησάμενοι τὰς κατὰ τὸ τρίτον ὅρθοτονθείσας ἀνταγαλλᾶσθαι οὐδὲ ὅλως φασὶ τὸ σχῆμα φυστῆγαι· εἰ γὰρ μόνως ὅρθοτοκεῖται, κα-

γου τίθεται, καὶ καθ' υπόταξιν, οὐ δὲ ἔγωγε οὐ συνίθης εἰς ἀρχὴν λόγου παραλαμβάνεσθαι, καθὸ καταφατικωτέρα οὐ ἔγωγε πολλάκις γοῦν καὶ κατὰ τινας ἐρωτήσεις συγκατατιθέμενοί φαμεν ἔγωγε ἐν ἵσῳ τῷ ἔγῳ. Μεμπτέοις οὖν οἱ υπολαμβάνοντες τὴν μὲν αὐτιδεστάλθαι, λέγω δὲ τὴν δισύλλαβον, τὴν δὲ ἔγκελλοσθαι. καὶ Ἰωάς οὐ ἀφορμὴ ἐκ τοῦ αὐτοβιβιθέσθαι τὸν τάσσιν, τοῦ τε μὴ ἀρχεῖν λόγου, ἀπερ ἐγκλινομένας παρηκολούθει. ἴδει-χθὶ γαρ ἐπελῶς ὡς ἀδυνατοῦσιν αἱ τῆς εὐθεί-ας ἐγκλίνεσθαι. διὸ καὶ τὸ

τί σὺ τόσσον ὁμίλου

μόνως ὄρθοτοντέον. ἄλλως τε αἱ ἐγκλινόμεναι τῶν αὐτωνυμῶν οὐδέποτε προοισταί εἰσι κατ' ίδιαν, καθάπερ αἱ ὄρθοτονούμεναι, ἄλλ' αἱ μετά τινος μέρους λόγου παρατίθεται, δός μοι, τίμησόν με, καθάπερ καὶ ἄλλα τινα μέρη λόγου, ὡς αἱ προδέσσις, οἱ σύνδεσμοι, τὰ ἀρθρα. πῶς οὖν πρὸς τὰς ἐρωτήσεις φα-μὲν κατ' ίδιαν ἔγωγε; ὅτι δὲ καὶ διασταλτο-ς κῶς παραλαμβάνεται, δῆλον ἐκ τούτων, οὔτεχ' οὐ μὲν καλός τε καὶ ἀρτίπος, αὐ-τῷ ἔγωγε.

καὶ

μάτηρ μέν τέ μέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐ-τῷ ἔγωγε.

αἱ ἐγκλινόμεναι τῇ αὐτῇ καταλήξει χρῶνται, ἥπερ καὶ αἱ ὄρθοτονούμεναι. πῶς οὖν οὐ μὲν

Λέγω γε εἰς τὸν λόγον, οὐ δὲ ἔγω εἰς τὸν λόγον; Χρὴ δὲ νοεῖν ὅτι μόνον παρῆκται διὰ τῆς τὸν λόγον συλλαβῆς· οὐ γάρ κεῖται ὁ γέ παραπληρωματικὸς οὔτε ἐν συνθέσει, ἐπεὶ ἀδύνατον ἔγκλιτικὸν συντίθεσθαι, οὔτε ἐν παραθέσει, ἐπεὶ μᾶλλον ὠξύνετο ἀν τὸ τέλος τῆς ἔγω. τὸ δὲ αὐτὸν καὶ ἐπὶ τοῦ λόγου· διὸ καὶ ἐπεζήτησαν ἄνθρωποι, διὰ τούτων καὶ ἐπὶ αἰτιατικῆς καὶ γενικῆς οὐκέτι. πρὸς οὓς ἀν φαινόμενος, ὡς οὐκ ἔξωμαδλισται τὰ τῶν διαλέκτων, μάλιστα δὲ τὰ τῶν Ἀττικῶν. Βόμοιος καὶ γέλοιος προπαροξύνοντές φασιν, ἀλλ’ οὐκέτι τὰ τούτοις παραπλήσια· ἥμελλον καὶ ἥβουλόμενον, ἀλλ’ οὐκέτι πάντα τὰ παρατατικὰ οὕτως ἐπεκτείνουσι· καὶ ἐπ’ ἄλλων πλείστων. τὸ αὐτὸν οὖν καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Δωριεῖς ἘΓΩΝ. Σώφρων· ἔγων δέ τυ καὶ πάλαι ὥψειον. καὶ ὁ ποιητὴς δὲ συνεχῶς διὰ τοῦ ἄντε φωνῆν ἐπιφέροιτο, σαφὲς ὅτι τὸ χασμῶδες τῶν φωνηντῶν ἀναπληρῶν στῇ τοῦ ἄντε φωνῆσε. κοινῇ δὲ προφορᾷ χρῆται ἐν τῷ

ἀλλ’ ἔγων οὐδέν σε ρέξω κακόν
καὶ

ἀλλ’ ἔγων οὐ πιθόμην·
καὶ τὸ ἄντε φωνῆλαβεν, ἐπεὶ αἰνεπίδεκτον τὸ
ἔπος χρητικοῦ εἰς σύμφωνον καταλήγοντος. Οὐ
φύσει φασὶ τὴν αἰτωλυμίαν λήγειν εἰς ἄντε φωνῆλαζεν δέ, ἐπεὶ οὐ κατὰ τὸ δεύτερον δίχει τοῦ

τού, τού. πᾶσα γὰρ αἰτωνιάς εἰς ἦ λίγουσα κατὰ τὸ πρῶτον, πάντως καὶ κατὰ τὸ δεύτερον, ἐμέθετος, ἐμίτητος, ἀκοῦτος καὶ ὑμῶν. Πρῶτος διάλληλος τῷ τῆς ἐπιχειρήσεως. τού γὰρ οὐ μᾶλλον ἢ τύ ὀλγάρχηται, ὅτι εἰς ἦ οὐ λάγει, ἢ ἢ ἔγαν, ὅτι εἰς τὸ λάγει; δεύτερον μακροπατάλικτοι λέξεις οὐ πλεονάζονται τῷ τὸ ἀδιαφόρως· τὸ γὰρ τοιοῦτον ἐν τῷ ἔλεγχοι λαὶ λέγουστιν, ἐπερ ἐν βραχυπαταλίκτοις. τρίτον ἐν ὀμοιοπαταλίκτοις ἢ μονὴ τοῦ ἦ γίνεται, ἐμέθετος ἢ σέθετος, ἐμίτητος, τὸ δὲ ἔγαν εἰς ἄντα λάγει, τοῦ δευτέρου διὰ τοῦ ὃ ἐκφερομένου. ἐπειτα παρὰ Βοιωτοῖς τὸ λεῖπον ἀνεπληρώθη· ίδον γὰρ ΤΟΤ'Ν.

Οἱ αὐτοὶ Δωριεῖς ἘΓΩΝΓΑ καὶ ἘΓΩ'ΝΗ·
οὐ γὰρ ἔγωγα ἀναστα Διὸς Θύγατερ,
Ἀλχιμάν. Αἰολεῖς βαρέως.

ἴγεντο δὲ τοῦτο τοῦτο σύνοιδα
Σαπφώ. Βοιωτοὶ ΙΩ'Ν, οἵ μὲν Τρύφων Φησίν, ύφεσει εὐλόγῳ τοῦ γῆ, ίνα καὶ τὰ τῆς μεταθέσεως τοῦ ἕ εἰς ἦ γένηται, ἐπεὶ φωνήστος οἱ ἐπιφερομένου τὸ τοιοῦτον παραχολουθεῖ. ἀλλὰ μὴν καὶ ἰδασύνθη, ἐπεὶ δασύγεται τὰ φωνῆστα ἐν ταῖς ἀντωνυμίαις, ὅτε πρὸ φωνήστερον τίθενται, ἐός, ἐοῦ, ἐσυτῷ, ἐσυτόν, ἐοι. οἵ δὲ ἔνιοι, ὃν ἐστὶ καὶ οἱ Αβρων, Θέμα ἐστίν, δισυζύγως οἵ αὐτοί φασι τῇ μὲν ἔγωγε τὴν ιών, εἴγε τὸ παρὰ Δωριεῦσιν ἐ εἰς ἓ μεταβεάλλεται, τῇ δὲ ἔγωγα τὴν ιώνγα. Κόρην.

μέμ-

Α μέμφομαι δὲ καὶ ληγουρὰν Μυρτίδ' ἵστησα,
ὅτι βανὰ φοῦσ' ἔβα Πινδαρίοι ποτ' ἔριν.

καὶ ὅτι

ἴσονται πολὺ οἵρων αἰρετάς χειρωαδῶν.

Τρύφων φησὶ μηδὲ ὄλως εὐθείας εἶναι τὴν ΣΥ, κληπτικῆς δὲ μόνον, ἐν οἷς αἱ μὲν εὐθείαι τὸν περὶ τινος λόγον ἀναδέχονται, αἱ δὲ κληπτικαὶ τὸν πρός τινα, ὅπτερ ἢ σύ ἀναδέχεται. ὅτι δὲν τρόπον ἢ ἐκεῖνος οὐκ ἔχει κληπτικήν, διότι ἐν ἀποστήματί ἐστι, τῆς κληπτικῆς κλῆσιν Β ἐπαγγελλομένης τοῦ πέλας, οὔτως οὐδὲ ἢ σύ εὐθείας, ἐπεὶ τὰ ἐναρτία αἰνεῖται. αἱ κληπτικαὶ δευτέροις πρόσωποις συντάσσονται, "Ἐκτορὶ ἥλθες, Σώκρατες διελέξω· τοιοῦτεν οὖν καὶ τὸ σὺ λέγε καὶ σὺ σκάπτε. οὐκ ἐπεὶ δὲ εὐθεία συντάσσεται ἐν τῷ σὺ ὁ λέγων, πάντως καὶ εὐθείας· ἴδου γὰρ καὶ ἐπὶ ὄνομάτων, Ἀρίσταρχε αὐτὸς γέγραφας. οὐ πάσις πτώσεως εὐθεία, τοῦ ἀλλίλους, τοῦ ἐμαυτοῦ, ὥστε καὶ τῆς σύ οὕστις κληπτικῆς Σ οὐ πάντως εὐθεία ἐπιζητεῖται. "Οτι μὲν οὖν κληπτικῆς ἐστὶν ἢ σύ, αὐτομφίβολον· ὅτι δὲ καὶ εὐθείας, λεκτέον. Αἱ συνεμπέπτουσαι τῶν λέξεων κατὰ τὰς συντάξεις τοῦ λόγου τὸ ἀμφίβολον τῆς συνεμπτώσεως ἀποβάλλουσι. τοῦ γὰρ οὐκέτω, τρία σημαῖνον, ἐν τῷ οὐκέτω σεὶ ἥ· οὐκέτω σοῦ ἥ· οὐ κερῶ σέ οὐκέτι ἀμφίβολον καθέστηκε. καὶ περισσὸν εἰς τοῦτο παρατίθεσθαι, τοῦ λόγου ἐπὶ πάντων συντεί-

νοντος τῶν παραπλησίων. ὅθεν καὶ τὸ σὺν
κατὰ τὴν σύνταξιν δειχθήσεται, πότε εὑθείας
ἐστὶ καὶ πότε κλητικῆς. ἐν οἷς γάρ φαμεν σὺν
ἥλθεις πρὸς ἡμές, κλητικῆς· ἐγώ εἰμι καὶ
ἐκεῖνός ἐστι καὶ σὺ εἶ, εὐθείας· τὰ γὰρ
τῆς ὑπάρξεως ή κλήσεως ἔρματα εὐθεία συν-
τάσσονται. οὐ γάρ πάντως καθολικὸν τὸ τὴν
εὐθείαν ἐπὶ τρίτοις νοεῖσθαι πάντοτε· ίδου
γάρ ἐπὶ πρώτου καὶ δευτέρου, σεμνός είμι,
σεμνὸς εἰ. ἀλλως τε τὰ μὲν ὄνόματα, δίχα
τῆς κλητικῆς, ἐν τρίτοις νοεῖται, ὅτε μή, ὡς
προείρηται, τὰ τῆς ὑπάρξεως ή κλήστως ἔρ-
ματα συντάσσονται, Δίων περιπατεῖ, Δίων
λέγει, Δίων τύπτε· αἱ δὲ ἀντανυμίαι ἔν-
κα τούτου παραλαμβάνονται, τῶν ὄνομάτων
οὐ δυναμένων κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δευτέρον
πρόσωπον παραλαμβάνεσθαι ἐπὶ τῆς προκει-
μένης συντάξεως. παρακολουθεῖ οὖν τοῖς κατὰ
τὸ δευτέρον ἀγακρημάμενον ἔχειν τὸν λόγον τὸν
πρὸς τινα ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ προσφωνούμενου. ὁ
γοῦν λέγων σὺ τύπτεις πρὸς αὐτὸν λέγεις
ὑπὲρ αὐτοῦ. τὸ αὐτὸν καὶ ἐπὶ τῶν πλαγίων,
σοὶ δίδωμι, σὲ φιλῶ. χωριστέαι οὖν αἱ
ἀντανυμίαι τῶν ὄνομάτων κατὰ τὰς συντάξεις
ἔνεκα τούτου. Ἐτι αἱ συμπλεκόμεναι πτώσεις
ἢ διεζευγμέναι ή συναπτόμεναι. τῆς αὐτῆς
ἔχονται κλίσεως· εἰ δέ που κλητικὴ παραλαμ-
βάνοιτο, πάντως ἐκτὸς πεσεῖται τῆς συντά-
ξεως. τοῦ μὲν οὖν προτέρου ή Ἀριστοφάνης

Λὴ Ἀρίσταρχος, καὶ Ἀριστοφάνη καὶ
Ἀρίσταρχον, ἦτοι Ἀριστοφάνους ἢ
Ἀριστάρχου, καὶ ἐμοῦ καὶ σοῦ, ἢ ἐγώ
ἢ ἔκεινος· τοῦ δὲ δευτέρου Σώκρατες ἢ.
Διογένης παρέσταις ἢ Θεόφραστος, Ἀρί-
σταρχεῖ καὶ Διονύσιος ἕκουσε καὶ
Ἀπολλώνιος. ὅτεν εἴ φαμεν καὶ ἐγώ καὶ
σὺ καὶ ἔκεινος, εὐθείας τὸ σύ. Τὰ δυϊκά
καὶ τὰ πληθυντικὰ σύλληψιν ἔχει ὁμοιοπτώ-
των προσώπων, τὸ ὑμᾶς ἐκ τοῦ σὲ καὶ σὲ καὶ
Βέκεινον, τὸ ὑμῖν ἐκ τοῦ σοὶ καὶ σοὶ καὶ ἔκεινω.
ὅτεν τὸ

σφῶι σὺ καὶ χρατερὸς Λυκομήδης
εἰ σύλληψιν ἔχει τοῦ Λυκομήδης κατ' εὐθείαν,
δῆλον ὡς καὶ τὸ σὺ εὐθείας καθέστηκεν. Ἔτι
αἱ ἀντανυμίαι ὁμοιοπτώτοις τοῖς ὄντασι
συντάσσονται, ἐμοῦ δύτος Ἀπολλωνίου,
ἐμοὶ δύτη Δίωνι, σὲ δύτη αὐγαθόν· εἰ οὖν
εὐθείας τὸ ἐγώ είμις Διονύσιος, εὐθείας
καὶ τὸ σὺ εἶ Δίων. Ἡ κλητικὴ αὐτοτελής
С οὗσα στιγμὴν ἀπαιτεῖ· διὸ οὐδέποτε αἱ ἐγκλι-
νόμεναι μετὰ κλητικῆς τίθενται, ὅτι μὴ μόνον ἡ
μοί κατὰ πρώτου πρόσωπου διὰ φιλοφρόνησιν,

Πάτροκλέ μοι δειλῆ.

ἐν ᾧ οὖν φαμὲν σύ με, σὺ μου, εὐθείας ἢ
σύ· αἱ γὰρ εὐθείαι τύνδε τὴν σύνταξιν λαμ-
βάνουσι. Πρός τα πύσματα αἱ εὐθείαι ἀνθυ-
πάγονται, τίς ἔγραψεν; Ἀρίσταρχος,
ἐγώ· εὐθείας οὖν καὶ κατὰ τοῦτο τὸ σύ.

Ἐπιτα εἴ τι κλητικὴν ἔχει, πάντως καὶ εὐ-
θεῖαν· οὐ μὴν εἴ τι εὐθείαν, πάντως καὶ κλη-
τικήν. οὔτε γάρ τα πύσματα, οὔτε τὸ ἀλλοι,
οἵς προείρηται, οὔτε τὸ ἐκεῖνος. Βέτεν αἱ τὰ σύ-
κλητικῆς, πάντως καὶ εὐθείας. Τὸ δὲ συγκρ-
πιστεῖν τὴν φάνην οὐ ξένον· πλεῦσται γάρ εἰσι
εὐθεῖαι συνεμπίπτουσαι ταῖς κλητικαῖς.

ΣΤΙΓΕ Ἀττικοί, καθάπερ καὶ τὸ ἔγωγε.
Τινὲς ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου, τοῦ γέ ἐν παρα-
θέσει κειμένου, ἐπεὶ αἱ ἐπεκτενόμεναι ἐν πρώ-
τοις καὶ ἐν τρίτοις. Έν μὲν οὖν τῷ τόνῳ οὐχι
οἷον τε διελέγξαι τὴν παραγωγήν, ἐν δὲ τῇ
Δωρικῇ τύγα οὐσῃ συγάγεται καὶ τὸ σύγε. ή
γάρ τοι ὁρθῆς τάσεως οὐσα εὐθείαν σημαίνει
παρὰ Δωριεῦσι,

καὶ τὸ Διός θύγατρε μεγαλόσθενες,
ἐγκλινομένη δὲ αἰτιατικήν,
καὶ τὸ φίλιππου ἔθικε
καὶ τὸ εἶγων ποιείω, Σάφρων. Οὐδεμία
ἀντωνυμία ἐγκλινεῖσα πτώσεως ἐναλλαγὴν
ποιεῖται· σημειωτέα οὖν ή τοῦ ἐγκλιτική. Αἱς
κατὰ τὸ δεύτερον πρόσωπον ἐγκλινόμεναι πάν-
τως καὶ ὁρθογονοῦται, τῆς αὐτῆς πτώσεως
οὖσαι· ή μὲν γάρ εὐθεία οὐδὲ ὅλως ἐγκλινή-
σται, ἐπεὶ ἀδύνατον. πῶς οὖν ή τοῦ ἐπ' αἰ-
τιατικῆς οὐκ ὁρθογονεῖται; Μή ποτ' οὖν οὐδὲ
ὅλως αἰτιατικῆς ἐστίν, ἀλλ' ἐν σχήματι λαμ-
βάνεται, ὡς λόγων καὶ δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς,
Ἀχιλλῆι δαμασθείς.

Λ καὶ οὐκ ἀνοίκειν τὸ σχῆμα· ἢ μὲν γὰρ γενικὴ τῇ δοτικῇ φύείσται, ἢ δὲ αἰτιατικὴ τῇ εὐθείᾳ οὔτως, ὥστε καὶ ἐν δυῖκοῖς ἀπασι συνεμπίπτειν, καὶ παθὸν ἔντας ἐφορέας, ὡς ἐπὶ οὐδετέρων; καὶ κατὰ πλιθυγτικάς, ὡς ἐπὶ τῶν συγηρημένων πλιθυγτικῶν, οἱ ταχεῖς-ταῦς ταχεῖς. οὐκ ἀλλγως δὲ καὶ διὰ τῆς ἐγκλίσεως τὸ σχῆμα τῆς αἰτιατικῆς ἐιδείκυνται, εἴγε εὐθεῖσα οὖσα αἰδυκατῆ ἐγκλίνεσθαι. οὐ χρὴ ἄρετον, διὰ τί οὐκ ὁρθογεῖται καὶ ἐπὶ τᾶς βαῖτικῆς. εἰ γὰρ λέγομεν, ὡς ἀπὸ τῆς στέγηστο, χωρίσαντος τοῦ εἰς ὑ, ὡς τῆλε τῆλι καὶ λάζεται λάζυται, καταλείψομεν ζήτησι, διότι οὐκ ὁρθογεῖται.

Τὸ ΤΤ'ΝΗ τελιγραφῆσθαι φασι, καθό τείνει τὸ υ· εἰ γὰρ ἔχω ἐγώνη, τοῦ αὐτοῦ χρόνου μένοντος, χρὴ καὶ ἀπὸ τοῦ τύ τύ. τί δὲ οὐδὲ μᾶλλον τὸ τύ περιστρέψῃ; ίσως δὲ καὶ αἱ διὰ τοῦ τηναστέ την περιστρέψουσαν· ίδοι γὰρ καὶ ἀπὸ οτοῦ ἐμίνιν καὶ τίνι τύ τύ. ίσως δὲ καὶ τῷ βύρῳ καὶ μέντῳ συνεξεδραμεν.

Βοιωτοὶ ΤΟΥ· καὶ ΤΟΥΝ· καὶ ΤΟΥΤΑ.

"Ι. Ταύτην οἱ μέν φασι παράλογον, ὅτι οὐ διὰ τοῦ υ· ἀπτεβολῆ γὰρ τοῦ σ. τὰς κατὰ τὰ τρίτον ἀποτελεῖσθαι, σοῦ-οῦ, σός-ὅς. οἱ δὲ εἰςηγησάμενοι τὰς κατὰ τὸ τρίτον ὁρθογονιθέσας ἀντανακλᾶσθαι οὐδὲ δύλως φασὶ τὸ σχῆμα φυστῆναι· εἰ γέρ μόνως ὁρθογεῖται, κα-

Θότι εὐθείας, δῆλον ὡς εἰς σύνθετον μεγαληπ-
φθίσσεται, ὅπερ αἰσύστατον, σύνθετον εὐθεῖαν
χεινέσθαι. Ἀλλὰ πρὸς μὲν τοὺς τὴν γραφήν
μεμφομένους ἔκεινο ἀν εἴποιμεν, ὡς οὐδὲ φάσκεν
σις τοῦ σταταὶ τρίτα ἔστιν, ἐμέθεν - σέθεν -
ἴθεν, ἐμέ - σέ - ἐ. οὐδὲ σύ τῇ ἐγώ οὐχ ὅμοιος
καταληγεῖ· οὐκ ἄρα καὶ καταὶ τοι τρίτον ὅμοιος
καταληγεῖσι. πιθανὸν γοῦν ἔστι φάναι ὅτι,
εἰ τὸ δεύτερον πρὸς τὸ πρὸς αὐτοῦ διαλλιᾶται.
Πρὸς δὲ τοὺς αἰσύστατον ἡγυπταμένους λειτόν, Β
ότι μάτην υπέλαβον τὴν τῶν τρίτων ὁρθοτο-
νησιν αὐτανακλασμὸν ἀπαίτειν, εἴγε ἐπειλῶς
ὑπὲρ τούτου προσέργηται. αἰξιοπιστότερός τε δ
Σοφοκλῆς μάρτυς, χρηστάμενος ἐν Οἰνομάσῳ.

εἰ μεν ὥστε θασσονειδῶσις τεκοὶ παιδεῖ
καὶ τὸ Όμηρικὸν ἔνοι διὰ τοῦτο γράφοντες
προεπινέουσιν,

ἐναλίγχιον ὡς ή ἀπασα, ἐνδεχόμενος τὸ αὐτό, ή Ἰλας, ἀλλ' εἰ καὶ ἐν-
ταυθοῖ τὸν εἶ συαπτυχὸν συνδεσμὸν οὐ φράσις
ἐπιζητεῖ, τὸ ἰωροὶ παρὰ Ἀττικοῖς ὅμολογες
τὴν ἀντωνυμίαν. τὰ γαρ φυλασσόμενα περιέ-
χει οὐ τοῦ αἵρειν σύνθετος. τὸ πύλην φυλάσσει
πυλωρός, τὰ Θύρην Θυρωρός. οὗτῷ καὶ οἱ αὐ-
τῆς τῆς πόλεως φύλακες ἰωροί. καλούνται δὲ
καὶ οἱ αὐθιγενεῖς παρὰ δωδιοὶ ἡγεῖτες, τῆς
δασείας Ἀττικῶς προσελθούσοις. Τρύφων φη-
σὶ τὸν ἵνα ἐγχεισθαί, ἀφ' οὗ θηλυκὸν τὸ ἵνα,

Αλλοῦ τὸ οἶδεν κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ὄντος, καὶ εἰ τὸ αὐτός εἰς τὸ μόνος μεταλαμβάνεται,

Τυδείδης αὐτός περ ἐών προμάχοισιν,
εὐλογον καὶ τὸ μόνος εἰς τὸ αὐτός, καὶ νῦν δὲ
φησι, καθὸ οὐδεμία ἀντωνυμία συντίθεται
μετ' ἄλλου μέρους λόγου οὐκ οὐτός, ἀλλ' εἰ οὐτός
αὐτός συντίθεται, οὐκ ἀπεμφαῖνον καὶ τὴν
ἰσοδυναμασσαν τῇ αὐτός συντίθεσθαι. Δῆλον
γάρ οὖς οὐ μετὰ διαστούς βραχεῖα ἐκφορὰ τοῦ ἑλλησπτοῦ αὐτὴν κατέστησε κατὰ τὴν χρῆσιν.

Β Τὴν ἵσην σημασίαν ἔχει τῇ οὖτος,
οὗ γάρ δεύτας ἥλθεν Ἀχαιῶν

καὶ

οὗ γάρ ἐστι μάλιστα
ἥνδανε κηρύκων
καὶ Πλάτων οὐδὲ οὐδεῖς. Καὶ δῆλον οὓς ἀπὸ αὐτῆς καὶ οὐδὲ ΟΔΕ παρῆκται καὶ οὐ ΟΤΤΟΣ,
οὐδὲ προσέειπεν
ἀντὶ τοῦ οὗτος,
οὗτος ἐφεύγεται οινοβαρεῖων.

Сῳδὸν λόγῳ καὶ ἀπὸ τοῦ τηλικοῦτος τηλικόδε, καὶ ἀπὸ τοῦ πόσος τοσόδε καὶ τοσοῦτος, οὐδὲν πλέον σημαίνοντα τῶν πρωτοτύπων. Εἴρηται οὖς αἱ πλαγίαι ἀναλογίατεραι αἱ ἀπὸ τοῦ τῆς ἀρχομένου, τούτου καὶ τούτων, καὶ τοῦδε καὶ τῷδε, ἐπεὶ οὐ τοιαύτη παραγωγὴ τοῖς ἀπὸ τοῦ τῆς ἀρχομένοις παρείπετο. ἀλλακά μην καὶ τὰ οὐδέτερα, ἀπὸ τοῦ τῆς ἀρχομένον καὶ κατ' εὐθεῖαν, διέλεγχε τὴν ἑλλεψίν

τοῦ τὸ κατ' εὐθεῖαν τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ Θηλυκοῦ, οὐχί γέ τὰ οὐδέτερα συνάρχεται τοῖς ἀρσενικοῖς καὶ Θηλυκοῖς. καὶ οὐ κατ' ἀρχὴν δασεῖα τὴν διὰ τοῦ τὸ γραφὲν μαρτυρεῖ· οὐ γὰρ οὐ δίφθογγος κατ' ἀρχὰς τιθεμένη ψιλοῦται, οὐδαμός, οὐρανός, ὥστε καὶ τὸ ὅλον οὐλῶς ψιλῶς λέγεσθαι καὶ ἔτι τὸν ὅρον οὖρον. καὶ οὐκ ἀντέκειτο τὸ οὔνεκα, ἐπεὶ δύτα τὸ τὸ προελαμβάνει, ταύτα ἀφαιρέσει τοῦ τὸ δασύνεται, τόσος - δύσος, τηλίκος - οὐλίκος· καὶ ἐπεὶ τούνεκα, οὔνεκα δασέως. ἐν γὰρ τῷ περὶ δασείας περὶ τοῦ βῆμας καὶ ὅφρα εἴρηται. ὁμόλογος οὖν καὶ κατὰ τοῦτο οὐ ἔλειψις τοῦ τοῦ. Δωρεῖς λέγουσι ΤΟΥΤΟΙ, δύπερ πάλιν ὁμολογεῖ τὴν ἔλειψιν τοῦ τοῦ.

Διαφέρει οὐδος καὶ δύε τῆς ἘΚΕΙΝΟΣ διαστηματικῆς. οὐ μὲν γὰρ πλησιάζει κατὰ τὴν δεῖξιν, ὥστε καὶ ἐπιλαμβανόμενόν τινα φάναι οὗτος μετ' ἐπαισεγ· οὐ δὲ πάντοτε ἐν ἀποστήματι. ἔτι οὐ μὲν καὶ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ κατὰ τὸ δεύτερον πρόσωπον συντάσσεται, φυσικῆς οὐσίς τῆς συντάξεως· ὁ γὰρ ἐτέρους επιψαύων πολὺ μᾶλλον ἰσχυροῦ·

οὗτος ἐγώ ταχύτατι,
Πίνδαρος ἐν Ὁλυμπιονίκαις· ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῆς δύε·

ἔνδον μὲν δὴ δύε αὐτὸς ἐγώ,
ὁ ποιητής. ὁ οὗτος, οὐδὲ στρατείαν ἐστεῖσθαι; Σωφρων Ἀνδρείοις. οὐ δὲ ἐκεῖνος μόνως ἐπὶ τοῦ τρίτου. πάλιν γὰρ δὴ οὐ

Λ. κεῖνος μὲν δὲ ὅδ' αὐτὸς ἔγω
ἀναπολεῖ τὸν ἐκ διαστήματος χρόνου νοούμενον.
Τὸ δὲ ἀναφορικῶς τίθεσθαι καινὸν καὶ τῆς ἐκεῖ-
νος καὶ οὗτος καὶ ὅδε,

κεῖνος ἀνήρ, θτ' ἐμεῖο χυνάπιδας·
οὗτος δὲ Κρόῖσος, Ἡρόδοτος·
τούσδε δὲ ἂν φθονέσθεν·

ὅς γάρ ἕστι μάλιστα
ἥνδανε·
τίνδε δὲ ἀν οὐ φθονέοιμι.

Β. τοιοῦτο καὶ τὸ
τῆς δέ μοι ἄδειον ἔστηκε, ἐπ' ἀγροῦ νό-
σφι πόλιος·

μεμπτέοι γάρ οἱ ψιλῶς ἀναγνόντες, ίνα δὲ καὶ
τοῦται, ὑπολαμβάνοντες αὐτὴν δειπτικῶς μό-
νως τίθεσθαι.

Τὴν ἐκεῖνός φασι τῷ ἐ πλεονάζειν, καθό-
τι αἱ διάλεκτοι μαρτυροῦσιν, Ἰωνεῖς ΚΕΙΝΟΣ,
Αἰολεῖς ΚΗΝΟΣ, Δωριεῖς ΤΗΝΟΣ. τὸ τε ἐ^τ
πρὸ τοῦ καὶ κείμενον δασύνεται, ὅτι μὴ ἐν κλί-
σει παρακείσιτο. ἔξωθεν προσερχόμενον. τοῦ μὲν
οὖν προτέρου Ἐκάτη, Ἐκάβη, ἐκάς, ἐκη-
βόλος, ἐκάν, καν̄ ἀπὸ τοῦ εἴκω ἐνεστῶτος
ἐσχηματισμένον ή· τοῦ δὲ δευτέρου ἐκάλουν,
ἐκλων, ἐκλυον. ἐχρῆν οὖν τὸ ἐκεῖνος δασύνε-
σθαι· τὸ ἐν τρίτοις προσώποις ἐ δασύνεται,
ἔθεν, ἔοι, ἔοι· πῶς οὖν ψιλῶς τὸ ἐκεῖνος;
Τπέρ τοῦ οὖν μὴ πλεονάζειν λεκτέον. αἱ διά-
λεκτοι καὶ ἀφαιροῦσι καὶ πλεονάζουσιν, ἔορ-

τή - ὄρτή, Θέλω - λῶ, τρόμος - πέτρομος, οὐγώ - ἐγώ επι. ἀλλά καὶ Ἀλκμάν πρώτῳ

μάκαρες ἐκεῖνος

φησί. ψιλοῦται τε πρὸ τοῦ καὶ ἔκτασις καὶ ἔκτος. ἀλλ' Ἰωας τὴν πρόθεσιν αἰτιάσαιτο ἀντις καὶ τὸ ἀπαλόν δασυνόμενον ἐπιφορᾶς γενομένης τοῦ τὸ ἐψιλώθη, ἀταλός· Ἰωας δρα καὶ τὸ καὶ ἐκ δασέος ἐψιλού τὸ ἐ. Αἱ ἀφαιρέσεις ψιλὸν καταλιμπάνουσι τὴν ἀρχόνταν, λείβειν - εἴβειν, φημί - ήμί, γαῖα - αῖα· ἀλλ' οὐκέτι τὸ ὅς ἀπὸ τοῦ σὺς ἐψιλώθη, διτιών ἀρχητικὸν τὸ ὅ δασύνεται. Τὸ ἐ πλεονάζειν ἐν δισυλλάβοις ἀναβιβάζει τὸν τόνον, ἔειπεν, ἔοργεν, ἔεδρα, ἔαδεν, εἰ πλεονάσμενος τὸ γαρ ἐώρων διὰ τὸ χρονικὸν παράγγελμα οὐκ ἀνεβίβασε τὸν τόνον. πῶς οὖν οὐ προπαροξύνεται τὸ ἐκεῖνος; Τὸ ἐ κατὰ τὸ τρίτον δασύνεται ἀφαιρούμενον τὸν κατὰ τὸ δεύτερον στοέο - ἕο, σέθεν - ἕθεν· τὸ δὲ ἐκεῖνος οὐχ οὐτως ἔχει. Τὸ ἐ πλεονάζει ἐν ταῖς ἀπὸ φωνῆντὸς αρχόμεναις λέξεσιν, ἐώρων, ἐφιδόχει, σέδες, ἔε, ἔοι, ἔης· πῶς οὖν ἐν τῷ ἐκεῖνος πλεονάζει; ἐδείχθη γαρ ὡς τὸ ἐχθές ἐντελέστερον τοῦ χθές καὶ τὸ ἐθέλω τοῦ Θέλω. Τὸ ἀφαιρούμενον ἐ καὶ λεκτὸν καταλιμπάνον ψιλοῦται καὶ διὰ τοῦτο τὸ μὲν ἐστικα δασύνεται, τὸ δὲ ἐστικα ψιλοῦται· ἐφ' οὗ μὲν γαρ ἀφαιρεσίς, στῆσε δὲ ἐν Ἀρνισῷ, καὶ λεκτόν, ἐφ' οὗ δὲ οὐκέτι οὐγιῶς δρει καὶ

Λ τὸ ἐκεῖνος ψιλοῦται, εἴγε οὐδὲ αὐτοῖς λεκτὸν καταλιμπάνει. Τὸ πλεονάζον καὶ διὰ τοῦ πλεονάσματος καὶ διὰ τοῦ δλοκλήρου πολὺ πρότερον σημαίνει, ἀδελφεός - ἀδελφός, οὗτος - οὗτος πάντας δὲ τῶν, εἰπερ ἐκεῖ, πᾶς οὐχὶ καὶ κατέ;

Αἰολεῖς ΚΗΝΟΣ.

φαίνεται μοι κῆνος Ἰσος Θεοῖσιν

έμμεν φύηρ

Σαπφώ. Δωρεῖς ΤΗΝΟΣ· καθηρημένος Θην
Β καὶ τῆνος ὑπὸ τῷ χρόνῳ, Σάφρων. σπα-
νῶς διὰ τοῦ χ-

καὶ κεῖνος ἐν σάλεσιν πόλλοις ἡμενος,

Αλκμάν.

Δεικτικώτεροι γινόμεναι προσλαμβάνουσι τὸ οὐτοσὶ, σδί, ἐκεινοσί. σπανίως γαρ ἐπ' αὐτοφόροις παρὰ Δημοσθένεις Σάτυρος οὐ-
τοσί. οἰδέτα οὐ κατὰ τὸ τέλος δέξεια ἐπὶ τού-
των, εἴγε τὰ δικτίκωτερα μᾶλλον τοῖς τέλοις τὴν δέξειαν προενέμει.

С Η ΌΔΕΙΝΑ παρ' Ἀττικοῖς πολλάκις καὶ ἐπὶ τοῦ τυχόντος λαμβανομένη, παρὰ δὲ Συ-
ρακουσίοις δίχα τοῦ αὐτοῦ, οὐχ ὁδεῖν τυ επίκαι-
ζε, Σάφρων Ἀνδρέοις. Οὐ κατὰ πρόσθεσιν οὐδὲ προσλαβοῦσα τὸ οὐτοσίτον οὖδη, καθάπερ καὶ οὐτοσίν καὶ οὐτοσίτον παρ' Ἀττικοῖς·
πρῶτον γαρ δὲ καὶ τὸν τόνον ἐφύλασσεν οὖδην,
καθάπερ καὶ τὸ οὐτοσίτον ἐπειτα ταῦτον οὐτο-
σίτον μαίνειν, οὐτοσίτον καὶ αἱ προκείμεναι καὶ κατ-

Θόλου πᾶσα πλεονάσασα στριχείῳ λέξις. οὐκ οὐδὲ τὸ μὲν οὖδι ὀξύνεται, καὶ δειπτικόν εστι· τὰ δὲ οὖδεν καὶ περισπᾶται, καὶ ἐπί τινας τυχόντος παραλαμβάνεται. ἔπειτα τὰ πλεονάσαντα ἔσωθεν κλίνεται, τουτονί καὶ τουτού· πῶς οὖν τοῦ δεῖνος ἔξωθεν οὐ κλίσις; ἀμεινον οὖν ἡ Θέμα καταλιπτεῖ, οὐ ἀποκοπή τοῦ δεῖνα, ἵνα καὶ τὰ τοῦ τόνου συμφωνῇ καὶ τὰ τῆς σημασίας. Βέλτιον Θέμα, ἐπεὶ καὶ εἰ ἀποκοπὴν ἀλιτοί.

Πάγι πτωτικὸν οὐ κατὰ τὰ τέλος τὴν κλίσιν ποιεῖται, οὐ πρὸ τέλους, ὅτε ἐπιτέτεται, ὡς ἐν τῷ τριοῦδε, τοιῷδε· πῶς οὖν τοῦ δεῖνος καὶ ἐπὶ τοῦ δείνατος, καὶ τῷ δεῖνι καὶ τῷ δείνατι, δύο κλίσις ανεδέξατο; πῶς δὲ καὶ δύο τόνους, πάσης λέξεως μίαν ὀξεῖαν ἔχοντος οὐ περισπωμένην; Πολλάκις καὶ ἐπ' ὄνοματων καθ' ἕνδεις ὑποκειμένα δύο κλίσεις γίνονται, νέα πόλιστας πόλεως, ἀγαθοδαίμονος-ἀγαθοῦ δαίμονος· οἵς ἐξ ἀνάγκης παρέπεται καὶ τὸ διτονεῖν, ὅτε καὶ δύο κλίσεις. οὐ πιθανὸν οὖν καὶ τουδεῖνος οὐδὲ σωλῆνος προφέρεσθαι, ὡς φησι Τρύφων· οὐα μὴ διτονήσῃ οὐ λέξις, δύο κλίσεων γινομένων.

Τὰς κατὰ τὸ τέρτιον πρόσωπον, λέγω διὰ τὴν ᾧ καὶ τὰς συζύγους, ἀναφορὴν προσώπων δηλούσσων, συμβεβηκεῖ μεταλαμβάνεσθαι εἰς τὴν ΑΓΓΟΥΣ καὶ ΑΓΓΗΝΗ καὶ ΑΓΓΟΥ, εὐλόγως, ἐπεὶ καὶ αὐτὴ ἀναφέρεται πάντοτε ἐπὶ τοι πρόσωπον, ὅτε μὴ ἐπιτέτευκται πρώτων καὶ

λέντερω· ἀλλα καὶ οὐτος καὶ οὐκεῖνος με-
θίστανται εἰς αὐτήν· κατὰ γὰρ τοῦ αὐτοῦ
προσώπου νοῆται τὸ ἐκεῖνος ἐνίκησε, τοι-
γαροῦν αὐτὸς τιμῆς μετωλήψεται· οὐ-
κέτι δὲ καὶ οὐτός εἰς τὸ ἐκεῖνο, οὐδὲ αἱ σύ-
ζυγοι, αὐτὸς ἐνίκησε, τοιγαροῦν οὐτος
χαρίσεται· δύο γὰρ τὰ νοούμενα πρόξωπα.
τοῦτο δὲ συμβέβηκεν, ἐπεὶ οὐ μὲν ἐκεῖνος καὶ οὐ
οὗτος, δεῖξιν σημαίνουσαι, τὴν ὑπόγυιον γνῶ-
σιν τοῦ προσώπου παρίστασιν, οὐδὲ αὐτός ἐπ'
Βάναπτολούμενον πρόξωπον φέρεται. δρόθως οὖν
ἐπὶ τὴν διὰ τοῦ ἐκεῖνος δηλουμένην δεῖξιν ἐπα-
ντολεῖται οὐτός, οὐκέτι μέντοι οὐκεῖνος οὐ
οὗτος ἐπὶ τὴν αὐτός δύναται ἀναπέμπεσθαι·
πράγη γὰρ οὐ διὰ τῶν διεκτικῶν ἀντωνυμιῶν
γνῶσις. Οὐ μόνον δὲ διαφέρει τῶν κατὰ τὸ
τρίτον φωνῆς, οἵ γὰρ καὶ οἵ, οὐδὲ καὶ διὰ
τῆς φωνῆς γένους ἔστι παραστατική, ἀλλ' οἵ
καὶ πρώτω καὶ δευτέρω συντάσσεται, αἱ δὲ
οὐ. καὶ αἱ μὲν ἀκαλύτως δρόθοτονοῦνται καὶ
ἐγκλίνονται, οὐδὲ μόνως δρόθοτονεῖται, ἀναμ-
φιλέκτως μὲν κατὰ πᾶσαν πτῶσιν, κατὰ δὲ
αἰτιατικὴν οὐκ ἀναμφιλέκτως. τινὲς μὲν γὰρ
ἐγκλίνουσιν, ὅτε αἴπολυτος οὐ σημασία, καθά-
περ ἐκείνη οὐ ἀνάγγωσις

κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα·

Τρύφων δὲ πάρηνε καὶ ταύτην δρόθοτονεῖν, κα-
θὸς αἱ τριγενεῖς τῶν ἀντωνυμιῶν μόνως δρό-

τονοῦνται, αἱ δὲ ἐγκλινόμεναι οὔποτε γένους ή
ἐμφατικαὶ διὰ τῆς φωνῆς, καὶ καθὸ αἱ κατὰ^c
γενικὴν καὶ δοτικὴν μὴ ἐγκλιθεῖσαι οὐδὲ κατ'
αἰτιατικήν· οὔτε δὲ ή αὐτοῦ οὔτε ή αὐτῷ
ἐγκλίνονται, οὐκ ἀραι οὐδὲ ή αἰτιατική. ἔτι αἱ
ἐγκλινόμεναι καὶ ὁρθοτονούμεναι κατὰ τὸ τρί-
τον, οὐκά ταῦτα ὁρθοτονοῦνται, πάντως καὶ ἀντα-
νακλῶνται, η δὲ αὐτόν οὐκέτι. Ἀλλὰ ἀντίκει-
ται τὸ σημαίνοντον· διαφέρει γαρ τὸ ἐπαί-
σεν αὐτον ἐγκλινόμενον τοῦ ὁρθοτονούμενου·
ὅ μὲν γαρ ἔμφασιν ὑπεροχῆς σημαίνει, λέγων
δὲ τὸ ὁρθοτονούμενον, ὅ δὲ καὶ ἐπ' εὐτελοῦς
τινὸς τάσσεται· αἱ γένους παραστατικαὶ καὶ
δεῖξιν σημαίνουσαι ἀλλότριαι εἰσιν ἐγκλίσεως·
οὐδὲν οὖν τὸ καλῶν τὴν αὐτὸν ἐγκλίνειν, ἀμο-
ρροῦσαν δεῖξεως· ἔτι δειπτικώτεραι γινόμεναι διὰ
τοῦ ή ἐπεκτείνονται, οὐτοσί, ὅδι· ἀλλ οὐκέ-
τι ή αὐτός, οὐδὲ γαρ δικτική· Οὐχ οὐγίες
λέγειν, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐγκλίνεται, εὐθέως καὶ
τὸ μεταλαμβανόμενον καὶ αὐτόν. ίδον γαρ τὸ
ἐπεὶ οἱ καρδετοί λίνη

c

καὶ τὸ

καὶ οἱ ἐπευχόμενος·

καὶ τὰ μεταλαμβανόμενα ταύτης τῆς τάσεως
οὐ τυγχάνει. "Απέρ οὐκ ἴγειρε τὴν ὑπερκει-
μένην συλλαβὴν εἰς δέξιαν, ὅμοιως τῇ αὐτὸν
αἰτιατικῇ, ἐπεὶ τοῖς τετραχρόνοις τῶν ἐγκλιτι-
κῶν οὐ παρείπετο· οὐδὲ κατὰ τὴν προτέραν
συλλαβὴν ὠξύνθη, ὅπερ τοῖς τετραχρόνοις

λπαρηκολούθει, ὡς ἐπὶ τοῦ ἔδωκεν ἥμιν, ἕρπασεν ἥμιν, ἐπεὶ Αἰολικώτερα τὰ τῆς προφορᾶς καθίστατο. ὅθεν οὐδὲ ἐπὶ τῆς ἀπολελυμένης σημασίας δεῖ τὸν τόνον τῆς περισπωμένης τρανότερον προφέρεσθαι, ἀλλὰ νοεῖν ὅπως τὸ τῆς ἐγκλίσεως σχῆμα φυλάσσονται.

Προείρεται ὡς παντὶ προσώπῳ ὁρθογονούμενῷ σύνεστι, διὸ καὶ ἐπιταγματικὴ ἐκαλεῖτο ὑπὸ Ἀριστοφέρου. Ἀλλὰ μὴν καὶ κτητικαῖς συντάσσεται, γενικῆς πτώσεως οὖσα. καὶ σαβφές ἔστιν ὡς πάλιν σύνταξιν ἔχει τῆς πρωτότυπου, ἢτις ἐν τῷ κτήτορι νοεῖται κατὰ γενικήν,

αὐτῶν γαρ σφετέρησιν,

ἢ ἐν αὐτοῦ χρεῖος·

τὰ γαρ ἐντὸς πρόσωπα τούτων ἐν γενικῇ πτώσει νοεῖται.

Μόνη διπλασιάζεται παρὰ Δωρεᾶσιν ἡ αὐτός ἐν τῷ αὐταντος, αἱ δὲ μὴ ἐγών ἔματτον ταῖς αὐταύταις χερσίν, Σάωφρων. Μόνη συντίθεται μετὰ αὐτωνυμιῶν κατὰ τέλος καὶ μετὰ ἀλλων μερῶν λόγου ἐν ἀρχῇ, αὐτάρετος, αὐτοδίδακτος. καὶ διὰ τοῦτο ἐσημειοῦτο τὸ φίλαντος· εἴρηται ἡ αἵτια ἐν τῷ περὶ σχημάτων.

Ἐπεὶ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ συντάσσεται προσώπῳ καὶ τρίτῳ, ὑπέλαβον αὐτήν τινες κοινὴν τῶν τριῶν προσώπων καθιστάναι. Πρὸς τοῦτο φαίμεν ἀν, ὅτι πρώτου καὶ δευτέρου

νοεῖται διὰ τὰς συντάξεις τῶν ἀντωνυμιῶν ἢ ἡ
ρημάτων, αὐτὸς ἔδωκε, αὐτὸς ἵδε· αὐτὴ
μέντοι καὶ ᾧδίαν τρίτου ἐστί· καὶ δῆλον ἐκ
τῶν ἀπαρεμφάτων, ἀπερ ἀντωνυμίαις συντασ-
σόμενα παρεμφατικὰ γίνεται προσώπων· τὸ
γάρ ἐμὲ γράφειν πρώτου καὶ τὸ σὲ γρά-
φειν δευτέρου. ἐνῷ οὖν αὐτόν φαμεν γρά-
φειν καὶ τρίτου νοεῖται, δρόλογον δὲ τὸ αὐ-
τὸς τρίτου προσώπου. τὸ δὲ μεῖζον· αἱ κατὰ
τὸ τρίτον εἰς αὐτὴν μεταλαμβάνονται, ὅπερ
οὐκ ἐνδεχόμενον, εἰ μὴ καὶ αὐτὴ τρίτου προσ-
ώπου καθειστήκει.

Τινὲς ἐπεχείρησαν εἰς τὰ ὄνοματα μετα-
λαμβάνειν τὴν αὐτός, καθὸς ἰσοδυναμεῖ τῷ
μόνος,

Τυδείδης αὐτός περ ἐών,
καὶ καθὸς ἀρθρου ἐπιδεικνύ, τῶν εἰς ὃς πρω-
τοτύπων μὴ ἐπιδεχομένων τὰ ἀρθρα. σύγχρ-
σίν τε καὶ παραγωγὴν ἀνεδεξατο, ὡς ἐν Ἀλ-
κυόνῃ Ἐπίχαρμος, αὐτότερος αὐτῷ. δεξύ-
νεται τε ὁμοίως τὸ καὶ αὐτός, τῷ ἀλλων βα-
ρυτονουμένων. Πάνυ δὲ εὐήδη τὰ προκείμενα.
οὐ γάρ τὰ αὐτὶ τινῶν μερῶν λόγου παραλαμ-
βανόμενα ταῦτα ἐστιν ἐκείνοις. τὸ Ἰλιον εἴ-
σω ἀντὶ τοῦ εἰς Ἰλιον, καὶ τὰ ἐπιρρήματα
οὐ ταῦτα ταῖς προθέσεσι. τὸ βριθομένη
μετοχικὸν ἀντὶ τοῦ βρίθεται, καὶ οὐ πάντας
ῥῆμα καὶ μετοχὴ ταῦτάν. ἀλλα μυρία. διὰ τὶ
ἀρθρου ἐστὶ δεικνύ, εἴρηται. ἀλλας, τε τοῖς
μὲν

Λ μὲν ὄνόμασι τὸ ἀρέθρον προελθὼν μιᾶς ἀναπολίσεώς ἔστι παραστατικόν, ὁ ἀνθρωπος ἥλθεν ὁ καὶ πάλαι γνωσκόμενος· ἐν δὲ τῷ ὁ αὐτός πλέονες αἱ ἀναφοραί. ἔνεκα γελοίου ή κωμῳδία σχήματά τινα ἔπλασεν, ὡςτε οὐ κριτέριον τῆς λέξεως τὸ αὐτότερος, ἐπεὶ καὶ Δαναώτατος ὑπερτάστηται παρὰ Ἀριστοφάνει, τῶν κυρίων οὐ συγκρινομένων. εἰ δὲ καθὸ δξύνεται, ὄνομα, καὶ τὸ ἐκεῖνος δρμοῖον τῷ Φιλίηνος καὶ τὸ οὔτος τῷ κοῦφος, καὶ οὐ πάντας ὄνδρα ματα. ἀντ' δυομάτων παραλαμβάνεται, ὅπερ ἴδιον ἀντωνυμίων· ἐδέχθη τε ὡς αἱ κατὰ τὸ τρίτον εἰς αὐτὸν μεθίστανται, καθὸ δυνάμει αἱ αὐτὰς εἰσιν ἀντωνυμίαι. Τὰ τοῦ πρώτου καὶ διπέρου προσέψου ρῆματα ἀντωνυμίαις παρατίθενται αὐτοτέλειαν ποιεῖ, ἐγὼ ἔγραψα, σὺ ἐλέλθησας· ὄνόμασι δὲ οὐ, εἰ μὴ τὸ λέγεσθαι θ. ὑπέρδεχνην ἢ τι τούτοις ἰσοδυναμοῦν. Δίων λέγομαι, Θέων ὑπάρχω. Η δὲ αὐτός ἀπασι φέρεται, οὐτὸς λέγω, Σαύτὸς ἔδωκας. εἰ τὰ τέλη τῶν συνθέτων ἐπικρατεῖ, καὶ τὸ εὐτακτος ὄνομα καὶ τὸ χειρογραφῷ ρῆμα, πῶς οὐχὶ γέλοιον τὸ μὲν σαυτοῦ καὶ ἐμαυτοῦ ἀντωνυμίας φάναι, τῆς αὐτούς ἐγκαιμένης κατὰ τὸ τέλος, τὸ δὲ τέλος ὄνομα;

ἘΜΟΤ. Ὁμοφωνοῦσα αὕτη κτητικῇ τῇ ἀπὸ τῆς ἐμδές, κατὰ τὰ λοιπὰ σχήματα διασπέλλεται· ἐμοῖο γὰρ η παρὰ τὴν κτητικήν,

ἡ δὲ ἐμέο καὶ ἐμεῦ καὶ ἐμέθεν καὶ ἐμεῖον παρὰ τὴν πρωτότυπον. καὶ ὅτι οὐ μὲν ἔγκλησις παρακολουθεῖ, οὐδὲ οὐ. Ἀλλὰ καὶ οὐ μονοσύλλαβος τῆς ἐμοῦ διουλλάβου προείρηται τίσι διαφέρει. Λέπεται διαλαβεῖν, διὸ πᾶν αἰτιαν οὐ ἐμαυτοῦ σύνθετος μεταλαμβάνεται εἰς τὴν ἔγκλημάτην, αὐκέτι δὲ εἰς τὴν ὀρθοτοποιμένην. τὸ γαρ

πρὸς ταῖς ἐμαυτοῦ τὴν θύρας ἵσον ὡτὶ τῷ πρὸς ταῖς θύρας μου, αὐτὸς μόνος τῆς αὐτιδιαστολῆς αἴφηρημένον. εἰ δὲ ἐπελῶς οὐδείχθη, οὐδὲ αἱ ὀρθοτοπούμεναι τῶν αὐτανυμιῶν, διὰ τὴν τοῦ ρύματος διάδεσιν ἐφ' ἕτερον οὐκ ἔχουσι πρόσωπον συντένουσαν, πάντας εἰς σύνθετον μεταλαμβάνονται, ομόλογον οὐδὲ ταῖς ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ταύτον παρακολουθήσει. περισσὸν ἄρα ζητεῖν, διὰ τί αἱ σύνθετοι μεταλαμβάνονται εἰς ἀπλᾶς ὀρθοτοπούμενας· αὐταὶ γαρ εἰς σύνθετον μετατιθέμεναι εἰσιν ὑπὲρ τοῦ τὸ μεταβατικὸν διαστεῖλαι τοῦ αὐτανακλωμένου.

ἘΜΕΤ. κοινὴ Ἰάνων καὶ Δωρίεων;

ἐμεῦ δὲ ἐλετο μέγαν δρκον
ἀκουει γάρ καὶ ἐμεῦ, Ράγκα, Σάφρων.
καὶ Φερεκύδης ἐν τῇ Θεολογίᾳ, καὶ ὅτι Δημόκριτος ἐν τοῖς περὶ ἀστρογομίαις καὶ ἐν τοῖς ὑπολειπομένοις συντάγμασι συνεχέστερον χρῶνται τῇ ἐμεῦ καὶ ὅτι τῇ ἐμεῖο. διὸ καὶ ὀλοκληροτέραν ἢ τις αὐτὴν ὑπολαβεῖ τῆς ἐμεῖο καὶ

Δ σεῖο, καθὸς οἱ πεζολόγοι τῇ μὲν διὰ τοῦ ἵ
οὐκ ἔχρισαντο, τῇ δὲ διὰ τοῦ ἐ· καίτοι τῶν
περὶ Τρύφωνα οὐκ ἀπιδάνοις λόγοις προσκε-
χρημένων ὑπὲρ τοῦ τὴν ἐμεῖο ἐντελεστέραν εἴ-
ναι· εἰ γαρ ἀπὸ τῶν εἰς φωνῆν ληγουσῶν γε-
νικῶν μείζονες γιγνόμεναι ἢ κατὰ τὸ τέλος με-
γεθύνονται ἢ κατὰ τὴν παραληγουσαν, οὐδὲ-
ποτε δὲ ἐν ἀμφοτέροις βραχύνονται, Ἀτρεί-
δαο-Ἀτρείδεω, Πριάμοιο, καὶ ἔτι ἐπ' ἀντωνυ-
μιῶν, ἐμοῖο, σοῖο, πᾶς οὐχὶ κατὰ τόνδε τὸν
βλόγον ἢ ἐμέο καὶ σέο ἐλείπουσι τῷ ἵ, ἀπὸ
τῆς ἐμοῦ καὶ σοῦ αὐξηθεῖσαι; Ἄλλ' εἴρηται ὅτι
ἰσχυρότερα τὰ τῶν πεζολόγων μαρτύρια. ἀλ-
λως τι εἰ ἰδεῖκνυτο αἱ ἀντωνυμίαι πρωτοτο-
ποῦσαι ἀνακόλουθοι καὶ κατὰ ἀριθμὸν καὶ
κατὰ πτῶσιν, οὐκ ἀπεμφαῖνον εἰ καὶ κατὰ
αὐξήσεις τῶν πτῶσεων.

ἘΜΕΘΕΝ. Πυκνῶς αἱ χρῆσεις παρ' Αἰολεῖστιν,

ἐμέθεν δὲ ἔχεις τα λάθαν.

10. *Thymus* (T1 =

τὸν ἄλλον ἀνθρώπων ἐμέδειν φιλήσει. ἀλλὰ καὶ παρὰ Συρακουσίοις· ἕτι μεθὲν ἀκαρδίᾳ παδῷ, Σάφρων Γυναικείοις. παρά τε τῷ ποιητῷ ἡ χρῆσις καὶ σχεδὸν συνεχής. διὸ οὐδὲ Αἰολικάτερον χρὴ ἀναγινώσκειν, δικούστης καὶ ἐπὶ πολλάς διαλέκτους τῆς χρήστως. Ἐπεὶ δέ φασιν ἀπὸ τῆς Λέσβου γενικῆς ἐπιβρέπει τι ἀποτελεῖται Λεσβόθεν, οἴκου - οἴ-

καθετ, οὐρανοῦ - οὐρανόθεν, τοῦ ὑπαραιρου-
μένου, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς ἐμεῦ τὸ ἐμέδει
ἀποτελούμενος ἐπίρρυμα ἀγένοτα. Πάντα δὲ
ληρώδης ἡ τοιαύτη παράδοσις. οὔτε γὰρ τὰ
παραγόμενα, μετατιθέντα τὰ τέλη, οὐχὶ τὸ
αὐτὸν μέρος λόγου συστήσεται, οὔτε φυλάξα-
τα τὸ αὐτὸν μέρος λόγου. τὸ οἰκόνδε καὶ τὰ
παραπλήσια τὸ αὐτὸν τέλος ἐφύλαξε τῆς εἰ-
τιαπικῆς, ἀλλ' οὐ τὸ αὐτὸν μέρος λόγου· τὸ

ἀπὸ χαλκοφί χαλκός

οὐκ ἐφύλαξε, καὶ ἵσον τῷ ἀπὸ χαλκοῦ. αὐτὸν
τε ἡ διὰ τοῦ Θεοῦ παραγωγὴ ὅτε μὲν ἐπίρρυ-
ματικῆς τὸ ἐκ τόπου σημάτει, Λεσβόθεν,
πάντοθεν, Ιλιόθεν, ὅτε δὲ ταῦτα σημαί-
νει τῷ πρωτοτύπῳ. τί γὰρ ἂν εἴη τὸ

σχεδόνθεν δέ οἱ ἥλθεν Ἀθήνη;

ἢ οὐ δῆλον ὡς σχεδόν; οὐ γὰρ σύνεγγυς οὐ-
ρανὸς τῆς γῆς, οὐδὲ οὗτος ἀκούπται, ἐκ τοῦ σύ-
εγγυς τόπου.

*Ιδητε μεδέων

αὐτὶ τοῦ *Ιδης· εὐηδεῖς γὰρ τὸν ἔξ. *Ιδης τῆς
κατὰ Κρήτην παραδέχεσθαι, τὸν ἐπιχώριον
*Ιδαῖον Διά παραπεμψάμενον.

Αἴτις δὲ ἕγγυθεν ἥλθεν.

ἄλλα μυρία. διὸ καὶ ἐπὶ τῆς προκειμένης λέ-
ξεως ἡ ἔξετασις προσαγέσθω. Εἰ μὲν οὖν ἐν
τῷ ἐμέδει καὶ σέθει ἔγκειται τὸ ἔξ, καθάπερ
ἐπὶ τοῦ οὐρανόθεν, Διόθεν, ὁμόλογον. ὅτι
ὅμοίως τούτοις παραχθέντα ἐπίρρυματα ἔστιν.

Λ εἰ δὲ τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἔχει τῇ γενικῇ, σα-
φὲς ὅτι καὶ ταῦτὸ μέρος λόγου· οὐ γὰρ φω-
ναῖς μεμέρισται τὰ τοῦ λόγου μέρη, σημαινού-
τοις δέ. τῶν γενικῶν μετὰ καὶ ἄλλων προθέ-
σεων ή πρὸ ἡγεῖτων, τῶν δὲ ἐκ τόπου ἐπιρρή-
μάτων οὐδέποτε· οὐ γὰρ πρὸ οἰκόθεν φοι-
τις, πρὸ οἴκου δέ, οὐδὲ πρὸ Λεσβού, πρὸ
Λίσθου δέ. δῆτε εἰ τὸ

πρὸ ἔθνη

τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἔχει τῷ πρὸ αὐτοῦ, αὐ-
τῷ τονυμίᾳ γενίστεται ή ἔθνη. ταῦτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ
ἔξ ἐμέθεν·

ἴσον γὰρ τῷ ἔξ ἐμοῦ. παρὸν δὲ καὶ τὰς γενι-
κὰς μεταλαμβάνοντας εἰς τὰς προκειμένας αὐτ-
πίληπτον τὴν φράσιν καθιστάνειν. τὸ δὲ

ἔξ οὐρανόθεν

πλεονάζει τῷ ἔξ, ἐντελὲς μέντοι τὸ
οὐρανόθεν προταλλεν.

Οὐχ ὑγίες λέγειν ὅτι τὰ ἐπιρρήματα πρόσωπα
οὐκ ἔχει· πῶς οὖν ἐμέθεν, σέθεν, ἔθεν; πρὸς
C γὰρ τοῦτο φίσει τις, ὅτι κατὰ πρόσωπα τὰ
ἐπιρρήματα παρῆκται.

Τὰς μὲν οὖν ἄλλως τῶν πλαγίων συμβέ-
βηκεν ἐν μεταβόσιοι ἑτέρου προσώπου νοεῖσθαι,
ἐμὲ ἐπαίδειν σας, Διονυσίῳ ἐλάλησας.
διὰ γὰρ τῶν ῥημάτων αἱ εὐθεῖαι· ΤΑΣ δὲ
ΣΤΝΘΕΤΟΥΣ τῶν ἀντωνυμιῶν τὴν μεταβασιν
ποιεῖσθαι ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ προσώπου εἰς τὸ
αὐτὸ πρόσωπον, ἐμαυτὸν ἐπαΐσα, ἐμαυ-

τῷ ἐλάλησα· — διὸ καὶ ἀντανακλώμεναι κα-
λοῦνται, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν εἰς αὐτὰ ἀντα-
νακλωμένων σωμάτων — τὴν μέντοι γενικὴν καὶ
ἐπὶ ἔτερον πρόσωπον συντένειν. ἐν οἷς καὶ ἀρ-
θρον τότε ἐπιδέχεται, τῶν ἄλλων ἀντωνυμιῶν
ἀρθρον οὐ προσλαμβανουσῶν, τῷ ἐμαυτοῦ φίλῳ διελεξάμην, τοῦ ἐμαυτοῦ δούλου
δεσπόζω. καὶ σαφὲς τὸ αἴτιον. ἐπεὶ γὰρ
ἄπαξ πᾶσα γενικὴ ἐπὶ πρᾶγμα τι φέρεται,
Πλάτωνος ἕκουσα, ή ἐπὶ τι κτῆμα, Πλά-
τωνος δοῦλος, ἐμοῦ δοῦλος, τοῦτο καὶ τῇ προκειμένῃ παρακολουθεῖ. ίδου μὲν γὰρ κατὰ πράγματος ἐμαυτοῦ ἕκουσα, κατὰ δὲ κτήματος ἐμαυτοῦ δούλῳ διελεξάμην, ἐμαυτοῦ ἀγρὸν ἵσκαψα. ἐν οἷς καὶ τὸ ἀρθρον προστίθεται, οὐκ αὐτῆς δν· αδύνατον γάρ,
ώς προσπέδειξα· τοῦ δὲ κτήματος. ὅμολογον ἐκ τοῦ μεταχηματίζεσθαι πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ κτήματος, τῷ ἐμαυτοῦ δούλῳ, τοὺς ἐμαυτοῦ δούλους, καὶ ἔτι ἐκ τοῦ μὴ προσλαμβάνειν ἀρθρον, ἐν οἷς οὐδὲ ἐπὶ κτῆμα φέ-
ρεται, συντοῦ ἀκούεις. διὸ καὶ αἱ ἔξης πτώσεις, οὐδέποτε ἐπὶ κτῆμα φερόμεναι, ἀπροσδεῖς εἰσὶν ἀρθρον. Διὸ οὐδὲ συγκαταθέτεον Τρύφωνι φάσκοντι, ἐν οἷς ἀρθρον προσλαμβά-
νει ή γενική, καὶ ἐν οἷς κτῆμα σημαίνει, ἐν τούτοις ὅμολογος ή σύνθεσίς ἔστιν οὓς ἐκ τῆς ἐμοῦ κτητικῆς τῆς σύνθεσιν ἐπαιήσατο· ἐν οἷς δ' οὐκέτι, ἀπὸ τῆς ἐμοῦ, ή τις πρωτότυπάς

λέστιν. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι ἀποδείξεις τοῦ μὴ ἔγκεισθαι τὴν ἀπὸ τοῦ ἐμός γενικήν. ταῖς κτητικαῖς τὰ ὑπακούμενα ὁμοιότηχημα, ταῖς δὲ γενικαῖς ἀδιαφορῆι τὸ ὑπακούμενον. τοῦ μὲν οὖν προτέρου ἐμός· οἶκος, Ἀριστάρχειος δούλος, ἐμοὶ δούλοι, ἐμοὺς δαύλους· τοῦ δὲ δευτέρου Ἀριστάρχου δούλοι· οὐδὲν δούλαι οὐδὲν δούληποτε πτώσης μεθ' οἰουδήποτε γένους, μετ' ἀριθμοῦ ἀδιαφόρου. εἰ τοῦ θεοῦ ὑγίεις, ἐν οἷς τῷ ἐμαυτῷ ἀδιάφορα τὰ ἐπιφερόμενα, ἐν τούτοις τῆς γενικῆς οὐ κτῆσις μηνύεται καὶ οὐ τῆς κτητικῆς ἀγταρχίας, ἔτι γε μὴ καὶ ἐκ τῶν παρατιθεμένων ἀρθρῶν ἐνὸς πιστάσασθαι, ἐν οἷς πάλιν γενικὴ μὲν κτῆσιν σημαίνουσιν ἀδιάφορα, τὰ ἀρθρα, κτητικὴ δὲ ἀντανυμία οὐδὲν διαφέρει, ὁ ἐμός, ὁ Ἀριστάρχειος, τοῦ Ἀρισταρχέλου, τοῦ ἀμετέρου· γενικὴ δὲ τοὺς Ἀριστάρχους, τοῖς Ἀριστάρχεσσι, τοῖς ἐκείνουν. ἐν οἷς οὖν πάλιν **σ**αδίαφορα τὰ ἀρθρα, τοὺς ἐμαυτοῦ καὶ τὰς ἐμαυταῦ, ἐν τούτοις τῆς γενικῆς οὐ κτῆσις. πρὸς τούτοις, ὅτε μὲν γενικὴ κτητικὴ τινος κτῆσιν δηλοῖ, δένο κτήματα τοεῖται, καὶ φαίνεται ὅτι τὰ μὲν τῆς κτητικῆς ἔστι λέξιως, τὸ δὲ ἔτερον τῆς γενικῆς αἱς εἰ ἔλεγε τοῦ ἐμοῦ ἀγροῦ καρπός, τοῦ ἐμοῦ δούλου παῖδα ἔτυψε. εἴπερ οὖν οὐδὲν σύνθετοις ἐν κτητικῇ, κανένα κτῆσις ἴνοσύντο ἐν τῷ ἐμαυτῷ δού-

λογ ἔπαισα. μία δέ ἔστι· μετάξαντες γοῦν Λ
εὶς τὴν ἐγκεκλιμένην φαμὲν δοῦλόν μου
ἔπαισα. εἰ δὲ οὕτως ἐνοῦμεν δοῦλον τοῦ
ἴμοῦ φίλου ἔπαισα, καὶ ὅλως ὁμόλογον
ἥν τὸ σχῆμα ἐκ τῆς ἴμοῦ κτιτικῆς συγκείμε-
νον. Πᾶση γενικῇ κτῆσιν σημαίναυσον. πᾶσα
πτῶσις μετὰ παντὸς γένους καὶ αριθμοῦ ἔπι-
φέρεται, τῇ δὲ ἐμαυτοῦ οὐποτε εὑθεῖα συντάσ-
σεται. τὰ δ' αἵτιον προύπτον. αἱ γὰρ σύνθε-
τοι τῶν ἀντωνυμῶν ἰσόζυγον ἀπαντᾶσι ρῆ-
μα, αἱ τε εὐθεῖαι ἐν τρίτῳ προσώπῳ νοούμε-
ναι τὰ ρήματα εἰς αὐτὰς ἐπάγονται. Δίων
περιπατεῖ, Σωκράτης διαλέγεται. σα-
φεῖς δὲ οὐ συστίσεται ἡ τοιαύτη σύνταξις τῶν
ρημάτων οὐδιναμένων προσχωρεῖν οὔτε τῇ εὐ-
θείᾳ διὰ τὴν ἀντανακλωμένην, οὔτε τῇ ἀντα-
νακλωμένῃ διὰ τὴν εὐθεῖαν. Ἐστι μέντοι εὐ-
ρεῖν φράσιν μετὰ γενικῆς καὶ εὐθείας, διατὰν τὸ
ρῆμα μηκέτι μάχηται. πρώτου γὰρ καθεστὸς
μετ' εὐθείας συνταγήσεται, διατὰν ὑπαρχεῖν ση-
μαντη τὸ ρῆμα, τῆς ἐμαυτοῦ ἀκαλύπτως καὶ σ
αυτῆς ἐπιζητούσης ρῆμα πρώτου προσώπου
ἐν τῷ ἐμαυτοῦ εἰμὶ σύμβουλος, ἐμαυ-
τοῦ εἰμὶ κατήγορος.

Εὐθείας ἀμοιρῆ ἡ προκειμένη γενική· οὐ
γὰρ εἰ ἄπαξ εἴρηται, καὶ ταῦτα ὑπὸ κωμι-
κῆς ἀδεῖας, ὡς ἐν Μετόικοις Πλάτωνος, τοῦτο
κάνων ἔστι τῆς κατὰ φύσιν εὐθείας σημητέ-
σης. Πᾶσα πλάγιος εὐθεία συντάσσεται με-

Λ τάβασήν τινα προεώπου ἐπὶ πρόεωπον δηλοῦσα, ἵμε Διονύσιος ἔπαισεν, ἐγώ σε ἐδίδαξα· ἀλλὰ μὴν καὶ αἱ διαθέσεις οὐ μόνον ἐκ τιγων ἐπὶ τιγας ἐγίνοντο, ἀλλὰ καὶ αὐτοχειρία δράσις, καὶ ὅσα καὶ ἐν ἄλλοις προεώποις ἐνοεῖτο, ταῦτα καὶ ἐπὶ ταῦτα πρόεωπα μετήν. ἐμερίζοντο γοῦν αἱ μὲν σύνθετοι τῶν πλαγίων εἰς τὰ αὐτοπαθῆ τῶν προεώπων, αἱ δὲ ἀπλαῖς εἰς τὰ ἀλλοπαθῆ, ἐμαυτὸν ἔπαισα, ἵμε σὺ ἔπαισας, τῶν ρυμάτων
 Β τὰς εὐθείας ἐν αὐτοῖς δηλούντων, εἴγε πᾶν ρῆμα εὐθεῖαν ἔχει ἐγκειμένην. Φανερὸν οὖν ὡς ταῖς συνθέτοις ἐξ ἀγάγης ἐπιφερόμενα τὰ ρύματα τῆς εὐθείας ἐγίνετο παραστατικά, ής καὶ χρείαν εἶχεν η σύνταξις περισσὸν οὖν ἐστὶ ζητεῖν εὐθεῖαν τῶν προκειμένων περώσεων. Ἀλλά φασιν οὐδὲν κωλύει ἐν τῷ πρώτῳ προεώπῳ ἐν τῷ ἐμαυτός καὶ τὴν αὐτός εὐθεῖαν ἐγκεισθαι, δόθεν καὶ τὸ ἐμαυτὸς ἔπαισα πλάγιον μὲν νοεῖσθαι ἐν τῇ ἀρχούσῃ κατὰ
 Σ σύνθετιν, εὐθεῖαν δέ, η καὶ συντάσσεται τὸ ρῆμα, ἐν τῇ κατὰ τέλος. Ἀλλά γε πρὸς τοῦτο ρύτεον. τὸ μὲν πρώτον ἀκλιτον μένει τὸ σχῆμα καὶ κατὰ τὸ τέλος καὶ κατὰ μέσην λέξιν, κατὰ μὲν τὸ τέλος, καθότι πάντοτε η εὐθεία σύνεστι πάσῃ πλαγίᾳ, κατὰ δὲ μέσην λέξιν, η τὰ συντεθέντα ἀκίνητα. τὸ δὲ δεύτερον, οὓς καὶ ἀδηλος η φράσις γίνεται· πότερον γαρ η συγκειμένη γενική ἐστιν η δοτικὴ η

αίτιατική, οὐ γυωστόν, τοῦ τέλους ἐκδλιβέν-
τος. ἔπειτα, εἰ ὑπὲρ διαστολῆς τῶν μεταβα-
τικῶν πλαγίων αἱ σύνθετοι γεγόνασι, περισ-
σὸν ζητεῖν τὴν εὐθεῖαν· οὐδὲ γάρ ἔστιν εὐθεῖα
ἐν μεταβάσει προεώπου λαμβανομένη, ἐν δὲ
καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον διλαῦσα, αὐτὸς ἔγρα-
ψε καὶ αὐτὸς ἐκλίθη. ἔνθεν γάρ μοι δοκεῖ,
ώς καὶ προείρηται, τὴν ἕγαν αἰσθάνετον καθε-
στάντας, ἐπεὶ μὴ αὐτοπαθής ἐγίνετο ἐν συνθέ-
σι, ἀλλοπαθής δὲ ἐν ἀπλότητι, διπερ καὶ ἐπὶ
τῶν πλαγίων συνέβαλνεν. Οὐχὶ οὖν καὶ τὰ
ἀλλήλους τρώσπτε

διὰ μιᾶς συνθέσεως φωνῆς εὐθεῖαν καὶ πλά-
γιον ἐν μεταβάσει προεώπων διλοῖς; Ἀλλὰ
μὴν οὐ λέξις οὕτε ἀμφίβολος οὔτε ἀκλιτος, οὐκ
ἀμφίβολος μέν, καθὸ ἐπὶ τέλει συντεθῆσα πὶ
πλάγιος δεόντως πρὸς τὸ σημαινόμενον ἐκλίνε-
το, ἀλλήλοις ἔδωκαν, ἀλλήλους ἔπαι-
σαν· κλιτικὴ δέ, καθὸ οὐδὲν ἦν τὸ κωλῦσαν
τὸ τέλος κλίνειν, τῆς εὐθείας κατὰ τὸ ἀρχον
μέρος τῆς συνθέσεως νοούμενης. Πτις καὶ ἐν-
τα τοῦ συντεθεῖσθαι ἀκίνυτος ἐφυλάσσετο,
καὶ ἔνεκα τοῦ τὴν εὐθεῖαν ἐν τοῖς μεταβατι-
κοῖς προεώποις πάντοτε συνυπάρχειν.

Ἐξῆς ρητέον περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συν-
θέτων, εἰ δεόντως τὰ μὲν τρίτα αὐτὸν ἐνικῆς
συντάξεως εἰς πλιθυτικὰ προάγεται· ΕΑΤ-
ΤΟΤ' Σ γάρ καὶ ΕΑΤΤΩΝ· τὰ δὲ πρῶτα καὶ
δεύτερα οὐκέτι. Τὸν μὲν οὖν Ἀρίσταρχον ἐπι-

Δ μέμφεσθαι φασι τὰ σχήματα, καθὸς ἀφ' ἑν-
κῆς συντάξεως τῆς ἑαυτόν πληθυντικῆς ἐγένετο
ἡ ἑαυτούς, μάρτυρά τε ἐπάγεσθαι τὸν ποιη-
τήν, παρ' ὃ τὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ πιρίβωτας,
ἐν οἷς πάντοτε ἐν διαλύσει ἐστὶ τὰ τρίτα,
όμοίως τοῖς πρώτοις καὶ δευτέροις, σφᾶς αὐ-
τούς καὶ σφῶν αὐτῶν. πρὸς οὓς καὶ τῶν
πρώτων καὶ δευτέρων οὐκ ὄντων ἐν συνθέσει
πληθυντικῆς, ἐξ ἀνάγκης καὶ τοῖς τρίτοις πα-
ρηκολουθεῖ ταῦτον. Πρὸς δὲ οἱ ἀντιλέγοντες.

Β φασιν, ὡς καὶ ἀφ' ἑνκῆς συνθέσεως τῆς, ἐνδε-
κατος τὸ ἐνδεκατοι πληθυντικὸν ἐγένετο, τὴν
τε χρῆσιν ὡς ὑγιῆ πιστοῦνται δια τῶν Πλα-
τωνικῶν παραδειγμάτων· τάς τε κατὰ τὸ τρί-
τον πολλάκις διαφεύγουν τὰ τῶν κατὰ τὸ πρῶ-
τον καὶ δευτέρον. δικαιαὶ γοῦν εἰσὶν εὐθεῖαι
πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου, ἀλλ' οὐκέτι
καὶ τρίτου. τί οὖν θαυμαστόν, εἰ καὶ τρίτου
εἰσί, πρώτου καὶ δευτέρου οὐκ οὐσῶν; ἀλλως
τε καὶ ἄλλαι λέξεις κατὰ τύχην ἐστιγμένοσαν.

С οὗτοι καὶ αἱ προκείμεναι. Ἀλλ' ἔμοιγε δοκεῖ ὁ
τοῦ Ἀριστάρχου λόγος χριτικώτερος εἶναι, ἔχοι
δ' ἀν οὕτῳ τὰ τῆς ἐπικρίσεως. Παντὶ προ-
πτον ὡς ἡ πλείων παράθεσις τῆς ἐλάσσονος
κανῶν. διτεν εἰ δεκάδυο σχήματα ἐστιγμένη,
πάσης πτώσεως τέσσαρα δυοκῶν καὶ πληθυ-
ντικὰ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου, δηλονότι
γενικῆς καὶ δοτικῆς καὶ αἰτιατικῆς, πρὸς τρία
πληθυντικὰ τρίτου προσώπου, γενικῆς, δοτικῆς,

αἰτιωτικῆς, πῶς οὐχὶ παρέλογα τὰ τρία πρὸς τὰ δώδεκα; Ἀλλὰ τρίτα οὐκ ἔστι, πρώτου καὶ δευτέρου ὄντος. • Εἰ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα τρίτα ἐσεσήμητο, καὶ τὸν τις πιθαρότης τοῦ καὶ τὸ τρίτα ὄντα πρῶτον καὶ τρίτον μὴ εἴναι. εἰ δὲ ἐν που ἐστηρίζεται διὰ τὸ υφ' ἑτέρων συζυγῶν ἀκαπτεπληρώσθαι, πῶς οὐχὶ γέλοιον τοσαύτας φωναῖς συζύγως κατὰ τύχην σεστηρίζεται; τούτου οὖν ἐν μιδονὶ μέρει λόγου κατακολουθήσαντος, παντὶ τῷ δῆλον ὑπὲρ ἀκριβείας ἐξετάσαντι· τῆς ἐν τοῖς μέρεσιν τοῦ λόγου, ὡς ἡ Ὁμηρικὴ ποίησις μᾶλλον τῶν ἄλλων πίνεται. ὅτεν οὖν μᾶλλον ἡ Πλάτωνος χρῆστις αξιοπιστοτέρα τῆς οὐκ οὕτης παρεῖ τῷ ποιητῇ. Παρὸν δὲ ἐξετάσαι καὶ διὰ λόγου τὸ ἀληθές. ἀπὸ ἑνίκων συνθέσεων πληθυντικαὶ ἐμφοραὶ γίνονται κατὰ τὸ τέλος, ἀνδροφόνος - ἀνδροφόνοις, ἑνδέκατος - ἑνδέκατοι. ὅτεν καὶ ἀπὸ τοῦ ἑαυτού τὸ ἑαυτούς πεστίται. οὐδὲν γὰρ κωλύει τὰ προκείμενα εἰς πλῆθος μετάγειν· ἐν δυσὶ γὰρ προεώποις ἔκαστον αὐτῶν ἀκούεται. ὁ γὰρ ἀνδρας φοινίσσαις ή δ. μετὰ δέκα εἰς ή οἱ μετὰ δέκα πλείονες ἀγρεμποδίστως εἶχον τὸ ὑπέροχον τῶν προεώπων πληθυντικόν· τὸ μέντος τῆς ἀντανακλίας σχῆμα πόδυνάτει, ἀτε δὲ καθ' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ προεώπου λαμβανόμενον, κατὰ μὲν τὸ τέλος τῆς συνθέσεως εἰς πλῆθος μετάγειται, κατὰ δὲ τὸ ἄρχον εἰς ἐν, ἐπεὶ ἔνεκα τούτου ἑνίκων

Α καὶ πληθυντικὸν ἐνοεῖτο σίὰ μιᾶς φωνῆς· κα-
θ' ἔνδει καὶ τοῦ αὐτοῦ προέωπου, ὅπερ ἀλο-
γον. εὐλόγως ἄρα τὰ σχήματα ἴστημι.

Τὸ δὲ ἀρχὸν μέρος αἱ σύνθετοι κινοῦσαι προ-
ωπα παρίστασιν, ὁμοίως ταῖς ἀπλαῖς, τὸ δὲ
τέλος, ὅπερ γένος ἐμαυτόν γάρ καὶ ἐμαυ-
τήν. ὅτε ἐπιστατέαν τῷ οὐδετέρῳ σχήμαστι
κατ' αἰτιατικὴν στιγμήντι, ἐπεὶ ἵστως καὶ ί
κατάληξις αυκήγετο εἰς ὃ κατ' θέξυν τόνον, κα-
θὸ δὲ αἱ οὐδετέραι τῶν ἀντανυμένων, χωρὶς τῶν
βικτικῶν, εἰς ὃ ἔληγον μετὰ τάσεως τῆς τοῦ
ἀρσενικοῦ ἀπερ ἐν μέρει λόγου οὐκέτι ἔνδει
σθαι, τῆς ἀπό καὶ ὑπό ύφαιρουμένων, καθό-
τι ἀδύτων πρόθετιν βερύνεσθαι, χωρὶς εἴ
μπλακατρέφοντο· οὐδὲ γάρ Αἰαλεῖς τὸν ἐπὶ¹
ταύταις τόνον ἀναβιβάζουσιν. ὑπολεκτεῖται
οὖν σημειούμενον τὸ αὐτό καὶ, εἰ ἐν ἵσται, τὸ
εἰσό. ἀλλ' εἰ καὶ τοῦτο ἀπλοῦν ἐστίν, οὐ πά-
τως καὶ τὸ ἔξ αὐτοῦ σύνθετον, λέγω δὲ τὸ
ἐμαυτό· ὑπὸ γάρ ἀκριβεστέρου λόγου ἐμποδί-
ζεται. εἴ τι γάρ οὐδετέρον ἵστιν αἰτιατικῆς
πτώσεως, τοῦτο καὶ εὐθείας ἐστίν· ἀλλ' αδύ-
τατον τὸ τῆς εὐθείας συνίστασθαι· εὐλόγως
ἄρα καὶ τὸ τῆς αἰτιατικῆς σχῆμα ἴστημι.
ἀλλ' εἰ ἀπαξ. Εὔσπιδης ἔχρισατο ἐπὶ δευτέ-
ρου προέωπου ἐν τῷ
ἴγε μοι σεαυτὸν καὶ γένον Θρασύ,
τοῦτο οὐ κανάν γενίστεται τοῦ εὐλόγως στη-
θέντος σχήματος.

Περισσὸν οὖν ἔστι ζῆτεῖν; εἰ καὶ τὸ αὐτὸν οὐκέτι φανῆς οὐκ ἔχουσιν εὑθεῖαν αἱ σύνδετοι, ἀλλ᾽ οὖν γε κατὰ τὸ σημαντόμενον· ὡς ή ἐγώ προτὶ τὴν ἐμοῦ, κοινως ή ἐγώ αὐτὸς πρὸς τὴν ἐμαυτοῦ. ἀπαξίης γαρ ἐδείχθη, ὡς ἴνεκα τῶν αὐτοπαθῶν ἀκτωνυμῶν τὴν σύνδεσιν ἀνεδέξατο, ὅπερ ἐν μόναις πλαγίοις ἐωράτο. οὔτε ἐν συνδέσει οὖν εὑθεῖας ἔχουσιν, οὔτε ή ἐμαυτοῦ· γενική ἔστι τοῦ ἐγώ αὐτὸς· ἐγώ γαρ καὶ τὸς ἡκουσα, καὶ κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου μετοχῆς ἐπιφερομένης, ἐμοῦ ἀντοῦ βακούσαντος, ὡς Ἀρισταρχος εἶπεν, Ἀριστάρχου εἰπόντος. οὐκ ἔστι δὲ τις εὑθεῖα ή ἔχουσα γενικὴν συντασσομένην τῷ αὐτῷ ῥῆματι. ἐπὶ τὸ ἐγώ αὐτὸς ἡκουσα σημάντειν τὰ φωνήν, τὸ δὲ ἐμαυτοῦ ἡκουσα αἰκέτι.

Εἰ τὰ σύνδετα καθ' οἰανδέποτε πτῶσιν μένει κατὰ πᾶσαν πλάγιον, σύνδετον δὲ τὸ ἐμαυτοῦ παρ' Ἰωσὶ καὶ παρ' ἡμῖν, καθό καὶ ὁ πόνος διμολογεῖ· μία γαρ η περισπωμένη τίσ δίποτε τὸ ἐν τῇ αἰγιατικῇ σχῆμα ἐσημειοῦτο, οἷς οὐδὲν δυνάμετο τὴν διὰ τοῦ ὡς γραφὴν αἰαδέξασθαι, εἴ τοι φαστε τὸ ἐκαὶ τὸ ἄ. οὐκ εἰς αἱ καρκάσαι; ἀλλως τε εἰ καὶ κατὰ πτῶσιν συνετίθετο, οὐδὲν ἦν τὸ ἡωλῦον ἐπ τῇ ἐμαυτοῦ αἰγιατικῇ τὸ ἄ εἰς ὡς μετατίθεσθαι Ἰωνικῷ ἔθνῃ, καθάπερ καὶ τὸ αὐθαδίς-αὐτώδις.

Η ἘΜΟΤΣ, κοινὴ οὖσα Σιρακουσίων καὶ

Λαοις τῶν, καθὸς καὶ Κόριννα καὶ Ἐπίχαρμος
εἶχον σαντό, πρὸς ἐνίων ἐδόκει καταρθῶσθαι
τῆς δίχα τοῦ σὸν προφερομένης, εἴγε τὰ εἰς ὡ
λήγοντα εἰς σὺν κατὰ γενικὴν λίγει. Πρῶτον
μὲν οὐ παρὰ Δωριεῦσιν ἔπειτα τὸ σύμφωνον
αὐτοὺς ἔλαθε· ποῦ γάρ τῆς εὐθείας τὸ γῆ;
πῶς δὲ καὶ τὸ δεύτερον εἰς σὺν λίγει; τεοῦς
γάρ, τῆς εὐθείας εἰς ὑπηρεσίας. Ἔτι καὶ
ἘΜΕ'ΟΣ οἱ αὐτοὶ Δωριεῖς, καὶ ἐν συναλοιφῇ
ἘΜΕΤΣ· αἱ χρήσεις παρ' Ἐπίχαρμῳ. ή μέν
β τοι ἘΜΕΙΟ, καὶ ἔτι ἘΜΕΙΩ καὶ ἔτι σὺν τῷ
σ' ἘΜΕΙΩΣ, καὶ ἘΜΩΣ διαμελάθως, παρὰ
Ρίνθωνι.

Ιτέον ἐπὶ τὰς κατὰ τὸ δεύτερον.

Τῇ μὲν οὖν ἐμοῦ σύζυγος ή ΣΟΥ, πα-
λιν τὴν αὐτὴν διοφωνίαν αναδεδεγμένη κτητι-
κῇ τε καὶ πρωτοτύπῳ· τῇ δὲ ἐμοῦ ή ΣΕΤ,
ἐμέο - ΣΕ'Ο, ἐμεο - ΣΕΙΟ, εὔθετ - ΣΕ'ΘΕΝ,
συνδέτῳ τε τῇ ἐμαιτοῦ ή ΣΑΓΤΟΥ. ἀλλὰ
μὴν καὶ τῇ ἐμοῖς Δωρίῳ ή ΤΕΟΤΣ, Ήρα-
Κλῆς τεοῦς κάρρων ήν, Σώφρων, καὶ ἔτι
Κόριννα·

περὶ τεοῦς Ἐρμᾶς ποτὸς Ἀρηα πουκτεύει.
Ἐστι καὶ ή ΤΙΟΤΣ, διὰ τοῦ ί, ήν καὶ ανα-
λογωτέρων πύγτιον, ἐπεὶ τὸ ί εἰο ί μεταβάλ-
λουσι, φωνήστες ἐπιφερομένου. Ἔτι τῇ ἐμοῖς
ή ΤΕ'ΟΣ κατ' ἔγκλισιν σύζυγος, ἐκπεφύκατ-
τί τεος αἱ δυναταίσι, Σώφρων· τὸ γάρ
δροτογούμενον κτητικὴν σημαῖαν.

ΤΕΤΣ. Αύτη σύζυγος τῇ ἐμεῖς. Ἐπί-
χαρμος ἐν Κωμασταῖς ή Ἀφαίστῳ.

οὐδεποτ' ᾿ιο γίνεται εγων πεις αξιω.
καὶ πώκ' ἔγων παρὰ τεῦς τι μαδῶν,
Θεόχριτος. ἔστι δὲ καὶ Βοιωτιακὸν ὅπλον αῖς
τεῦς χαρέ δὲ κλάρος.

δὲ περισπασθὲν τὴν πρωτότυπον σημασίνει· ἵστο
γαρ ἔσται τῷ σοῦ, οὐκ ἀλλις· τὸ δὲ ἐν ὅξεισι
τάσσει, ἐν μέντοι τῇ ἀναγνώσει ἔγκλιθέν, ἵστο
τῇ σός.

Η. ΣΕ'Ο. μεταβάλλει τὰ σὲ σὶς τὸ τὸ πα-
ρὰ Δωριεῦσιν. Ἀλημάν.

Ἐμὲ λατοίδα τέο δὲ αχοσχορον
καὶ ἔτι ΤΕΤ.

Ἄπο τῆς σοῦ Δώριος ἔγινετο ή ΤΕΟΥ
δόμότονος, μεταθεῖσα τὸ σὲ εἰς τὸ τὸ καὶ πλε-
νάσσασα τῷ εἰς, καθάπερ καὶ ή σός ἐν τῷ
ΤΕΟ'Σ. Τινὲς μέντοι πέξιοιν βαρυτοιν, οἱόμε-
νοι ἀπὸ τῆς τέο τὴν τοῦ ὃ προσθεσιν γεγενῆ-
σθαι. Η χρῆσις παρ' Ἐπιχάρμῳ καὶ Σάφρονι
αἰνοδρυφῆς δὲ τάλαινα τεοῦ κάτα τυμ-
βοχόνσα.

Σάφρων· οὐχ ήσσων τεοῦ. Ἐπίχαρμος
πανδὲ τεοῦ.

Καὶ ἔτι ή ΤΕΟΣ. Η μέντοι ΤΙΩ καὶ ΤΙΩΣ,
αυζυγοῦσαι τῇ ἐμέω καὶ ἐμέως, πάλιν παρὰ
τῷ αὐτῷ Ρίνθωνι εἴρηνται.

Εἰ αἱ ὁμοιοκατάληπτοι ἐν δευτέροις προ-
ώποις· ταῖς κατὰ τὸ πρῶτον ἀποβολῆς τοῦ σ-

Λατά τρίτα ἀποτελοῦσι, συμφανὲς ὡς καὶ ἀπὸ τῆς σοῦ οὐ Οὐ πρωτότυπος γενίσεται, πάλιν διοφωνοῦσα τῇ ἀπὸ τῆς ὃς γενικῇ συνάρθρῳ. Τὴν μὲν οὖν χρῆσιν παρ' Ὀμήρῳ οὐκ ἐνδύ εὑρέσθαι, παρὰ μέντοι Ἀττικοῖς καὶ γὰρ Πλάτων συνεχῶς ἔχρισται, οἱ τε κωμικοὶ καὶ τραγικοί, οἱ μέντοι Σηνόδοτος καὶ τὸ

ἀπὸ ᾧ χειρὶ παχεῖη
διὸ τῆς οὐ ἔγραφεν. ὅπερ παραπεμπτέον, οὐχ ὡς μὴ πρωτότυπον, ἀλλ᾽ ὡς μὴ σύνηθες· τῇ γὰρ εἰς οὐ καταλίξει χρῆται ὁ ποιητὴς ἐπὶ μόνης κτητικῆς, τῇ δὲ ἐμεῦ καὶ ταῖς συζύγοις αὐτὶ τῶν πρωτοτύπων μόνων,

πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι.
ἐπὶ δὲ τῆς πρωταγότητου

ἐμεῦ δὲ ἔλετο μέγαν δρόν.

‘Η ΕἼΤ ἀπὸ τῆς σεῦ, ἐν ἔγκλιστε,
εἴ πώς εἰ πεφίδωτο..
κακεῖνο δέ τινες ὄρθοτονοῦσι προεπνέοντες,
φρίξας εὖ λοφίν.

С αὐτὶ τοῦ τὴν αὐτοῦ.

‘Η ‘ΕΟ κατ’ ἔγκλισιν,
ἐπεί ἔο κάθετο λιπίν
καὶ κατ’ ὄρθον τόνον,
ἀπὸ ᾧ χειρὶ παχεῖη.
Εἴρηται δὲ περὶ τῆς Εἴο, ὡς μόνως ὄρθοτονεῖται.

‘Η ‘ΕΘΕΝ ὄρθοτοκεῖται μέν, ὡς ἐπὶ τοῦ
ἀπὸ ἔθεν ἥκε χαμᾶζε,

ἐγκλίνεται δέ, ως ἐπὶ τοῦ
ἐπεὶ οὐ ὄθέν ἔστι χερείων.

Οὐ γάρ, ως ἔνιοι, χρὴ μόνως ὄρθοτονεῖν, ὅτι
καὶ τὸ πρώτον καὶ τὸ δεύτερον ὄρθοτονεῖται
μόνως· ἴδου γάρ καὶ ἐπὶ τῶν δυϊκῶν, ὄρθοτο-
νουμένων τῶν πρώτων καὶ τῶν δευτέρων, τὰ
τρίτα ἐγκλίνεται. ἀλλὰς τε τὸ ζῆτι μεθ' ἐν αἱ
καρδίᾳ παδῆ ἐγκλίνεται. οὐκ ἐπειδὴ οὐν
κατὰ τύχην παρ' Ὁμήρῳ τὰ πρώτα ὄρθοτο-
νήθη, εὐθέως καὶ τὰ τρίτα.

Σαφὲς ὅτι καὶ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα ταῖς
κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον προενέμεται, καθὸ
καὶ αἱ ἀπὸ φωνήνετος ἀρχόμεναι δασύνονται.
Ἄλκαιος·

Ἄστε Θεῶν μοιδέν· Ὄλυμπίων
λῦσαι ἀτερ̄ Φέδεν.

ἘΟΤΣ. Αὕτη ἀκόλουθος Δωρικῇ τῇ τε-
οῦς. ἢ συνεχῶς καὶ Κόριννα ἐχρήσατο. ἐν Κα-
τάπλῳ·

νίκασ' ὁ μεγαλοσθέντης

Ὄαρίων, χάραν τ' ἀπ' ἑοῦς
πᾶσαν ὠνούμηνεν.

ἘΟΤ. Αὕτη τῇ τεοῦ ἀκόλουθος, ἀπο-
βολῆς γενομένης τοῦ κατ' ἀρχὴν συμφώνου. εἰ-
ρηται κατ' ἀρχὴν περὶ τοῦ πλεονάσαντος εἰ κα-
τὰ τὸ δεύτερον πρόσωπον.

Τῆς ἘΚΕΙΝΟΣ καὶ ΟΤΤΟΣ αἱ γενικαὶ
παρὰ Δωριεῦσι διὰ τοῦ ὥ, ΤΗΝΩ καὶ ΤΟΥΤΩ,
τοῦ τέλους βαρυτονουμένου. πρὸς τῷ καὶ

Α τὸν λόγον ἀπαιτεῖν, καθότι βαρύτογοι αἱ εὐ-
θεῖαι, καὶ τὸ πλεῖστον τῆς χρήσεως οὔτως
ἔχει. πρὸς οἵς καὶ τὸ τουτῷ περισπώμενον
ἐπιρρήματός ἐστι παραστατικόν, τουτῷ θά-
μεθα, Σώφρων. τὸ δὲ ΑΥΤΩΣ περισπασθή-
σται, δητι καὶ τὸ αὐτός δέξυνεται.

Τὴν ΕΑΥΤΟΥ φασὶν ὠλιγωρῆσθαι, κα-
θὸ τὴν μὲν ἐν αρχῇ σύνθεσιν αἰτιατικῆς ᔁχει,
τὸ δὲ τέλος γενικῆς. Ἀλλ' οὔτε τὰ σύνθετα
τὴν αὐτὴν κλίσιν ἀναδέχεται τοῖς κατὰ παρά-
β Θεσιν, ἐπεὶ ἴδου τὸ λεοντοφόνος ἐκ γενικῆς συν-
εστὸς εἰς αἰτιατικὴν ἀναλύεται, ὃ λέοντα φο-
νεύσας, καὶ τὸ φιλοπλάτων ἐξ εὐθείας εἰς αἰ-
τιατικήν, ὃ φιλῶν Πλάτωνα· οὔτε πάντως αἰ-
τιατικὴ ἔγκειται· τί γὰρ οὐ μᾶλλον ή εὖ ἐστὶ
συντεθεῖσα ή ή δισύλλαβος ή ἔο; πρὸς οἵς οὐ-
δὲ ή δοκοῦσα ἐν συνθέσει κατωρθῶσθαι ἐν
δυσὶν αἰτιατικαῖς, λέγω δὴ τὴν ἑαυτόν, πάν-
τως δύο αἰτιατικὰς σημαίνει· αὐτὸς γὰρ αὐ-
τὸν ἔπαισεν. Κακείνῳ δὲ ἐπιστατέον, εἰ
C δόλως σὺν τῷ ἐ γραφήσεται ή δισύλλαβώς μό-
νως, μόνον κατ' αρχὴν προσπνεόμενον· τὰ γὰρ
τῆς χρήσεως ἐπ' ίσης. εἴρηται αἰς αἱ ἀπὸ τοῦ
σ ἀρχόμεναι ὄμοιοκατάληπτοι ἀποβολῆς τοῦ
τὰ τρίτα ἀποτελοῦσιν· δέ την ἀκόλουθος τῇ
μὲν σεαυτόν, ή ἑαυτόν, τῇ δὲ σαυτόν ή αὐτόν.
Φίσει τις τὴν δισύλλαβον ὠλιγωρῆσθαι, ἐν οἵς
πᾶσα λέξις σύνθετος μέρος ᔁχει ἐκατέρας τῶν
φωνῶν. ή γοῦν ἐμαυτὸν, σαυτόν ἔχουσιν ή μὲν

τὸ ἔ, οὐδὲ τὸ σ. ἀνάγκη οὖν καὶ τὴν ἑαυτόν αὐτὸς ἔχειν, ὅπερ οὐκ ἄλλο γενίσεται οὐδὲ τὸ ἔ. Ἀλλ' οὐ τοῦ δασέος πνεύματος μονὶ ἀρχετῷ εἰς ὑπόμνησιν τῆς συνθέσεως, ἐπεὶ τὰ τρίτα τῶν δευτέρων οὐ πλεονοσυλλαβεῖ, εἰ μὴ ἐν πάθει πλεονασμὸς γένοιτο, ὡς οὐ τοις καὶ ἕος καὶ ἔε. Ἀλλά φασιν εἰ τὸ ἔ τῆς εὗ διντωνυμίας κατὰ τὴν σύνθεσιν ἐκθλίβεται, δῆλον ὡς καὶ τὸ πνεῦμα ἀποβληθήσεται. Ἀλλ' οὐκ ἐκθλίβεται, ἀλλὰ κιρνᾶται. ἐπειτα οὐδὲ φαίρεσις τοῦ στολὴν δευτέροις δασέαις ἐστὶν ἐμποιητική, σέθεν - θέτεν. δῆλον οὖν ὡς τῆς σαυτόν δισυλλαβουντος δισυλλαβον τὸ αὐτόν.

Φανερὸν ὡς οἱ προσχρησάμενοι τῇ ΕΑΥΤΟΥΣ σὺν ταῖς συζύγοις ἐπὶ πρώτου καὶ δευτέρου παρὰ τὰ πρόσωπα ἀμαρτάνουσιν, διθεν καὶ τοὺς δασέως ἀναγνόντας τὸ αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίησιν

καὶ

οἵ δέ μοι οἶσι ἔνν, εἴρυτο δὲ ἀστυ καὶ αὐτοὺς

C

οὐ μετρίως ἀν μεμψάμεθα, οὐκ ἀλίγην ἀπειρίαν καταγγέλλοντας τοῦ ποιητοῦ διὰ τὴν ιδίαν εὐνέτειαν, εἴγε τρίτου καθεστῶσαι ἐπὶ πρώτου λαμβάνονται. πρός οἵσι οὐδέποτε ἐνικήπαρε αὐτῷ σύνθετος, μή τι γε καὶ πληθυντική, οἷς τὸ σχῆμα παράλογον ἐδείχθη. καὶ εἰ μὲν τρισυλλαβως ποτὲ εἴρυτο, κανὸν οὐν συμφανὲς ἀμάρτημα· ἐν οἵσι οὖν δισυλλαβεῖ, σαφὲς

Αότι ἀπλῆ ἐστί, λείπουσα ἡθίμως αὐτῷ τῇ
ἡμῶν, ἡμῶν αὐτῶν ἀπωλόμεθ' ἀφραδίησιν,
καὶ ἡμᾶς αὐτούς. καὶ γὰρ ἐφ' ἐνικῶν,
αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, Θωῶς δὲ ἐπὶ δε-
σμὸν ἵλον

καὶ

αὐτὸς ἔκών οἱ δῶκα.

Ἄλλα καὶ ἐφ' ἐνικῶν, ὡς ἂν ἀπαιτοῦντος τοῦ
λόγου, ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἀσκαλωνίτην ἔκειναι
προσεπνεύσθησαν,

Β αὐτὸν μιν πληγῆσιν,
ἴνα μὴ ὡς ὑπὸ ἄλλου πεπληγμένος νοῆται.
καὶ

ἄλλῳ δὲ αὐτὸν φωτὶ καταχρύπτων

καὶ

τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κιδεται,

καὶ

μέγα μὲν κλέος αὐτῆς

ποιεῖται.

ἐφ' ᾧς οὐδὲ τὸ τῆς ἐπιφερομένης πτώσεως ἀρ-
С μοστέον δέον γὰρ ποιεῖν ποθήν σὺν τῷ ὑ.

Ἄλλα καὶ ἐπὶ τούτων ὁ αὐτὸς λόγος εἰρήσε-
ται, ὃ κατ' ἔλλειψιν πάλιν τῶν τρίτων ὅμοί-
ως ταῖς κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ἐξηνέ-
χθησαν, εἴγε καὶ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀναγνώστεως
κατὰ αὐτὸν τὸ τῶν ποιητῶν σύνηθες ἐξετάζε-
ται. αξιοῦμεν γὰρ ἀπαρεμφάτως ἀναγνώσκειν
τὰ δὲ ἀποινα δέχεσθαι

καὶ

ἐπιτεῖλαι

οὐ προπαροξύνοντες, τοῦ λόγου ἀπαγοῦντος
πρόσταξιν. δέον δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ
μέγα μὲν κλέος αὐτῆς

ποιεῖται

ἐκδέχεσθαι τὸ γίνεται, ἐν ᾧ καὶ ἀπλῆς ἡ ἀν-
τωνυμία νοεῖται, καὶ οὐ ἐπιφερομένη πτῶσις
ἀκόλουθος. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ

αὐτός μιν πληγῆσιν

δασυνόμενον τρεῖς ἀντωνυμίας παραλίψεται·
διὸ καὶ ὁ Πινδαρίων διὰ τοῦ ἔγραφεν, ὅ τε β
Ιξίων ἀξιοῖ, ὥστε ἀντὶ τῆς ἐπὶ τὴν μίν παρειλῆ-
φθαι. ὅπερ βέλτιον ἐπὶ τῶν τοιούτων παρέλ-
κεσθαι τὴν μίν ὄμοιώς τῷ

ἵνε μιν αὐτόν·

καὸς δέ μιν αὐτὸν

εἰλύσω φαμάθοισιν,

ἥ, ὡς Τρύφων φησίν, ὄμοιον εἶναι τῷ σφέας
αὐτοὺς αὐτοὶ αὐτούς καὶ αὐτὸς αὐτόν, ὥστε
τέκειτο τὸ μὴ ἐν δισὶν ὀρθογονουμέναις λαμ-
βάνεσθαι τὸ αὐτόν μιν ὄμοιώς τῷ σφέας αὐ-
τούς. Τὸ

εὖ ἐντύνασάν ἐστίν

καὶ

πυκάσσασάν ἐστίν

μόνως ἐν διαλύσει ληπτέον, εἴγε ἀσύνθετος ἐν
τῷ καθόλου οὐ τῶν ἀντωνυμιῶν χρῆσις παρ'
αὐτῷ· ἀλλως τε καὶ ἐλέγχονται ἐκ τῶν συζυ-
γιῶν ἀρσενικῶν,

Α ἵνα δὲ αὐτῷ πάντα κολούει

καὶ

ἵνε δὲ αὐτόν,

ἴφ' ὃν καὶ μέσους συνδέσμους ἔταξεν. Καὶ παρὰ τοῖς Αἰολικοῖς δὲ ὡς ἐν παραδίσῃ αὐγούσθη

ἴμιντα τοῦτο ἔγων σύνοιδα·

ἴμιντα παλαιμάσομαι.

αλλ' ἐμάχετο τὰ

νόνδοι δὲ εἰσάγοντα πάμπαν δέρρεται,

Β ἀπέρι ἀσύνηθες ἐν φπλότητι μὴ οὐχὶ τὸ ἐ προελαμβάνειν, καὶ ἔτι ὁμοίως παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀλκαίῳ ἐν ἐβδόμῳ·

εὐκαὶ δὲ σαντα τομαισι εση αλλα σαντα μετεχων αβασ προσποσιν.

πῶς γὰρ τὰ τοιαῦτα σύνθετα, τῶν πρώτων ἐν διαλύσει δύντων; δῆλον οὖν ὡς ἀνάμελος η ανάγγωσις τῶν πρώτων πρὸς τὰ ἔξης.

Αἱ κατὰ τὸ πρώτον καὶ δεύτερον πρόσωπον τῆς δοτικῆς δέξιγνόμεναι τὴν κατὰ τὸ τρίτον περισπωμένην. ἔχουσι· σοὶ μὲν γὰρ ἐγώ, σὺ δὲ ἐμοὶ ἐπὶ δὲ τοῦ

ἡ ὀλίγηροι οἱ παιδεῖαι.

περισπώμεν. ὅθεν ὡς παράλογον ὁ Σιδώνιος ὀξυκεν, οὐδὲ οἱ ὁμοιοκατάληκτοι καὶ ὁμότονοι κατὰ πᾶν πράξωπον. Καὶ ἔνεκα μὲν τῶν δύο πρὸς τὸ ἐν τῷ εὐθύνεται, ἔνεκα δὲ τῆς τῶν φωνῶν ἀκολουθίας εὐθύνονται οἱ δύο. πᾶσα γὰρ δοτικὴ μακροκατάληκτος οὐδέποτε δέξιγνε-

ται· αἱ γὰρ δέξυνθμεναι βραχυκατάληπτοι, καὶ Διὰ τοῦτο μᾶλλον τὸ ἐμίν Δώριον ἀνάλογον· ὁμότονοι εἰσιν αἱ γενικαὶ ταῖς δοτικαῖς ἰσοσυλλαβούσαις· πῶς οὖν αὗται δέξυνθονται, τῶν γενικῶν περισπωμένων; ἀνάλογος ἄρα οὐ οἶ. αἱ μωνοσύλλαβοι δοτικαὶ περισπῶνται· ἀνάλογος ἄρα οὐ οἶ. ὁμοτονοῦσιν αἱ κτητικαὶ ταῖς πρωτούποις, ἐμός - ἐγώ, ἐμόν - ἐμέ, σόν - σέ· εἰ οὖν ἐμῷ καὶ σῷ, πῶς οὐχὶ καὶ ἐμοῖς καὶ σοῖς; ἀνάλογος ἄρα οὐ οἶ. Ἀλλά φοστιν οὐ μὲν ἐμοῦ διαιρεῖται, οὐδὲ ἐμοί οὐκέτι. Ἀλλ' οὐ βοῦτο αἴτιον γενίσται τῆς τάσεως, εἰ γέ τινα περισπώμενά ἔστιν ἀδιαιρέτα καὶ δέξυνθμενα διαιρούμενα. ἐκεῖνο οὖν ρητέον, ὡς πολλάκις τὴν ἀκολουθίαν διαιψεύδονται αἱ ἀντανυμίαι· τοιαῦται οὖν καὶ αἱ προκείμεναι.

Ἄττικοὶ ἘΜΟΙΓΕ. Αἰολεῖς ἘΜΟΙ βαρέως. Βοιωτοὶ διὰ τοῦ ὑ, ἘΜΥ, συνήθως, καθότι καὶ τὸ καλοί καλύ. Δωριεῖς ἘΜΙ'Ν καὶ ἔτι ἘΜΙΝΓΑ. Σάφρων· μόνον ἐμιγγα τὸ ταῦ γάγγρου τέμαχος. Η ἘΜΙ'ΝΗ συνήθης Ταραντίνοις· οὐδὲ χρῆσις παρὰ Ρήθων.

ΣΟΙ. Ἀττικῶς. Ιωνεῖς, Αἰολεῖς ὄμοιώς·

σοὶ δ' ἔγων λεύκας ἐπὶ βῶμον αἴγος,
Σαπφώ. καὶ τὸ κατὰ ἀπόλυτον διὰ τοῦ τ·

κάπιλενψώ τοι.

καὶ σαφεῖς ὅτι μᾶλλον Δώριος οὐ μετάληψις,
παρ' οἷς τὸ σ τῶν ἀντανυμιῶν τ γίνεται. τῶν

Αδὴν ἀπολύτων διὰ τοῦ τὸν λεγομένων μόνη σπουδαιότερων διασταλτικῆν οὖσαν ή
νῦν δὲ τοι εἰώ πάριτα,

τὸ γαρ

οὗτοι τέκνον ἔμοιν δέδοται
δύναται ἔχειν τὸν λόγον αὐτῶν, οὐ δέδοται
σοι πολεμῆσαι ἔργα, ἀλλὰ τῷ Ἀρεὶ αὐτῷ αὖτις
μετέρχουν τὰ ἔργα τοῦ γένους· οὐαὶ πρὸς τὰ
Ἀρεῖν ηὔσῃ διαστέλλεται. δέρθαστονεῖται δὲ καὶ
παρ' Ἀλκμάνη, συνήθως Δωρεάδον·

Β ἄδοι Διὸς δόμιῳ ὁ χορὸς αἴμος καὶ σοί,

Fedra.

Λέγεται δὲ καὶ ΤΙΝ οὐαὶ ἔτι μετ' ἐπενθέσεων
τοῦ ἡ ΤΕΡΝ. ιδίως γαρ η μετάθεσις η εἰς τὸ
τὸ τοῦ ἡ δεκτική ἔστι, συντεταῦταν, σός τεός.
Τίθεται παρὰ Κορίνθη καὶ ἐπ' αἰτιατικῆς ἐν Κατάπλω,

οὐ γάρ τιν ὁ φθονερὸς δαίμων
αὐτὶ τοῦ σέ, καὶ σαφὲς ὡς κατ' ἑταλλαγὴν
πτώσεως. Τινὲς μέντοι πέξισαν τείναντα τὸ ί,
οὐαὶ ἐκ τῆς τά παρὰ Δωρεάδεσι διὰ τοῦ ἡ γρα-
φομένης η ἐσχηματισμένη, μεταδέσει τοῦ ἡ εἰς
τὸ ί, διπερ σύνηθες προσειληφιά τε τὸ ί
όμοιώς τῷ ἐκεινοσίν, οὐτοσίν. ἀλλὰ αἰτίασιται
τὸ μόνον ἐν τρίτοις τὸ ί προσέρχεσθαι.

Σύζυγος τῇ ἐμίνη η ΤΙΝΗ, η ἔστι παρὰ
Ταραντίνοις.

ΟΥ. Συνήθης Ἀττικοῖς παῖς Ιωσι. πεζολόγοι
ἔχοντα πλάτων καὶ Ξενοφῶν. εἴρηται

τοῦ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ

ως ὁρθογονούμενη περισπάται, τῶν συζύγων ή
δξυνομένων. Αἰσλεῖς σὺν τῷ Φ·

φαίνεται Φοι κῆρος.

Σαπφώ. Βοιωτοὶ συνήθως εἰς τὸ ἐ μεταλαμ-
βάνουσι, καὶ Δωριεῖς ὄμοιώς τινī λέγουσιν οὐ-
χέτι οἰδω, Σάφεων. Ή μετὰ τοῦ ἐ μόνως
ὁρθογονεῖται. εἴρηται δὲ ως καθόλου αἱ πλεο-
νάσσασι τῷ ἐ μόνως ὁρθογονοῦνται. Τῇ τίν
συζύγος ἡ ΙΝ, τοῦ τὸ ἀρθέντος. Ήσίδος·

ἵν δ' αὐτῷ Θακέτου ταμίης,
ἥτι καὶ η ἜΓΝ ἀπὸ τῆς τείν παρὰ Ἀντιμά-
χω καὶ Κορίνη, ἐπὶ δοτικῆς ἔσθ' ὅτε παρ-
λαμβάνομεν.

Η ἘΜΕ' πρὸς πασῶν διαλέκτων λέγεται.
παρὰ Δωριεῖσι μετὰ τοῦ Ἡ, ἘΜΕΙ', ἡ συνε-
χῶς Ἐπίχαρμος χρῆται. κοινῶς μέντοι ὁ Σώ-
φρων τί οὐ παρ' ἔμ' ἐστράφθη. Ή ἀπο-
λελυμένη οὐκ ἐπεκτέίνεται.

Η ΣΣΕ' ὄμοιώς πρὸς πάντων κοινή. Δω-
ριεῖς διὰ τοῦ τ·

εἰς τὴν καταρρέει.

Θεόκριτος·

πρὸς δὲ τὴν τῶν φίλων,
Ἀλκμένη καὶ ἔτι μετὰ τοῦ Ἡ,
τεῖ γαρ Ἀλεξάνδρῳ δαμασαί.

καὶ ἔτι κοινῶς·

σὲ γαρ ἀζομαι.

Εἴρηται ως η ἐγκλινομένη διὰ τοῦ τύ ἐκφέ-
ρεται.

Α Ἡ Ἔ σύζυγος τῇ σέ, κοινὴ ἐν διαλέκτοις.

Αἰολίς μετὰ τοῦ F. Τὸ

“εἶ δὲ” αὐτὸν ἐποτρύνει

εἰ κατὰ τὸ ἀρχον δξύνοιτο, δῆλον ὡς παρδελογον ἔξει τὸν τόκον. εἴτε γάρ τὸ δεύτερον ἐπλεόνασε, δῆλον ὡς καὶ ἐν αὐτῷ ὁ δξὺς τόνος γενήσεται, ὅμοιώς τῷ οὐ καὶ οὐ, καὶ οὐλος καὶ οὐλιος. οὗτω γάρ τινες ὑπέλαθοι ἐκ ταῦ τὸ ἀρχον δασύνεσθαι, ὅπερ ιδιον ἢν τῆς αντωνυμίας. ἐλελήθει δὲ αὐτούς, ὅτι αρχηκη

Β οὐσα η δασεῖα ἐπὶ τοῦ πλεονασμοῦ ἀκατέρχει, ἐώρων καὶ ἔσδυα, ἄλλως τε τὸ πλεονάξον ἐξέπεσεν ἐν αντωνυμίαις, ἔσι, ζου, ζοι. εἴτε τὸ ἀρχον, ὅπερ ἔστι, πάλιν τῆς αντωνυμίας φυλάξει τὸν τόκον, εἴτε οἱ πλεονασμοὶ τοὺς τόκοντιν, ζοι, ζου. ὑπόψυχρον δὲ τὸ λέγειν ὡς ἐδιπλασιάσθη η αντωνυμία, πρὸς οὐδὲν χρειῶδες τριῶν αντωνυμιῶν παραλαμβανομένων, συγκένθους τε δύτος τοῦ κατὰ τὸ ἐπλεονασμοῦ.

С Οὐκ ἔστι παρὰ Δωριεῦσιν ἐν τρίτῳ η διὰ τοῦ οὐ ἐπέκτασις ὅμοιώς τῇ τετ καὶ ἐμεῖ.

Ἡ ΜΙΝ μόνως ἐγκλίνεται. διὸ καὶ ταῖς ἐγκλινομέναις μόναις ἰσοδυναμεῖ, οὐκέτι δὲ καὶ ταῖς ὄρθογονουμέναις, ἐν οἷς κατ’ αρχὴν ἐκεῖναι πιθέμεναι, λέγω δὲ τὴν αὐτόν, τὴν οὐ, οὐκ ἔχουσι τὴν μίν ανθυπαγομένην· εἴρηται γάρ ὡς ἀδύνατον ἐγκλιτικὸν μόριον ἐν αρχῇ εὑρέσθαι. Ετι διαφέρει τῆς αὐτόν η μίν, η οὐ ἐξ αὐτῆς

μὲν μετάληψις γίνεται εἰς τὴν αὐτόν, οὐκέτι Λ
δὲ ή αὐτόν εἰς τὴν μίν μεταλαμβάνεται, πί-
κα ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ ἐστί. τοῦτο δὲ καὶ
ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ τρίτον πασῶν.

Ἴωνες διὰ τοῦ μ, Δωρεῖς δὲ διὰ τοῦ ὅ.

Ἐτι. καὶ ή τὸν τάσσεται ἐπὶ πλήθους.

ὅστις δὴ τρόπος ἔξεκυλίσθη τιν,
Πίνδαρος Ἰσθμιονίκαις.

προσφωνεῖτε τιν ἐπὶ νίκαις,
Βαχχυλίδης· καὶ πλεῖστα ἀλλα. ὁ δὲ πλένος
τῆς τοιαύτης ἀφορμῆς ἵσως ἐρρύν ἐκ τοῦ
εὔρομεν ἐν βήσησι τετυγμένα δώματα
καλά,

ἀμφὶ δὲ μη λύκοι ἥσαν ὄρεστερος.

καὶ

ἢ μάλα δὴ τάδε δώματα κάλ' Ὅδυ-
σσος,

καὶ

οὐκ ἀν τίς μην ἀνήρ.

ἢν δὲ τὰ τοιαῦτα ἐπὶ τὴν συνωνυμίαν φερόμε-
να τοῦ δῶμα, ὅμοίως τῷ
νεφέλη δέ μην ἀμφεκάλυπτε,
τὸ μὲν οὖ ποτε
τὸ γέφος.

αἱ μὲν ἀγχιστῆναι — τὰ δὲ ἐρῆμα
φοβεῖται.

ἐνηῆμαρ μέν — τῇ δεκάτῃ δέ.
ἐποίσει γοῦν

A γιγνώσκω δὲ ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖ-
τα τίθενται.

τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀρεος καὶ Ἀθηνᾶς
οὐδὲ εἰ μάλα μν χόλος ἔπει,
αἳς εἰ ἔλεγε χωρὶς ἐφ' ἑκάστου. τὸ γαρ πλη-
θυντικὸν ἐφ' ἑνικοῦ μεταλλαμβανόμενον καὶ εὐ-
λογον καὶ σύνθετον, εἴης ἐμπεριεκτικόν ἐστι τὸ
πλῆθος τοῦ ἴνος, οὐκέτι δὲ τὸ ἑνικὸν τοῦ πλη-
θυντικοῦ. καὶ ἔτι ἐπὶ δυϊκοῦ. διὸ πάλιν τὸ
δυϊκὸν οὐκ ἔστιν ἐπὶ πληθυντικοῦ· τὸ γαρ

B κρινθέντε δύω καὶ πεντήκοντα
πρὸς τὰ δύο, καὶ τὸ
οἶνον πινόντων

ἀνὰ τοῦ πινέτωσαν Ἀττικόν ἐστι. Τί οὖν οὐ-
χὶ καὶ τὰ δύο ἐφ' ἴνος τάσσεται; "Οτι καὶ
τὸ δυϊκὸν ὄνομα κύριον ἀριθμοῦ, ὄμοιον τῷ
διηγον· τὸ δὲ πληθυντικὸν κοινὸν παντὸς ἀρι-
θμοῦ τοῦ ὑπὲρ τὴν δυάδα.

Αἱ δυϊκαὶ κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσ-
ωπον πάσιν πτώσεως μόγας ὁρθοτονοῦνται.
Σκαὶ δὲ αἰτία εἴρηται. Εὐθείας μὲν καὶ αἰτιατ-
ικῆς κοινᾶς, ΝΩΓΙ, ΣΦΩΓΙ· Ἀττικαὶ δὲ τῶν
αὐτῶν πτώσεων ΝΩ' καὶ ΣΦΩ', αἵς καὶ δ
ποιητὴς προεχρῆται,

νω ἀναβισάμενοι,
σφω δὲ μάλ' ἥθελετον·
γενικῆς καὶ δοτικῆς ΝΩΓΙΝ καὶ ΣΦΩΓΙΝ. μο-
νοσυλλάβως Εὔπολις Μαρικᾶ,
νω γάρ, ἀνδρες, οὐχ ἵππεύομεν,

καὶ ἔτι ἐν Φίλοις
εὐφρανῶ δὲ νώ.

τοιοῦτο δὲ ἦν τὸ

οὐ γὰρ σφῶν τέ γένος ἀπόλωλε τοκήνων,
ὅπερ ἐδόκει ἐπίμεμπτον εἶναι, ὡς τρίτου πλη-
θυντικὸν δίχα τοῦ ἵ γραφόμενον, τοῦ λόγου
ἀπταιτοῦντος δεύτερον· πρὸς γὰρ αὐτοὺς ὑπὲρ
αὐτῶν.

ἀλλ ἀνδρῶν γένος ἐστέ.

ἡ πρόσθεσις οὖν τοῦ ἓ, ποιοῦσα τὸ Ἀττικόν,
καὶ εἰς ἀκριβειαν τὸν λόγον καθιστάνει. καὶ β-
ῆν ἴκανὴ ἀπόδεξις τοῦ εἶναι αὐτὴν γενικὴν
δευτέρου Ἀττικὴν τὸ καὶ ταῖς εὐθείαις συ-
εχέστερον αὐτὸν κεχρῆσθαι. πρὸς οὓς ἀκριβῆς
πάντοτε περὶ τὰς ἀντωνυμίας ἐστίν.

Αἱ Ἀττικαὶ κατὰ τὴν εὐθείαν ὁξυτόνως
ἀντγνώσθησαν παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ ἀπασι
τραγυικοῖς τε καὶ κωμικοῖς, αἵ τε γραφαὶ οὐκ
ἔχουσι τὸ ἓ προσκείμενον, οἷκεία τε πτωτικῷ
ἢ διὰ τοῦ ὅστεα τάσις. καὶ διὰ τοῦτο ἐπαι-
νετέα φασίν, οὐ καὶ ἡ γραφὴ ἀνάλογος καὶ δι-
τόνος, οὐ

πρὸν γέπι νῷ τῷδε ἀνδρί.

ἡ μέντοι νῷ καὶ σφῶι πάλιν οὐκ ἀκόλουθοι,
καθὸ οὐδὲν δυϊκὸν εἰς ἓ λήγει. Ἀλλ ὡύτως
ἔχοντων τῶν σχημάτων, εἰς ἀπορον περίστα-
ται ὁ λόγος. οὔτε γὰρ ἀπὸ τῶν κοινῶν αἱ
Ἀττικαὶ κατασταθήσονται, οὔτε ἀπὸ τῶν Ἀτ-
τικῶν αἱ κοιναί. Εἰ γὰρ τὸ ἓ προσῆλθε τῇ

Α' Αττικῆς ὡς ὀλοκληροτέρα, καθάπερ φίλοις καὶ φίλοισι, πῶς συλλαβικῆς χώρας ἔτυχε; πάντοτε γάρ μετὰ φωνήντος προετιθέμενον ἀδιάστατον ἔστι, μετὰ δὲ συμφώνου συλλαβικῆς τυγχάνει· τοῦ προτέρου κενή - κεινή, δέος - δεῖοντος, τοῦ δευτέρου φίλοισι, οὐτοσί, ἐκεινοσί. πῶς δὲ οὐχὶ ἐντὸς τοῦ ἵ πλίσις ἐπεσε, καθάπερ ἐπὶ τοῦ τοντούτι, ἐκεινούτι; φαμὲν δὲ ἔξωθεν προετιθέντες τὸν, ὡς ἀν τοῦ ἵ μὴ προεληλυθότος, οὐδὲν. πρὸς οἵς καὶ βίσιον ὀλοκληρότερον τὸν Ἀττικὸν ἐκδέχεσθαι τῆς πάντων χρήσεως. ἀλλ' εἰ διαιρεσίς, ἐνὸς ὄντος τοῦ ὠ· καὶ τοῦτο ἀσύστατον. πρὸς γάρ τοῦ ὠ τὰ τοιαῦτα, καὶ οὐδέποτε διὰ τοῦ ἵ, νυμφέων, μουσέων, δρέων. ἀλλ' Ἰσας ἐν τῇ κατὰ διάστασιν διαιρέσει ἔστιν, ὡς κόιλον, πάϊς· καὶ εὐλόγως προπερισπασθήσεται τὸν νῷ διὰ τὴν τῆς βραχείας ἐπιφοράν. ἀλλὰ πολὺ πρότερον δοθήσεται διὰ τοῦ ἵ αὐτὰς γράφεσθαι, ὅπερ οὐχ εὑρέθη. τεκμηριοῦνται τε ἐκ τοῦ Βοιωτιακοῦ, ἐπεὶ οὐδέποτε παρ' αὐτοῖς νοί διὰ τοῦ ὅι. οὐκ ἐπεὶ δὲ παρ' Ἀττικοῖς ἔστι νωΐτερος καὶ σφωΐτερος, εὐθέως καὶ κατὰ εὐθείαν τὸν ἵ προσγεγράψεται· ἀπὸ γάρ γενικῶν αἱ κτητικαί, αἴτινες σὺν τῷ· τοις γράφουται. Ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων ἀπὸ τῆς νῷ τὸν Ἀττικόν. Εἰ μὲν οὖν κατὰ τὴν πρόσληψιν τοῦ ἵ, καθὸ Καδμῆδες καὶ Νηρῆδες, πάλιν ἡ γραφὴ τὸν ἵ ἔξει, ὃ τε τόνος περισπασθήσεται,

οὐδενὸς ἐμποδίου δύντος· εἰ δὲ αἴπερόπι, τὸ
μὲν ἡ οὐχ ἔξει, τὸν δὲ τόνον περισπάσαι, κα-
θὸ καὶ αἴπερ τοῦ δῶματος δῶ καὶ αἴπερ τοῦ ἥλος
ἥλ. Ἀπ' οὐδετέρας οὖν τοῦ λόγου καθιστα-
μένου, Θεολατικὰς ἀμφοτέρας εἰςηγήσαντο, εἴ-
γε ή χρῆσις παρὰ τῷ ἀρχαιοτάτῳ ποιητῇ ἀμ-
φοτέρων ἔστι· καὶ παρὰ μὲν τοῖς μετόποις
Ίωσι τὴν διστύλαβεν ἐμμενῖαι, παρὰ δὲ τοῖς
καταμείνασιν Ἀττικοῖς τὴν μονοσύλλαβον. Εἰ
δὲ δέον ἔστιν αἴπερ τῆς κοινῆς τὴν Ἀττικὴν κα-
θίστασθαι, καθὸ καὶ αἱ ἄλλαι ἔχονται αἱρο-
μῆς τῶν κοινῶν, λεκτέον ὡς ή νώ καὶ σφόδρα
ἀποκοπεῖσαι οὐκ ἀΐθως τοῖς Ἀττικοῖς — Πο-
σειδὼ γάρ φασι καὶ μᾶς τὸν Ἀπόλλω του-
τονί — οὐκέτι περισπάσθησαν, κατάληξεν
διψῆν ἀναδεξάμεναι. ἄλλως τε τὰ εἰς ὁ λή-
γοντα πτωτικά, κλίσεως τυγχάνοντα, οὐκοτε
περισπασμὸν ἀναδεξάτο. τούτῳ γάρ τῷ λόγῳ
καὶ ή νεώ γενικὴ ὠξυτονίθη, μετὰ καὶ ἄλλων
λόγων τῆς γενικῆς τὸν περισπασμὸν ἀπαιτού-
σις· καὶ τὸ

C

Λιτώ γάρ ἥλκησε
καὶ τὸ

Πιθώδ' ἐρχομένην
καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια, καν τὸ ἐντελές
ἔχωσι Λιτόσα καὶ Πιθόσα, ἀναγκαίως ὠξύνθη.
ἴνεκα γάρ τούτου καὶ διστάσαι τὸν Ἀρίσταρ-
χόν φασι περὶ τοῦ,
ἡῶ διὰν ἐμεινε,

καθὸ

Δικαιόθην τὸ ἐπελές πόσα. Αἱ ἀποκοπαί, ἵνα
τύχωσι πτωτικῆς καταλήξεως κλίνονται, μά-
καρ, μάρτυρες τοῦ γηράτεος τοκεύσιν.

Χλιδήσονται... οὖν αἱ προκείμεναι ἀντωνυμίαι
δύνηται μᾶλλον καταλήξεως τυχοῦσαι. αἱ τε
γενικαὶ συντάξεις εὐλόγως διὰ τοῦ ἁγρόφονται,
εἴτε παποὺς δύνησον εὐθεῖα μὲν οὐ ἔχει φωνῆν,
γενικὴ δὲ δύσι, οὖν τὸ δεύτερον ἄλλα καὶ
περισπάσθησονται, εἴτε τὰ δεξύτονα τῶν δυοῦ
βαθέων περισπάσθησονται κατὰ γεγονόν.

Διεῖ τοῦ ἐν Νέστε παραἈντιριζῷ εν-
θηθεῖσιν

Ἥδρακε τῷ μολοῦστα
καὶ ταύτῃ νῦν ἐν Ιολέῳ Κόριννα.

ΣΦΟΓΕ. Αὕτη αἰγατικὴν μόνην σῆμαίνει,
τίς τέλος σφώε Θέων,
καὶ ἔπει τούγκαντος Ουμέρω τὸ διουλλαβίν, σα-
φεῖς ὅτι καὶ τὸ

ἢ τίς σφώε πόρεν Θέος αιντυβολήσας
Сου τοῦ ἐπορευθεῖσε, τίς δὲ ἀντωνυμίας,
Ιανός χειλιμένου τοῦ βίματος. Καὶ ἐτι-
μεῖ μή σφι Αλεπίτη
τὸ πλήθες σφώε. παρόδιο γαρ Αντιριζῷ καὶ
μοροσυτλαβίως ἐν τρίτῃ Θηβαϊδοῖς
τέλος καὶ σφώε λεγέσθω πάντη,
καὶ τὸ πρώτην οὐ τοῦτο τοῦτον τοντόν
ασπιστοῦς τὸ σφώε μητένθετο. Οὐ τοιού-
τονδέδοιτο, οὐτούτον τοντόν στρατηγὸν τοντόν

Βίαιος δὲ Ἰξίων ἐστὶ τὴν σφῶν καὶ ἐπὶ άδευτέρου τάσσων,

ἀμφοτέρω γαρ σφῶν φιλεῖ, -
 ἐπεὶ καὶ οὐδὲ διὰ τοῦ ἐ. καὶ ἔτι ὡς τῇ σφώ
 ἐπὶ τρίτου νοούμενη τὸ ἐ προσέρχεται, οὕτω
 καὶ τῇ κατὰ τὸ δεύτερον πάλιν νοούμενη. Ατ-
 τικῇ προσέρχεται. Ἀλλ' οὔτε οὐδὲ τοῦ ἐ γε
 εὐπαραδεκτος, καθότι σπανιωτάτῃ, ἀπαξ που
 οὐδὲ δις εἰρημένη οὔτε οὐ κατὰ τὸ τρίτον μονο-
 σύλλαβος, κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. πρὸς οἵς
 οὐδὲ ὁ χρησμένος αἴξιοπιστότερος τῷ μὲν
 χρησταμένων. πάνυ δὲ εὐηδεῖς, τῆς κατὰ τὸ
 πρώτον πρόσωπον εἰς ἡ ληγούσις, μὴ οὐχὶ
 καὶ τὴν κατὰ τὸ δεύτερον παραδεκτήσαι.
 πρὸς οἵς καὶ πάλιν πάμπολος οὐχὶ χρῆσαι.
 ποία δὲ καὶ ἀνάγρη, ὅρθῳδ ἔχούσης τῆς
 σφῶι, τὴν σφῶν παραλαμβάνειν; Τρύφων
 συγχατατιθέμενος τῷ Ἰξίωνί φησι τὴν σφέν αὐ-
 τωνυμίαν κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ὡ δυϊκῆς γενέ-
 σθαι τῆς αὐτῆς πτώσεως, καὶ ἔτι τὴν σφίν,
 οὐ τοῦ ὡ πτωτικοῦ δύτος δυϊκῶν. Πᾶσα οὖν
 οὐχὶ καὶ αἱ κατὰ τὸ πρώτον καὶ αἱ κατὰ τὰ
 δεύτερον τὸν αὐτὸν τρόπον ἐσχηματίσθησαν;
 Ή σφίν καὶ ἀποβάλλει τὸ ὑ., οὐ δὲ σφέν οὐ-
 δέποτε. οὐ σφίν δοτικῆς, οὐ δὲ γενικῆς καὶ δο-
 τικῆς. τί δὲ οὐχὶ καὶ ἐπὶ τῷ δισυλλαβων οὐ
 ἐπένθεσις τοῦ ὡ, λέγω δὲ τῆς σφίνς καὶ γενέ-
 σιν; Όμοίως οὖν ταῖς τοῦ πρώτου καὶ δευ-
 τέρου θέματά τινες ἥψιουν εἶναι, καὶ ἴδοσσις

Α τνις παράτιθέμενοι τὸ τάρ σφωϊ σὺν τῷ ἕ γράφειν, ἐπεὶ καὶ οὐ σφῶν, δευτέρου οὖσα προσώπου, κατὰ τόνου ἐναλλαγὴν τὸ τρίτον ἀποτελεῖ ἐν τῷ

καὶ σφῶν δὸς ἄγειν.

Ἄλλα μήποτε τὸ μαρτύριον παράλογον· ποία γάρ καὶ ἄλλη ἀντωνυμία τόνου ἐναλλαγῆ προσώπου γίνεται μεταβατική; Ἄλλ' ίσως ἔχεινος ὁ λόγος ἴσχυρός, ὡς αἱ φθάσασαι κατὰ τὸ πρώτον καὶ τὸ δεύτερον ὁμοιοκαταληπτικοί, πάντας καὶ κατὰ τὸ τρίτον· Ἀλλ' αἱ ὁμοιοκατάληπτοι οὐ πάντας τοῖς αὐτοῖς στοιχείοις χρῶνται· οὐκ ἀλλογίας οὐν οὐ κατὰ τὸ ἐναλλαγῆ. ἄλλως τε αἱ ὁμοιοκατάληπτοι καὶ ἴσπτεύοντος· οὐδὲ σφῶν αἰτιατικῆς μόνης, τῆς κατὰ τὸ πρώτον καὶ δεύτερον καὶ εὐθείαν σημανούσος. οὐ γάρ σημίει τὸ λέγειν ὡς ἀκόλουθος τῇ νῷ, ὅτε οὐδὲ Οὐμέρος ἔχειθατο· πρὸς οἵ διεπίστεται οὐδὲ τοῦ ἕ γραφῆ ἀκόλουθος τῇ νῷ. ἄλλα μήποτε οὐδὲ οὐδὲ

καὶ σφῶν δὸς ἄγειν

παράλογος· Θέρισ· γάρ ιδίον ἔστιν ὁξύτονον, οὐχὶ ἔγκλιμα τῆς σφῶν. Τόδιον γάρ ἄλλω μόριον βαρυνόμενον δύναται ἔγκλινεσθαι; δια τοῦτο καὶ τὸ σφῶν ἔπειτο ιδίων λεγούμενον ὁξύνεται. εἴρηται μὲν ὡς αδύνατον ἔγκλιμα μετεβασιν προσώπου σημαίνειν· τοσας· τῆς φύσει,

ἰδού η ἡμέων βαρυτονομάνη ἐγκλιτική ἔστι. Απρῶτον οὐ φύσει βαρύνεται, διῆκονται δὲ ἐκ περισπωμένου· διόπερ ἀκαλύψως τὴν ἐγκλισιν ἀνεδέξατο. ἐπειτα τὰ ἐγκλιτικὰ λεγόμενα την τῆς ὑπερχειμένης λέξεως, ὅξειαν ἐγέρει.

Εἰ αἱ διὰ τοῦ σφ., φασίν, ἐκφερόμεναι ἀντωνυμίαι τρίτου καθεστάσιν, ὥσπερ ἀπασαὶ αἱ πλιθυτικαὶ καὶ πᾶται αἱ δυϊκαί, δῆλον ως αἱ κατὰ τὸ δεύτερον ἀπὸ τρίτου μετατεθέμεναι εἰσι. κακένο δὲ προστίθενται, αἱ αἱ ἐγκλινόμεναι καὶ ὁρθοτονούμενον σφαῖν, ὅπερ ἐπὶ δευτέρου μετελίφθη. Οὐ δέη μέντοι τῆς χρήσεως τὸ διπλεκτὸς βιάζεσθαι. ἐπειτα δὲ οἱ αἵτια τοῦ μόκου ὁρθοταγεῖν οὐ μόνον τὰ τοῦ δευτέρου, ἀλλὰ καὶ τὰ τοῦ πρώτου, εἴρηται, πρᾶσοῖς καὶ τὰ τῆς γραφῆς ἀντιπίπτει. Ιδού γαρ τὸ τρίτον σφάες, τὸ δεύτερον διὰ τοῦ τοῦ δὲ μεῖζον· τὰ δεύτερα ὁρθοτονούμενα δὲ πτωτά ἔστι, τὰ δὲ τρίτα οὐκέτι ἐγκλινόμενα, τῶν ἐγκλινομένων τὰς αὗτὰς πτώσεις αὐσαδεῖς χορμένων. χωρὶς εἰ μὴ καὶ γενικὴν σημαίην σφαῖν ἐν τῷ

ἀλλὶ τέτταρες σφαῖν καταλέγομεν, περὶ οὓς ἀξιον ἐπιστῆσαι ως ἐπὶ πλειόνων εὖρος κατεται γενικὴν σημαίην σφαῖν, καθό δὲ τοῦ πρώτη σφαῖν ὑπὸ κροτέφοισιν ιούλους καὶ γενικῶς τέλειαν σφαῖν μηδεὶς εὐτέλειαν τοις οὐταῖς τοις οὐταῖς.

καὶ δῆλον ὅτι δοτικάί εἰσι καὶ εἰς γενικὴν μεταλαμβάνονται, ὡς ἐν σχήματος ἔθει, ὁμοίως τῷ

·Αχιλῆι δαμασθείς
καὶ

Τρωσὶ δαμεῖς.

Καὶ δῆλον ὅτι οὐκ εἶπεν κατὰ τὸ τοῦ κτήτορος πρόσωπον ἀφορμὴν δέδωκε τοῦ τὴν γενικὴν τοῦ τρίτου σεσιγῆσθαι. εἰ γὰρ ἀπὸ γενικῆς τῆς νῶΐν νωίτερος καὶ σφῶΐν σφωίτερος, βδῆλον ὡς καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ τρίτου γενικῆς ἐγένετο δυϊκόν· ὅπερ οὐκ ἔστιν. ἔνθεν οὖν τὸ πρωτότυπον τρίτον ἀπαράδεκτον. Ἀλλὰ πρός γε τοῦτο ῥητέον, ὡς οὐχ οὐδὲ τὸν παραγώγων ὑποστολὴν αἰτίᾳ γενίσεται τοῦ μηδὲ τὰ πρωτότυπα υπάρχειν. ἔστι γὰρ μυρία, ἀπερ οὐ παρῆκται, τοῦ λόγου ἀπαιτοῦντος, ἀςπερ καὶ τίνα συνεξειλκυσμένα τοῖς παραγωγαῖς, τοῦ λόγου οὐκ ἐπιτρέποντος. ἐπεὶ καὶ οὐ τοῦ κτητικοῦ ἔλλειψις εὐλογος, εἴη πᾶσα παράγωγος ἀντωνυμία δὲπὸ δρθονουμένης πρωτοτύπου σχηματίζεται, ὡς ἐν τοῖς πρὸν εἴρηται, οὐ δὲ μόνως ἐγκλίνεται.

Παντί τῷ δῆλον, ὡς οὐ δυϊκὴ τοῦ ἐκεῖνος, οὗτος ΕΚΕΙΝΩ, ΤΟΥΤΩ. περὶ γὰρ τοῦ τάδε δὲ νῷ

ἔζητεῖτο. ἔνεκα γὰρ φασι τῆς ἐνικῆς δοτικῆς δέξιτονθίσεται τὸ τό, ἵνα τὸ δυϊκὸν διαστολῆς τύχῃ. Ἄλλος εἰ ἔνεκα τούτον, ληρῶδες·

ἀπειρα γαρ τὰ συνεμπίπτοντα. Ἐγι βαρείας καὶ βραχείας ἐπιφερομένης αδύνατον δξεῖαι εἰρέσθαι μετά μακρᾶς διὸ τὸ τώδε προπερισπαστέον. Τί οὖν τὸ εἴθε, αἴθε, ναίχι; οὐχὶ καθόλιτον ἐπέκτασις τῆς αρτίου ὑπερεχούσης τὴν επιφερομένην. οὐχὶ οὖν καὶ τὸ

τώδε δὲ γωΐ

τῶν ἐπεκτεταμένων; τὰ οὖν δυϊκά εἰς ὡ λήγοντα οὐδέποτε περισπάται οὐδὲ γαρ θέλει τὸ πτωτικὸν ὡ περισπάσθαι ἐπὶ τέλους. ὅτι γαρ ἐπὶ τέλους ἔστιν, ὅτι ἐπεκτέταται, δῆλον. οἵ τις ή κλίσις ἐντός, τοῦδε, τοῖκδε, οὗδε, τῶνδε, τοῖςδε, τούςδε.

Αἱ πληθυτικαὶ καὶ κοινολεκτοῦνται κατ' εὐθεῖαν πρός τε Ἰωνῶν καὶ Ἀττικῶν, ΉΜΕΙΓΣ, ΥΜΕΙΓΣ, ΣΦΕΙΓΣ. ἔστι πιστώσασθαι καὶ τὸ αδιαιρετον τῆς εὐθείας παρ' Ἰωσιγὸν τῶν περὶ Δημόκριτον, Φερεκύδην, Ἐκαταίον. τὸ γαρ ἐν Εἰδωλοφαγεῖ ΥΜΕΕΣ Αἰόλιον. περιχειετε παρὰ Παρθενίῳ ὑπὸ ποιητικῆς αδείας παραληφθὲν σὺ καταψεύσεται διαλέκτου πι-στουμένης ἐλλογίμοις συγγραφεῖσιν. ἌΜΕΣ Δώριον. Ἀλκην.

οἵ αἱμες τὸ καλὸν μελίσκον.

Οὐκ ἐπίληπτος δέ ή τάσις, καθόλιτον πτωτικὰ αἴστεστραπταί τὴν εἰς τὸ εἰς δξεῖαι καὶ διὰ τοῦτο ἔνιοι τὸ βιόπλαντες βαρύγουσιν ἀπὸ τοῦ βιοπλανής, καὶ ἐπίτιπδες, καὶ ἄκλεες ωζαύτως ἀπὸ τοῦ ἀκλείς. Πρῶτον φί πρωτότυποι

Α ἀνταντυμίαι σὺν ακόλουθοι ἐδίχθησαν τοῖς
ἄλλοις πτωτικοῖς. ἔπειτα Δωριεῖς ἐπὶ τὰ τέλος
φιλοῦσι τὴν ὁξεῖαν προσάγειν, παρ' οἷς πα-
λιν ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ἁ ὁξείας γίνεται ἐμποιη-
τική, ἐπεὶ ποιεῖς - ποιέεις, πάλιν τῆς κατα-
λήξεως ἐπιλήπτως δέξυνομένης, εἶγε τὰ ρύμα-
τα τὴν ὁξεῖαν τάσιν ἀπέστρεψται· καὶ τὸ
νόντινον καὶ τὰ δασμηφόρεν δέξύνεται πάλιν τῇ
αὐτῇ υφαίρεσι τοῦ ἁ. πρὸς οὓς καὶ ἡ περι-
σπωμένη συστελλομένη ὁξεῖα γίνεται, τύπου
Β τινὸς μὴ ἐμποδίζοντος. Αἰολεῖς ἈΜΜΕΣ·

ἄμμις δὲ ἀν τὸ μέσον.

τοιοῦτον καὶ τὰ

ἄμμις ἐποκαμεν.

Τοῦ δευτέρου ΤΜΕΓΣ. Δωριεῖς ΤΜΕΣ·
ὑμὲς δὲ ἐπεγγυάμενοι Θωκεῖτε, Σώφρων.
Αἰολεῖς ΤΜΜΕΣ·

οὐ τί μοι ὄμμις·

δές θέλετε ὄμμις,

ἐν δευτέρῳ Σαπφώ. Βοιωτοὶ μετὰ διφθόγγου
C τοῦ σοῦ·

ούμις δὲ κοινοθέντες

Κόριννα ἐπτὸν ἐπὶ Θίβαις.

Αἱ ύποστολαὶ τοῦ ἁ ὁμολογοῦστε τὴν δια-
τοῦ εἴ γραφήν παραπεμπτέον οὖν τοὺς δια-
τοῦ ἁ ἕξικόστας γράφειν, αἵς τοῦ ἁ εἰς τὸ ἐ-
μεταβαλλομένου, κέρκυμι, πέρημι. ἐπὶ γάρ
βραχυνομένου ἡ μετάληψις. Ἔτι εἰ πᾶσαι
φασι διὸ ἔνδει, καὶ ἡ εὐθεῖα ἢν ἔξει φωνῆιν.

Άλλας καὶ οὐ σοφῶν ἐν ἔχει φρουρήν, αἱ δὲ οὐ πόλοιποι δύο. εἰ δὲ οὐ διαιρεῖται τίς δύο ἔστι, καθότι αἱ εἰς εἰς εὑθεῖαι τοῦτο ἀκαθέχονται, φάνιονται τὴν ἐν ὀνόμασιν ἀκολουθίαν. Σητοῦτες ἐν αὐτωνυμίαις, ἥπτερον οὐχ εὔρομεν. πόλης δὲ πρότερον καὶ τὴν τίς στὸ γενικὴν ἄντικν· αὕτη γὰρ τῶν διαδέδομέν την εὐθείαν εἴσισθιν.

Οὐδὲ οὐγίες διαδέδομεν τὸν μακρὸν χρόνον τῆς εὐθείας δύο φωκίεντα παραδέχεσθαι, ὡς τινες ὠψίθησαν. ἐπεὶ τί ἀντὶ εἴν τοι ιχθῦς οὐ νέκυς βαῖται τὰ τούτοις ὅμοια συναντούμενα, αἱ τε παρ' Ἰωσὶ γραφάι, πόλις, φύσις; Πάλιν δὲ καὶ τὴν δοτικὴν γράφειν διαδέδομεν, ἐπεὶ φασι καὶ οὐ εὐθεῖα καὶ οὐ γενική· οὐδέν γάρ καὶ οὐ αἰτιατική, οὐδέας. Ἀλλ' οὐ μὲν γενική καὶ αἰτιατικὴ διηγεῖται, οὐ δὲ αἰδιαίρετος τυγχάνει, πιστουμένη παραδίσει καὶ διαλέκτων ἐκφορᾷ· ἌΜΓΝ γὰρ Δωριεῖς, καὶ ἌΜΜΙΝ Αἰολεῖς. ἀλλὰς τε οὐδὲ τὸ γύμφαις ἔχει τὸ εἰ, τοῦ γύμφεων ἐν διαιρέσει ἔχοντος τὸ εἰ.

Ἡ ΣΦΕΙΓΣ οὐτε παρ' Αἰολεῦσιν οὐτε παρ' Δωριεῦσιν ἀκολουθίαν ἔσχε πρὸς τὰ τούτων πρώτα καὶ δεύτερα, οὐκ ἀπεοικότως· καὶ γὰρ οὐ ἔμειται τεῖ, παρὰ τοῖς Δωριεῦσι πρόσλαβούσαι τὸ εἰ, οὐκέτι κατὰ τὸ τρίτον πρόσλαβον.

Ἡ ἉΜΕΩΝ τρισυλλαβούσαι παρ' Ἰωσὶν οὐ πεμφαίνει ἀκολουθίαν, καθότι φί. εἰς εἰς λή-

καὶ γουσαὶ εὐθεῖαι τὸν τρόπον τοῦτον κλίνονται· ταχέων γάρ καὶ βασιλέων. ὡς τὴν αἱμέας Δωρεκήν καὶ ἔτι τὴν ἄρμας Αἰολικὴν ὁμοίας ταῖς εἰς τὰς ληγούσας εὐθεῖας ισοσύναθεον ἔχειν γενικήν ἀμῶν γαρ καὶ ἄμμων. Ἀλλ᾽ εἴπερ μὴ ἦν διηρημένη, οὐκ ἀντί πάρα μόνοις Ἰωσιν εὑρίσκετο, διαιρετικωτέστοις αὖται πρὸς οὓς ἐδείχθη, ὡς ἀπακόλουθοι ἔτεκα φωνῆς αἱ ἀντωνυμίαι. ἔχοντες γαρ καὶ τὴν εὐθεῖαν ἑνικὴν λόγουν ἔχοσθαι, καὶ τὴν γενικὴν τὰς σὲ περατῶσθαι, ὡς ταχέος καὶ βασιλέως. οὐδέποτε τὸ ί προελαμβάνειν τῇ τε ταχέων καὶ αἱ πάραπλήσιοι εἴπερ οὖν ἀκόλουθος, οὐκ ἀντί ἐγίνετο ἡμείων.

Η ἈΜΩΝ πάρα Δωρεκῆς καὶ σύναρθρον γενικὴν σημαίνει ἀκόλουθον τῇ ἀμόσῃ τῇ μένται διαιρέσται τῷ πρωτότυπος διαδίσσει τῆς κτητικῆς, οὐκέτι τὸ αὐτὸν διαδεχομένης. Ἀλλαγάν.

ὅσαι δὲ παῖδες ἀμέων

οἱ ἄντι, τὸν κιθαριστὰν αἴσαστι.

Ομοίως Αἰολεῖς. Ἀλκαιός.

μηδ' ὅμαισ τοι σπλεας υμεων παρεχειν.

ἐπὶ δὲ τῆς συνάρθρου

πατέρων ἀμμων

καὶ τῇ ἐντελεστίρφῃ

ἀμμετέρων ἀχέων.

Ομοίως Βοιωτοί, ἈΜΙΩΝ, ἐπὶ δὲ τῆς κτητικῆς ἈΜΩΝ, ἀμῶν δόμων.

ΤΜΩΝ. Αύτη χρηνή καὶ Δωρίσων, ση-Δ
μαῖουσά τε πάλιν καὶ κτητικὸν τὴν ἀπὸ τῆς
ὑμός εὐθέας πάλιν δὲ ἐν διαρρέσει διαφέρει ἢ
πρωτότυπος. οὐ μέων γὰρ ἀπρὶξ ζχογται,
Σώφρων, καὶ Ἰωνες.

οὐμέων δὲ αὐδρὶ ἔπεστο.
ἴτινει πρωτότυποι διοίσουσι τῷ ἕγκλινοσθαί
καὶ δρθοτοεῖσθαι, τῶν κτητικῶν αὐτὸς μόνος
δρθοτοουμέσων. Τὸ δὲ

οὐδέ τις οὐμέων μεμνημένος
πλεονάζον αἰκλονθόν τῇ οὐμέων. Αἰολεῖς β
ΤΜΜΕΩΝ. Ἀλκαῖος:

οὐδὲ τινες ἔσθλοι
οὐμέων τε καὶ ἀμέων.
ΟΤΜΙΩΝ. Βοιωτοί τὸ δέ τις οὐμέων
ἀκοουστρω, Κόριννα.

ΣΦΩΝ. Καὶ ΣΦΕΩΝ αἰκλονθός τῇ
οὐμέων,

τῷ σφίων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον.

καὶ

ὅσαν ἀπὸ σφείων, c
οἵς οὐμέων. Τῇ σφίων καὶ Αἰολεῖς χρῶνται
καὶ Δωρίεις, Δωρίσων δὲ Συρακουσίοις διὰ τοῦ
ψ πάσας τὰς διὰ τοῦ σφ, μονοτυλαβούσας
μὲν ἀναμφιλέκτως, ἐπὶ δὲ τῶν ὑπὲρ μίαν
συλλαβήν ἀμφίβολα τὰ τῶν γραφῶν. ἐπει
γὰρ δίχα τοῦ ψ.

Ἐν ἵσῳ τῷ ΑΓΓΩΝ παρὰ Συρακουσίοις
τίθεται τὸ ὩΝ. Σώφρων ὁ δὲ ἐκ σκότεος

Λ ΤΟΞΕΥΩΣ αἰὲν ἔνα τινὰ ὡν Συγαστροφεῖ.

Ον τρόπου τὸ νυμφῶν διαιρεῖται, τὸν αὐτὸν τρόπου καὶ τὸ ἈΤΤΩΝ, δόποτε θηλυκὸν σημαίνει, καὶ ἔτι ἈΤΤΑ'ΩΝ.

Δῆλος δὲ ἀπὸ τοῦ ἔπεινος καὶ τῶν ὁμοίων κλίσις.

ΗΜΙΓΝΩΣΙΑΙ Ιωνεῖς, οἵ καὶ Ἀττικοί. Τὸ ἐγκλινόμενον παρὸ Ιωσὶ συστέλλει, τὸ δὲ σημειώδες, καθόδιον, οἱ ἐγκλινόμενοι τὸν αὐτὸν χρόνον φυλάσσονται ταῖς ὁρθοτονούμεναις. Η ΑΜΙΓΝΩΣΙΑΙ Δωρικὴ ἐγκλινομένη συστέλλει τὸ δὲ, ἐν αἷς προπερισπάται,

αἱ γὰρ ἄμμι τούτων μέλοι·
οξύγομέν τε

ἄμμιν δὲ ὑπαυλήσει μέλος,
Ἀλχαίν. οἰκεῖος ὁ χρόνος πληθυντικῆς διὰ τοῦ
ἐπιφερομένης. Αἰολεῖς ΑΜΜΙ.

ἀλλά τις ἄμμι δαίμων.
τοιοῦτον ἦν καὶ τὸ

C ἄμμι δὲ ἀρίγης.

ομόλογον ὅτι, καὶ ὁρθοτονῆται, μίαν καὶ τὴν
αὐτὴν τάσιν ἔχει.

Ομολογουμένης δὲ τῆς διὰ τοῦ δὲ γραφῆς, πάλιν τινὲς ἐπιθανεύσαντο, εἰςηγούμενοι
τὸ ἐγκεῖσθαι. καθάπερ γὰρ τῷ ταχεῖς παράκειται τὸ ταχέσιν, οὕτω καὶ τῷ ἥμεῖς τὸ
ἥμεσιν. τό τε ἐν τετάρτῳ Ἀλχαίου
ἄμμιστην πεδάσορον

οὗτῷ φέρεσθαι ἀπὸ τοῦ ήμεσιν. ἀπὸ δὴ τοῦ Α
ημέσιν καὶ ἀφαίρεσιν τοῦ σ καὶ συνέλευσιν
τοῦ ἐγίνετο πιστὸς εὐλόγως καὶ τοῦ χρόνου
μηκυνθέντος καὶ τοῦ τόνου περισπασθέντος,
εἴγε πᾶσα δοτικὴ πληθυντικὴ τεινομένη διὰ
δύο φωνῶντων ἔχειται. Πρῶτον τὰ τῆς γρα-
φῆς διαφέρεται. ἔπειτα Θεματικαὶ πᾶσαι
ἰδεῖχθησαν. πρός τῷ ταῖς δοτικαῖς ἐν πλεο-
νασμῷ ἔχειν τὸ ὅ, οὐδὲ αἰρομένου ἀλύμαντα
τὰ τῆς προφορᾶς ὅπερ τῷ ήμιν οὐ παρέπε-
ται. τὰ γὰρ παρ' Αἰολεῦσιν ἵνεκα τῆς συντά-
ξεως πολλάκις ἀποβάλλει τὸ ὅ δι εὐφωνίαν,
ἀεισον ἄμμις τὰν ἰόκολπον.

αἱ δέ καὶ ἄμμις Ζεὺς τελέση νόημα,
Αλκαῖος καὶ ἐπ' ἀλλων μὲν εἰτε ἐπὶ τοῦ ὑμ-
μιν ἀθανάτοιο εοῖντες Αλκαῖος τρίτῳ καὶ
ἐπ' ἀλλων πλειόνων.

ΤΜΓΝ. Πάλιν παρ' Ιωσὶ προπερισπάται
ἐγκλινομένη, καθὸ συστέλλει τὸ ὅ. καὶ ἔτε
παρὰ Δωριεῦσιν ὅσαις ὑμιν πινέστω; Σω-
φρων. καὶ ἐν ὁρθῇ τάσει οὐ μάν τοι δί-
φρον ἐπιμεμένον ὑμῖν. ΤΜΜΙΝ Αἰολεῖς.
ταῖς κάλαις ὑμμιν τὸ νόημα τῦμον
οὐ διάμειπτον.

δμοίως καὶ Αἰολικαί, ἀποβάλλουσαι τὸ ὅ καὶ
ψυλάσσουσαι, τὴν ἐν ὄνδραις δοτικῆς πλη-
θυντικῆς σύνταξιν ἀναδέχονται.

Εἰ ὁμόχρονοι αἱ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δευ-
τέρον, σαφεῖς δτι ή ΣΦΙΝ συστελλομένη ὁμο-

Διλογεῖς δὲ Ιακώβοις ἐγκλίσεως, εἶτα, ὅτε ἐγκλήση
καυστὶ οἱ Ιάκως, συστέλλουσι τὸ ἄριστόν, π. δὲ καύση
τως ἔστιν ἐγκλητική: μέπο γαρ Ησαΐδου ἐν αὐτῷ
χῆρ τεθεῖσα εὐλόγως ἀρεθρούμενή ἐν τρίτῳ,
σφιν δ' αὐτοῖς μέγας πῦνα.

ΣΦΙΞΙΝ. Αὕτη ἐπειταδύσα καὶ ὁρθοῖ
τέκου ἔτοχεν. Αμφοτέραις μέντοι ἀκολουθεῖ τὸ
ν. ὁπτοβάλλειν δι' εὐφωνίας,
αλλὰ σφιν δόσας,
ἔτι γάρ σφιν κύδας φέρεται: Οὐ τοιούτοις
Βυλάδοσσατα δέ τινα τῶν
ὅς σφιν ἐμφρονεῖν, τοῦτο τοιούτοις
μετὰ σφίαν εἰχον τίσω ζωμένην.

Οὐχ ὑγίεις δὲ πάλιν εἰςηγεῖσθαι τὴν σφίαν
αὐτῷ τῆς φρέστης μεταδέψει τοῦτο εἰς τὸ ἄριστον,
Βαρετικῶς, π. Ιακώβος, ωκεὶ οὕτως ἀλέπληρος: π.
σφίσικ, οὐδὲ συγκριτική σφίσικ. Παρότι Βαρετικός
οὐ μετατίθεται, συμφωνούς ἐπιφρενίου, τὸ δὲ
εἰς τὸ ἄριστον οὐδὲ ταῦτα: Ιακώβος μηδὲ απ'
εὐθείας εἴη τῆς διὰ τοῦ ἄριστου. ἐν οἷς οὖν αἱ πατέρες
τοῦ τρίτου μᾶλιστα διένευσαν τῶν κα-
πανῶν τὸ δεύτερον, γ. σφίσικαν διὰ τῆς σφιν ἀποκε-
τέταται, καὶ καθόλιστα τοῦτο σφίσικον φυεπίκται:
τοιούτοις μονοσύγχρονοι.

Αἱ τοῦ τρίτου μητρικαὶ διάταξεις κατέστησαν τὸν
ἔντος περόσεων τοῦ διατομοῦ τοῦ διατομοῦ περόσεων
σταθμούς, ψεύσαται κατά τοὺς μητρικοὺς παρεπε-
δεριμέστερούς τούς σφίσικ. Μετανεργεύσασθεν σφίσικον τὸ
ἄριστον, κατέστησαν τοῦτο σφίσικον τοῦτον τὸν

ἐπὶ πρωτοτύπων σὺν ταῦτοι· οὐδὲ γάρ ἐ καὶ
σφές· εἰ τοῦτο; καὶ τὸ σφίν από εὐκοῦ τοῦ
ἥ, Δωρικῶν. Παραπεμπτέον· δὲ τὸν λόγον,
εὐδιάσειστος δύτα, ἐν οἷς καὶ ὀλόκληρον τὴν
σφί παραδεξόμεθα· καὶ αὐτὴν δὲ τὴν σφίν.
πᾶς δὲ οὐχὶ καὶ τὸ κοινολεπτούμενον ζητίσαι
τις; οὐκ ἔθομαλίζεται δὲ τὸ τῆς εὐθείας καὶ
γενικῆς· από γάρ τῆς ἐ καὶ οὐ σύκοιν ἀκό-
λουθοι πληθυντικαί. ἐπινεῖσθιν οὖν απὸ μα-
νοσυλλάβθου τῆς σφίν· οὐ σφίσιν· οὐχ ὁμοίως
τοῖς ὄντοςσιν· οὐδὲ γάρ ταῦτα παραπολου-
θεῖ, ἀ καὶ τοῖς ὄντος. τὰ χρῆστα γάρ καὶ
ταχέες, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ταχίστους· ἀπέρ οὐχ
ἐπὶ τῆς σφίν.

Συραχούσιοι ΨΙΝ· αριανι· φίν γενο-
μεναι, Σάφεων· Ή δια τὸν ψ γεφον τῷ
πλήθους τασσομένη δικαιοτέρα τῆς διὰ τοῦ σφ.
Καὶ οὐτι τῷ α λέγεται παρ' Αἰολεῖσιν·
ὅτα πάνταχος ἀσφι καταγρεῖ,
Σεπφα.

ΗΜΑΣ· Ταύτης ὀλοκληρούσθεν φασὶ τὴν
παρὰ τοῖς Πίστοις διηρημένην· λέγω δὲ τὴν
ηὔσας. οὐ γάρ τρόπον παρὰ τὸ ταχεῖς τα-
χίας, οὕτως ήμεῖς ήμεας, καὶ Αἴτιος ήμας;
αἵ Εὐθοέας Εὐθοέας· Αὖτις οὕτως ήμεας ομοία
τῇ ταχείᾳ· οὓς απειθείχθη· οὕτως Αἴτιος τὸ
καὶ τὸ α συναρρούσιν, οὓς μη καθαρεύει τὸ
ώς· επειδὸν οὐκέτι οὐκέτι· οὐ γάρ ητε επὶ τοῦ
τηὔσας· καὶ Εὐθοέας φασίν, οὐδὲ οὐκέτι ταχεῖς·

Δ Τὸν δὲ πατέρα τοῦ αὐτοῦ οὐδεὶς τὸν ἀπόλυτον
μηδὲ ἡμεῖς ὑπεκφύγοις.

Ίώνων οὐδεὶς φασὶ συνεστάλθαι κατὰ τὴν ἀπόλυτον σημασίαν.

‘ΑΜΕ’ Δωριεῖς· ἀ δὲ ἄρετος ἀμὲ λωβῆτο,
Σάρφων Γυναικεῖοις. ‘ΑΜΜΕ’ Αἰολεῖς·

οὐπτᾶς ἀμιε,

Σαπφώ πρωτώ.. τινὲς δὲ αἰποκαθόρθαι φασὶν
ἀπὸ τοῦ ἀμίας καὶ ἀμέας, ἐπεὶ αἰχεῖς αἰ-
τιατικαῖς εἰς αἼς κατάδητοις.

Β ΤΜΑΞ. Καὶ ΤΜΕΑΣ, τὸν αὐτολούθως τῇ
ἡμέας. Δωριεῖς ΤΜΕΑΣ, ἕρτε δὲ Ἀρχωνίδας
ἴαλλε παρ’ ὑμές, Αιδρείοις Σάρφων. ΤΥΜΕ
Αἰολεῖς.

τὸ γαρ θεῖν ιότητος ὑμεῖς λαχόντων γέ-
ρους ἀφθιτον τοιούτους
ἀνθήσεις,

‘Αλκαιός πρωτώφ.

‘Η ΣΦΑΣ’ ιστὸς δὲ συστίλλει τὸ εἴ κατε-
ἔγκλυσιν, σὺζυγως τῇ

C μηδὲ ἡμεῖς,

ἐπ τῷ μέρεις δὲ σφας αἰποσφύλεια πόνοιο.

Τὴν μὲν οὖν κατιτάνην, σὺζυγοῦσσαν τῇ αἱρεσίᾳ
Δωριεῖς.

σάρωσίνεις τίας ἀμάς

αἵτι τοῦ ἡμετέρας, προσπινον ὀξύγυνον,

σφας γαρ παρθέμενοι παθαλάς

τὴν δὲ πρωτότυπον περισπᾶν ὅμοίως τῇ ἡμῖν καὶ
καὶ ὑμῖς· αὐτὸν διεύρεις οὐκ
σφίσῃς αὐτὸν· φρέσκαν τε
σφίσεις ἔστιν ὡς ἐγκλιδεῖσα ἐν τῷ
οὐ μέν σφίσεις ἔτ' ὄλπα
περιεγράφετο· τοῦ περιβάτωμάντις.

ΣΦΕ'. Εἴρηται ὡς μόνας ἀρχειτική ἔστι,
πεζογῆ μόντος· Διώρική τῇ ἔμε καὶ θυτή. Πάλιν
δὲ καὶ παύτην ἀπὸ τῆς σφίσεως φασὶν ἀπο-
κεκόφθαται. ΨΕ' Συρακούσοις· Σάφρων· πῶς
ψε καὶ γιγαντικαὶεν; ΑΣΦΕ Λιάλης·
Ἄλιεῖδος δευτέρη.

Ἐχομένως καὶ ὑπὲρ τῶν κτητικῶν ῥήτεον,
ἄτ ταῦτα διαφορεῖς ἐξεμένεισθανεῖσι· πρὸς τὰς
πρωτοτύπους ἐν πολὺς κατ' αρχήν. Αἱ ΚΤΗΤΙ-
ΚΑΙ' τῶν αὐτωνυμιῶν εἰς γενικὸν ἐγκλιγομένην
ἀναλύονται μετὰ τοῦ μπακουομένου κτήματος,
ἵστιος παρθένητε· αὐτὸς πτῶση, ἐμὸς οἴ-
κος - οἴκος μου, ἐμῷ δούλῳ - δούλῳ μου.

Ἴνα νωτέρην ὅπ' ἀκούεται,
ἴνα πίμων τῆς φωνῆς ἐπακούοντος· καὶ ἐπὶ τῶν
λοιπῶν τὸ αὐτός· Πάντι κτητικῷ τῷ μπακου-
ομένῳ κτῆμα ὁμοιόσχημόν ἔσται. Βατόρεοι
δοῦλοι, Αριστάρχειοι δοῦλοι, Ημέτε-
ροι δοῦλοι, δοῦλοι ὁμοίως γενικῆς μόντοι
κτῆσιν δηλούσηταιν τῷ μπακουομένοις κτῆμα
αὐδίσφορον· αὐτοῦ δοῦλοι· πρόθοῦλοι οἱ οἴ-
κος οἱ ὀτιδηποτοῦν κτῆμα. διὸ καὶ τὰ κτητι-
κῶς

Ακῶς ὑπακούμενα ἔστιν μὴ δύοειδῆ τυγχάνη,
οὐτέ κτιτικὴ ἀντωνυμία παραλαμβάνεται οὐ-
τε κτιτικόν ὄνομα, γενικὴ δέ. σαφὲς δὲ τοῦ
Θαύμαζε δὲ Ὁδυσεὺς λιμένας καὶ γῆ-
ας ἐίσας,

αὐτῶν Φέρων ἀγοράς·

ἢ γὰρ αὐτομοιοείδεια γενικὴν ἀπῆγτη τὴν αὐ-
τῶν. Μὴ υπόλαβέτω δέ τις, ὡς αἱ κτιτικαὶ
τὸ γένος παρεμφαίνουσι μόνον τοῦ κτήματος,
τοῦ δὲ κτίτορος οὐκέτι. ὡς ἐπὶ τοῦ ἴμος, ημέ-
βατερος· ἀρσενικὰ γὰρ τὰ κτήματα, τὰ δὲ τοῦ
κτίτορος ἀδηλα ἐν γένει· καὶ γὰρ ἐπ’ ἀρσενος
τὸ ἴμος καὶ ἐπὶ Θήλεος. Λέληθε γὰρ ὡς
μᾶλλον ὥρισται τὸ τοῦ κτίτορος πρόσωπον
διὰ τῆς δεῖξεως καὶ ἀναφορᾶς. καὶ δεῖξεως
μὲν ἴμος, σός, ἀναφορᾶς δὲ ὡς σφέτερος, τῶν
κτημάτων ἀδηλῶν δύτων κατὰ τὴν ποιότητα.
τῷ γὰρ ἴμος τί μᾶλλον ὑπακούεται οἶκος ή
Ὕππος ή δοῦλος ή τι τῶν τοιούτων;

Αἱ κτιτικαὶ ἀπὸ γενικῶν μόνων σχηματι-
ζόμεναι, κτῆσιγ σημαίνουσῶν, καὶ εἰς γενικήν,
ὡς προείρηται, ἀναλύονται κτῆσιγ σημαίνου-
σαι. καὶ αἱ μὲν ἀπὸ πρώτου ἐνικοῦ πρώτου
ἂν ῥηθεῖεν, ἐνικαί τε κατὰ τὸν κτίτορα, οἷον
ἴμου - ἴμος. δύοις αἱ ἀπὸ τοῦ δευτέρου,
σαῦ - σός, καὶ ἔτι αἱ ἀπὸ τρίτου, οῦ - ὄς.
καὶ ἐπὶ δυϊκῶν ταῦτον, γῶιν - γώιτερος,
σφῶιν - σφωτέρος. τούτων τὸ τρίτον ὑπε-
στάλη διὰ τὸ μόνως ἔγκλινεσθαι, ὅπερ ή

παραγωγὴν οὐ παραδέχεται· προείρηται δὲ καὶ ἡ
ἐν τοῖς ἐπάνω. καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν, οὐ μῶν
- οὐ μέτερος, υμῶν - υμέτερος, σφῶν
- σφέτερος. Τούτων τὰ τρίτα ἐν δυσὶ τρί-
τοις νοεῖται, τὰ μέντοι πρῶτα καὶ δευτέρα οὐ
πάντως ἐν πρώτοις καὶ τρίτοις, καὶ δευτέροις
καὶ τρίτοις, ὡς τινες ὑπέλαβον ἐκ τοῦ ἐμός
ἐστι καὶ σὸς ἐστιν. ίδου γάρ πρῶτου πρὸς
δευτέρου, ἐμὸς εἰ φίλος, καὶ δευτέρου πρὸς
πρῶτον,

ἀλλὰ πατήρ τεός είμι.

B

δύναται δὲ καὶ τρίτου πρὸς πρῶτον, ὡς ἐπὶ
τοῦ ὃς είμι· ίσον γάρ ἐστι τῷ αὐτῷ εἰμί.
σκληρὸν γάρ ἐστι τὸ λέγειν καὶ πρώτου πρὸς
πρῶτον καὶ δευτέρου πρὸς δευτέρον ἐν τῷ
ἐμός είμι καὶ σὸς εἰ. μόναις γάρ ταῖς αν-
τανακλωμέναις τὸ τοιοῦτο παράκολουθεῖ, χω-
ρὶς εἰ μὴ καὶ αὐτὰὶ μεταλαμβάνοντο εἰς τὰς
συνθέτους, καθάπερ καὶ ἐνίας τῶν κατὰ τὸ
τρίτον κτιτικῶν ἐπιδείκνυμεν εἰς συνθέτους με-
ταλαμβανομένας. νοείσθω δὲ ὡς οὐ τοιαύτη C
σύνταξις ρήματα ἀπαιτεῖ ὑπαρξίην σημαίνον-
τα· ἐπὶ γάρ τῶν ἀλλων οὐκέτι. ἐμὸς γρά-
φει· οὐκέτι δὲ καὶ ἐν δευτέρῳ.

Ισως τις δόξει τὰ κτίματα ὄριζεσθαι ἐν
τοῖς πρὸς πρόσωπον λόγοις, παῖδες ἐμοὶ,
ἐμὸς εἰ, σὸς είμι, οὐ μέτερε. Ὁπερ οὐ τοῦ
κτίματος ἴδιον, τοῦ δὲ μετειλημμένου δευτέρου
προσώπου, ὅπερ πάλιν οὐδὲ τοῦτο κατὰ τὸ

Λ παντελὲς ὥρισται. προσδέεται γὰρ τὸ σός εἰμι· ἢ δοῦλος ἢ ἄλλο τι, καὶ ἡμέτερε· δοῦλε ἢ πάτερ. πάλιν οὖν καὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων ἡ ποιότης ἔνδει.

Βραχὺς λόγος πρὸς τοὺς οἰομένους ἀπ' αἰτιατικῶν παρῆχθαι τὰς αὐτωνυμίας· παρὰ γὰρ Διὸς τὴν ἀμέ καὶ υἱόν καὶ ἕτι σφέ τὸ ἀμέτερος καὶ υἱέτερος καὶ σφέτερος, καὶ ἕτι παρὰ τὴν Αἰολικὴν τὴν ἀμμε τὸ ἀμμέτερος, καὶ παρὰ τὴν γῆν καὶ σφῶτερος καὶ σφωτέρος. Πρῶτον οὐκ ἔξωμαλισται· πῶς γὰρ αἱ ἴνικαί; ἐμέ γὰρ καὶ ἐμός, σέ - σός καὶ ἔ - ὁς, οὐδαμῶς τοῦ ἐ ἐγκειμένου. πῶς δὲ καὶ τὸ ἡμέτερος καὶ υἱέτερος τῷ α οὐ προσχρῆται, εἴγε τὸ ἡμᾶς καὶ υμᾶς; ἔπειτα εἰς γενικὰς αὐταλυόμενας συμφανεῖς εἰσὶ καὶ ἀπὸ γενικῶν παρηγμέναι. ἔπειτα ἡ αὐτός ἐπιταγματικὴ ὁμοιόσχημος οὖσα αὐτὶ ἐπιτάσσεταις ταῖς πρωτοτύποις, ταῖς δὲ κτητικαῖς κατὰ μούνην γενικήν· καὶ δῆλον ὡς ἡ κατὰ τὸ ἔντὸς πρόσωπον νοοῦμένη συντάσσεταις ἢ τις οὐκ ἀλλι ὄφείλει πτῶσις εἶγαν ἡ γενική, αφ' ἣς καὶ ἡ παραγωγὴ,

αὐτῶν γὰρ σφετέρησιν

καὶ

ἡ ἔδον αὐτοῦ χρεῖος.

Οὐ τρόπον αἱ σύνθετοι τὸ γένος ἢ τὴν πτῶσιν μετατιθεῖσαι κατὰ τὸ τέλος κινοῦνται, τὸ δὲ πρόσωπον κατὰ τὸ ἀρχον, τὸν αὐτὸν

τρόπου καὶ αἱ κτητικαὶ ἐπὶ γένους καὶ πτώσεως κατὰ τὸ τέλος, ἐν προσώποις κατὰ τὸ ἀρχον. ἔχουσι μέντοι περισσὸν τὸ ἐν ἀριθμῷ καὶ ἀμφω τὰ μέρη κινεῖσθαι· ἐμὸς γὰρ καὶ νωΐτερω καὶ ἡμέτεροι.

Ἄξιον ἐπιστάγεως ἐκεῖνο, ὅτιδήποτε τὰ μὲν ρήματα κινούμενα ἐν προσώποις κατὰ τὸ τέλος κινεῖται, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι οὐκέτι, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἀρχον. Καὶ ἵσως τις οὕτεται τὸν λόγον περισσὸν εἶναι; φάσκων τὰ μὲν ρήματα εἶναι, τὰς δὲ ἀντωνυμίας. Ἀλλὰ κοινὸν ἔχουσι τὸ πρόσωπον δηλοῦν, καὶ ἔτι μέντι οἱ ζῆταις. ἐπειτα ἡ μετοχὴ καὶ ἡ κτητικὴ ἀντωνυμία ἐν γένει καὶ πτώσει κινούμεναι κατὰ τὸ τέλος κινοῦνται, καθάπερ καὶ τὰ ὄντα, καὶ οὐ διπλαζεῖ, διάφορα καθιεστῶτα. Λεκτέον οὖν ὡς φυσικῶς τὸ τοιοῦτον ἀπετελέσθη. αἱ πτώσεις ἐν τῷ τέλει κινοῦνται, καὶ τοῦτο ἀποδεῖ ξεως οὐ δεῖται· πτώσιν δὲ ἐπιδέχονται αἱ ἀντωνυμίαι· ὀφείλουσιν ἀρα κατὰ τὸ τέλος κινεῖσθαι. ὅπερ καὶ παρακολουθεῖ. ἀλλὰ μὴ εἰς καὶ κατὰ τὸ τέλος ἐν προσώποις ἐκινοῦντο, σαφὲς δτι παρηκολούθησεν ἀν συγχύνεσθαι τὴν πτῶσιν διὰ τὴν μετάθεσιν τὴν ἐκ τοῦ προσώπου. πραγοντικάτατα ἀρα κατὰ τὸ ἀρχον κινεῖται, ἵνα ἀχρεωτος ἡ πτώσεις μείη· τὰ μέντοι ρήματα, οὐκ ὅντα δεκτικὰ πτώσεως η μόνης εὑθείας, ἀκωλυτως τὸ τέλος ἐκίνει ἡ προσώποις, ἐπεὶ οὐκέτι τὰ τῆς πτώσεως ἀνθρίστα.

Δ Νοείσθωσαν οὖτ πάλιν αἱ πληθυντικαὶ τῶν κτητικῶν, αἱ τε δυῖκαι, ἐν συλλήψει καθεστῶσαι πρώτους ἢ δευτέρους ἢ καὶ τρίτους, καθότι καὶ αἱ πρωτότυποι ἐδείχθησαν. ἡμετέρας γὰρ ὁ ἔμος καὶ σὸς καί, εἰ τύχοι, ἄλλου του· καὶ γείτερος ὁ ἔμος καὶ σὸς, ἢ ἔμος καὶ ἔκεινου.

Κοινὸν μὲν ἔχουσιν αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι πρὸς τὰ κτητικὰ ὄνόματα τὴν ἐν ἀμφοτέροις κτῆσιν ὑπακοουμένην, τὴν τῶν δισσῶν προσώπων ἔννοιαν, τὸ εἰς γενικὰς ἀναλύεσθαι μετὰ τοῦ κτήματος· οὐ κοινὰ δέ, καθὸ αἱ ἀντωνυμίαι κοιναὶ παντὸς κτήματος εἰσι, τὰ δὲ κτητικὰ ιδιαῖς κατὰ τὸν κτήτορα ἐσθ' ὅτε. τὸ μὲν γὰρ ἔμος, σὸς κοινὸν ἐπὶ πάντων, τὰ δὲ Ἐκτόρειος Ἰδιαν· ἐπὶ γὰρ μόνου Ἐκτόρος. Ὡς τρόπῳ διαφέρει καὶ τὸ Ἰλιόθευ τοῦ ἄλλοντος· τὸ μὲν ἐπ τόπου μετὰ ιδιότητος, τὸ δὲ κοινὸν παντὸς τόπου. Πάντοτε ἐν δυσὶ τροποῖς τὰ κτητικὰ νοεῖται, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι οὐ σπάντοτε, ὡς ἐδείχθη. Κατὰ τὸν κτήτορα ἀμφιβάλλεται ὁ ἀριθμὸς ἐν προσηγορικοῖς, ἀνθρώπεια Ἰχνη, πότερον ἕνας ἢ πλειόνων· αἱ δὲ ἀντωνυμίαι οὐποτε. αἵτιναν δὲ οὐκ ἄλλο ἐστὶ τῆς ἀμφιβολίας ἢ τὸ τέλος τοῦ ὄνόματος, δι' οὗ τὸν ἀριθμὸν καταλαμβανόμεθα, ἀπερικατὰ παραγωγὴν τοῦ κτητικοῦ παραφθείρεται. ὅτε μὲν γάρ ἐστιν ὕστερος ἢ ὑῶν, νοεῖται ὁ ἀριθμός, ἐπὶ δὲ τοῦ ὕεισι ἢ βόειαι σάρκες οὐκ-

έτι. αἱ μέντοι ἀντωνυμίαι, κατὰ ἀριθμὸν θέ-
ματα οὖσαι, οὐκέτι ἀμφιβολίαι ἐνεποίουν· οὐ-
δὲ γὰρ ἀπὸ τῶν αὐτῶν συλλαβῶν ἔρχοντο.
διὰ τοῦτο ἀπὸ τῆς ἐμοῦ ἐνικῶς παρελαμβάνε-
το ή ἐμός, καὶ ἔτι νῶν - νωίτερος δυϊκῶς κα-
τὰ τὸν κτήτορα, καὶ ἔτι πληθυντικῶς ἡμῶν
- ἡμέτερος. ἐπεὶ δὲ τὰ κύρια ἐνικῶς πάντοτε
νοεῖται, εἴγε ίδιαν ποιότητα σημαίνει, ὁρθῶς
τὰ ἀπὸ αὐτῶν κτητικὰ ἐπὶ πλήθους νοεῖται,
λέγω δὲ τὸ Ἐκτόρειος καὶ τὰ παραπλήσια.
Κακείνῳ δὲ διαφέρουσιν, ἢ ἀσύνηθες τῷ μὲν
Αἰάντειος τὸ πατήρ ἐπιφέρειν ή ἀδελφός, τῷ
δὲ ἐμός καὶ σός.

"Ον τρόπον τὰ εἰς ὃς λήγοντα τριγενῆ ὄνό-
ματα εἰς τὰ γένη καὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς
πτώσεις μετασχηματίζεται, τὸν αὐτὸν δὲ τρό-
πον καὶ αἱ κτητικαὶ τῶν ἀντωνυμιῶν κατὰ τὸ
τέλος σχηματίζονται κατὰ πᾶν πρόξωπον.
ὡς γὰρ τὸ καλός, οὕτω καὶ τὸ ἐμός καὶ σός
καὶ ὅς, κατὰ τὸ ἐντὸς ἐνικῶς νοούμεναι, καὶ
ὡς τὸ ὄσιωτερος, οὕτω καὶ τὸ νωίτερος καὶ
σφωίτερος, δυϊκῶς κατὰ τὸ ἐντὸς νοούμεναι —
ὑπὲρ γὰρ τῆς τοῦ τρίτου ἐκλείψεως εἴρηται —
καὶ ἔτι ὡς τὸ χαρίστατος, οὕτω καὶ τὸ ἡμέ-
τερος, ὡμέτερος, πληθυντικῶς κατὰ τὸν κτή-
τορα νοούμεναι.

Ἡ ΤΕΟῦΣ Δωρικὴ τῇ σός ὅμωνυμεῖ. καὶ
κοινῶς μὲν πού φησιν ὁ ποιητὴς
σός δὲ που ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεός,

ΛΔορικῶς δὲ τὸ

πατήρ τεῖς,

καὶ ἔτι τὰ ἀπ' αὐτῆς,

ταῦτα δόματα καὶ τελὴ ππω.

καὶ παρ' Αἰολεῦσιν. Ἀλκαιὸς ἐν πρώτῳ.

τὸ δὲ ἔργον ἀγήσατο τελ κόρα.

καὶ

οἶκα τε περ σῷ καίπερ αἰτιμίαις,

οἱ αὐτὸς κοινῷ ἔθει. Ἐπὶ ταύτης τῆς λέξεως

Βοιωτοὶ μεταβάλλουσι τὸ εἰς ἄ, καθὸ καὶ

Βτὸ Θεός - Θιός. Εἴρηται ὡς συναλειφθεῖσα,

ΤΕΤΣ, ὁξυτόνως λέγεται,

Ἡ "ΟΣ καὶ ΕΟ'Σ δισυλλάβως λέγεται.

ἐν οἷς ἀμφίθολον κακεῖο, πότερον διὰ τοῦ Θ,

ὡς Ἀρισταρχος,

ἢ δ' ἐδὲ δόμος ἀμφεκάλυψεν,

ἢ διὰ τοῦ τ,

ὅτε δὲ δόμος,

καὶ γὰρ τὰς πλαγίους διττῶς ἔστιν εὑρέσθαι,

ἄλλο οὐδὲ ἀχνύμενός περ ἐστι.

С.

ἢ δὲ δὲ δὲ οὐ πατρός.

καὶ δὲ ἐν Ἀθηνῇς εἶσεν ἐῷ.

καὶ

οὔνειν δέρονται οὐχ ὁ πατέρι,

καὶ

αὐταρὲς Ἀχιλλεὺς κλαίειν ἐὸν πατέρα.

οὐ καὶ Οδυσσῆος φθίσαι γόνον.

καὶ ἐπὶ τῶν Θηλυκῶν καὶ οὐδετέρων,

Ζεὺς δὲ πρὸς οὐ λέχος ἦσεν.

πὴν ἀττην ὁχέων,
καὶ

μεθ' ἓντα βέλος·
καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν·

ἢ ἵσται αὐτοῦ
Θῆτες τε διμῶες τε.

Κακεῖνο δὲ δύναται ὁρθὸν πληθυντικὴν σημαί-
νειν, εἰ κατ' ὁρθὸν τόνον ἀναγυόιμεν,

οἱ δὲ οἱ ἐβλάφθησαν.

Οὐ πιθανὸν τὸ λέγειν, ὡς οὐ πεπλεονά-
κει τὸ ἐ τῇ ἑσά, ἀπὸ μέντοι τῆς Ἰακῆς πα-
ρῆκτο. Τί οὖν οὐχὶ καὶ ἀπὸ τῆς ἐμέο καὶ σέο
σύζυγοι ἐγίνοντο ἐμεός καὶ σεός; ἀμενον οὖν
λέγειν ὡς η̄ πεπλεονάκει τὸ ἐ, καθὰ καὶ αἱ
πρωτότυποι πολλάκις, η̄ ἀπὸ τῆς τεός Δωρ-
κῆς ἀπετελέσθη, ἐπεὶ ἀδύνατον τὰ τρίτα τῶν
δευτέρων πλεονοσυλλαβεῖν.

Αἰολεῖς μετὰ τοῦ Φ κατὰ πᾶσαν πτῶσιν
καὶ γένος·

τὸν Φεὸν παιδα καλεῖ,
Σαπφώ. καὶ Ἀλκμαὶ δὲ, συνεχῶς Αἰολίζων, C
φησί

τὰ Φεὰ κάδεα.
ὅμοιώς καὶ Βοιωτοί. Κόριννα·
ευωνυμινες πιδεγον Θελωσα φίλης ἀγκά-
λης ελισθη.

Εἴρηται μπὲρ τῆς ὁμοφωνίας τῆς ΕΜΟΥ~,
ΣΟΤ~, ΟΤ~ πρὸς τὰς πρωτοτύπους, καὶ
ὡς τῇ εἰς σὺν καταλήξει ἐπὶ τῶν κτητικῶν

Δο ποιητής χρῆται, ἐπὶ δὲ τῶν πρωτοτύπων
οὐκέτι,

εἰ δή τοι σοῦ πατρός
καὶ

πατρὸς ἐμοῦ κλέος,
ἢ δ' ἄχει οὖ παιδός;

ὅθεν πρὸς ἐνίων καὶ τὸ

οὐδὲν πάτερος ἐξ ἐμεῦ εἰσί^ν
διὰ τοῦ οὐ ἔγράφετο, εἰ μὴ δόξῃ τὸ αἴματος
πλεονάζειν. Ἐπι γε μὴν ἐπὶ τοῦ

πρώτων γαρ καὶ δαιτός ἀκουάζεσθον
ἐμεῖο

λείπειν φασὶ τὴν περὶ ἡθίμως, οὐδὲν δὲ περὶ δαι-
τός πρώτοι ἐμοῦ μεταλαμβάνετε. Τί οὖν ἀν-
εῖπεν τὸ

σεό δὲ ὀστέα πύσει ἀρουρα·

ἢ μή τις σεῦ μῆλα;
ἢ οὐδὲ ὅλως τοῖς τοιούτοις ἐπιστατέον. αἱ γαρ
γενικαί, ὅτε ἐπὶ κτῆμα φέρονται, ἰσοδυναμοῦσι
ταῖς κτητικαῖς· διὸ καὶ ἀκωλύτως τὰ κτητι-
κὰ εἰς αὐτᾶς ἀναλύεται. οὐ μὴν τὰ Σηνοδό-
τεια παράλογα,

μνῆσαι πατρὸς σεΐο
καὶ

πατρὸς ἐμεῖο πατήρ·

τῷ γαρ αὐτῷ ἐνέχεται λόγω· προκριτέας μέν-
τοι αἱ κτητικαὶ γραφαί, καθότι αἱ γενικαὶ
κτῆσιν δηλοῦσαι ἐγκλινόμεναι θέλουσιν εἶναι,

δοῦλος μου, οἶκος ὑμῶν, αἱ δὲ ὄρθοι-
νούμεναι οὐ. Οὐχὶ οὖν καὶ τὸ

σέο δὲ ὀστέα πύσει ἀρουρα
ὄρθοιονεῖται, καὶ τὸ

ἀκονδίζεσθον ἐμεῖο

καὶ

οἱ θεῖοι αἴματος ἦξ ἐμεῦ εἰσίν;

Ἄλλ' ἀναγκαῖος, οὐ μὲν σέο, ὅτι ἐν ἀρχῇ, οὐ
δὲ ἐμεῖο καὶ

σεῖο μέγα κλέος,

καθὸ τῷ ἡ πλεονάζουσιν, οὐ δὲ ἐμεῦ, ὅτι συν-
τέτακται προδέσσει.

Εἰ αἱ κτητικαὶ οὐδέποτε ἐπὶ πρᾶγμα φέ-
ρονται, σαφὲς ὅτι ὡς τὸ

ὅδυσσαμένου τεοῖο

ἐπὶ πρᾶγμα φερόμενον ὠλιγώρηται· δέον γὰρ
γενικὴν παραλαμβάνειν, ἵτις καὶ ἐπὶ πρᾶγμα
φέρεται. εἰ δὲ ἀπὸ τῆς τέο Θετταλικῆς ἔξετά-
θη, ὡς τινες φήσισαν, δῆλον ὡς καὶ κατά-
τὸ πρῶτον καὶ τρίτον· ὅπερ οὐκ ἔστι· ψεῦδος·
ἄρα καὶ τοῦτο.

C

Αἰολεῖς ἜΜΩ, ΣΩ, Ω. Ή ἘΜΟΓΟ,
ΣΟΓΟ, ΟΓΙΟ ἢτοι μετὰ διαιρέσεως τὸ ἡ
προσέλαβον, οὐ Θετταλικά εἰσιν, ὡς καὶ Ἀρι-
στάρχῳ ἥρεσκεν. Οὐκ ἀλογος δὲ ἀν εἴη καὶ οὐ
αἰτία τοῦ τὴν μὲν κτητικὴν διὰ τῆς οἱ παράγε-
σθαι, τὴν δὲ πρωτότυπον διὰ τῆς εἰ. εἰ γὰρ
ἀπὸ τοῦ καλοῦ καλοῦ, μετατιθεμένου τοῦ ὃ εἰς
τὸ ἡ καὶ προετιθεμένου τοῦ ὃ, σαφὲς ὅτι καὶ

Α ἐπὶ τῆς ἔμοι ταῦτὸν παρηκολούθει. ὅπερ ἔθιμον ἐπὶ κτητικῶν παρὰ τῷ ποιητῇ, εἰς οὐ λήγειν ἐπὶ γενικῆς, τὸ δὲ πρωτότυπον εἰς τὸ καὶ εὐ, ἀφ' ἣς πάλιν ἀνάλογον τὸ ἔμειον.

Τὸ

οἵς οὐδὲν γλύκιον ἢς πατρίδος τρίτον νοητέον· τοῦτο γάρ οὐ κατὰ τὸ αὐτῷ ἀρέσκον ἀνεφωνήθη πρὸς τοῦ ἥρωος. ἐποίσει γοῦν ἔτι διῆκον ἐπὶ παντὸς εἰ καὶ τις ἀπόπροδει.

Β οὕτως ἔχει καὶ τὸ

οὗτος ἔγωγε

ἢς γαίης δύναμαι.

τῆς γαρ ἵκασταχοῦ γῆς. Τὸ μέντοι

ἀλλ' αἱὲ φρεσὶν ἥσιν ἔχων,

ἀντὶ τοῦ ἔμαῖς, εὐλόγως υπ' Ἀριστορέχου ὑπωπτεύετο ὡς νόθον, καθὸ ἀδιάπτωτος ἐν ἀντωνυμίαις. πλεῖστα γοῦν ἔστι παρ' ἑτέροις εὐρεῖν, σφέτερον πατέρα αντὶ τοῦ ὑμέτερον, αντὶ τοῦ τεαί τοι κήδεα λέξον ἐά παρὰ Καλλιμάχῳ, καὶ πάλιν παρ' αὐτῷ αντὶ τοῦ σφωτέρου. Ἀλκμάν·

ὑμέ τε καὶ σφετέρως ἵππως·

σφεδ δὲ προτὶ γούνατα πίπτω.

ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ σφετερίζομαι, σύνηθες δν, ὠλιγώρηται ἐπὶ πρώτου καὶ δευτέρου τασσόμενον. ἀλλ' οὐδὲν τῇ κατὰ τὸ τρίτον ἐκφορᾶ ὑγίεις, εἴγε οὐδέποτε ἀπ' ἀντωνυμιῶν ῥύματα παράγεται. Οὐ πιθανὴν ἀπολογίαν τινές

φασιν, ὡς ἐν ρήμασι παραδιαγῇ προσώπων· Λ
διώκετον γαρ ἀντὶ τοῦ διωκέτην· καὶ ἐν δυό-
μασιν· πέλιος γαρ ἀντὶ τοῦ ἄλις· καὶ ἐν ἔγ-
κλίσεις, δέχεσθαι ἀντὶ τοῦ δέχεσθε· οὕτω
καὶ ἐν προσώποις ἀντωνυμῶν. μένει γαρ οὐ-
αύτὴ παραλογία. πρὸς οὓς καὶ ἡ παρατίθε-
ται, ἔθιμα διαλέκτων. Αἱ κατὰ τὸ τρίτον φα-
σιν εἰς τὸ ἴδιον μεταλαμβάνονται, διὸ καὶ
τὸ σφέτερον πατέρα ἀντὶ τοῦ τὸν ἴδιον
τινες δέχονται. Τί δέ; οὐχὶ καὶ αἱ κατὰ τὸ
πρῶτον καὶ δεύτερον κτητικαὶ τὸ ἴδιον τινες β-
σημαίνουσι; πῶς γαρ ἀλλότριον ὃν κτῆμα
τινος;

Ἐν ταῖς Σινοδοτείοις διορθώσει δίχα τοῦ
ἢ τὸ

Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος
ἐγράφετο, καὶ οὐδὲ πρὸς τὸν ὑποτακτικὸν
ἀρθρων, ἀπερ ὁμοφωνῇ ταῖς κτητικαῖς κατὰ
τὸ τρίτον. τὸ γαρ ὃς ὑποτακτικὸν ὁμόφωνον
τῷ ἀπὸ τοῦ ἴμος, σός, ὃς, καὶ ἐπὶ πάντων
ταῦτον. ἄλλως τε εἰ ἀπὸ τοῦ αὐτός, ἐκεῖνος, Κ
οῦτος τὰ οὐδέτερα εἰς ὃ ἔληξεν, οὐκ ἀπίθανον
ἐπὶ τοῦ ὃς ἀντωνυμικοῦ τὸ οὐδέτερον εἰς ὁ λύ-
γειν. Ῥητέον δὲ πρὸς μὲν τὸ πρῶτον, ὡς οὐ
μᾶλλον οὐδὲ πάντων παράλογος ἥπερ τὸ ἀρ-
θρον, καθὸ εἰς ὃ οὐκ ἔληξεν. ἔπειτα τὰ κατὰ
τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ὁμοιοκατάληκτα καὶ
κατὰ τὸ τρίτον· ὅθεν εἰ ἴμον καὶ σόν, καὶ ὃν.
πρὸς οὓς οὐδὲ πάντοτε ὁμοφωνῇ οἶδον γαρ ἕος

λ μὲν ἡ ἀντωνυμία, οὐκέτι δὲ τὸ ἀρθρον. πρὸς δὲ τὸ δεύτερον, ὅτι ἡ μὲν ἐκεῖνο καὶ τοῦτο μανυπρόσωποι, τὸ δὲ διπρόσωπον. ἄλλως τε θεματικώτεραι αἱ πρωτότυποι καὶ ἐν τοῖς γένεσιν ἀπὸ γὰρ τοῦ οὗτος αὔτη, καὶ ἔτι τοῦτο, τοῦ ἀρσενικοῦ οὐκ ἀπὸ τοῦ τὸ ηργυμένου. ἔτις αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι ὡς ὀνόματα καθ' ἀπαγ εἰς τὰ γένη καὶ τὰς πτώσεις παράγονται, τῶν δὲ ὀνομάτων εἰς ὃν τὰ οὐδέτερα. δῆλόν τε ᾧς καὶ τὸ ἀρθρον κατώρθωται. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ τὸ ἀρχόμενα πρωτακτικὰ ἀποβολῆς τοῦ τὰ ὑποτακτικὰ ποιεῖ· ὅτεν εἰ τό, δῆλον ᾧς καὶ δ.

Ἐδείχθη ᾧς ἀπὸ ἐγκλιτορένων οὐ παράγονται αἱ κτητικαί. καὶ οἱ ἀξιοῦντες οὖν ἐγκλιμένην, ᾧς τρίτου, εἴναι γενικὴν τὴν
ἀλλ' εἰπ' εἴ σφωϊν

καὶ

γυιώσω μὲν σφωϊν,

καὶ ἀπὸ αὐτῆς κτητικὴν παρ' Ἀντιμάχῳ εἰρῆσθαι ἐπὶ Τυδέως καὶ Πολυνείκους τὸ σφωϊτέρην ὁῖζεν καὶ διὰ τῆς δευτέρας Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους τὸ σφωϊτερον μῆδον, ἵστοις ἐναντιοῦνται. δέον γὰρ μᾶλλον ἐπίμεμπτον καταλέίπειν τὸ σχῆμα ἢ μαχόμενον πρὸς τὰ ὄλα. ἄλλως τε οὐδέποτε τρίτον δευτέρῳ διοφώνει· ὅτι δὲ δεύτερον κατὰ τὸ ἐντὸς δυϊκὸν ἀπὸ πρώτου τοῦ ιωήτερος τὸ σφωτερός.

Τὴν ἉΜΕΤΕΡΟΣ, κατὰ τὸν κτίτορα οὗ-
σαν πληθυντικήν, διχῶς λέγουσι Δωρεῖς.
ἌΜΕΤΕΡΟΣ γάρ καὶ ἌΜΟΣ, καὶ ὙΜΕΤΕ-
ΡΟΣ καὶ ὙΜΟΣ, καὶ ΣΦΕΤΕΡΟΣ καὶ ΣΦΟΣ.
Προσίργηται ως καὶ παρ' Ὁμήρῳ τὰ τοιαῦτα
Δωρικά,

τὰ δὲ οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει.
ἀμφὶ σφοῖς ὀχέσσοι.

καὶ τὸ

πρὸς πέτρης βαλὼν ὑμῆς.
οὐ μὴν κατὰ τὸ τέλος· διὸ οὐδὲ τὸ
σαωσίμεναι γέας ἀμάς
οὐ συνεστάλη κατὰ τὸ τέλος, καθὸ οὐδὲν τοῖς
τέλεσιν ἐδώριζε. καὶ γάρ πού φησι
οὐδέπω ἀμᾶς

γῆς ἐπέβην.

Tὸ

σφεᾶς ἔειξε χώρας
παρ' Ἀλκμάνη τῷ ἐ πλεονάζει. Εἴρηται ως τὸ
ἴτοι γάρ πατέρ' ἀμὸν
ἴσον ἐστὶ τῷ ἡμέτερον, ὅλλ' οὐχ ᾧς τινες ὑπέ-
λαβον ἐκ τοῦ ἁμός μετειληφθαι· οὐ γάρ ποτε
τὸ ἐ εἰς ἄ μακρὸν μεταλαμβάνεται, ὅτι μὴ
ἐπὶ τοῦ κέν συνδεσμου, καὶ ταῦτα, εἰ δοθείη.
ἄλλως τε σύνηθες ἐστι τὸ πληθυντικοῖς ἀντὶ¹
ἔνικῶν χρῆσθαι,
ἡμεῖς δὲ οὐ νύ τι τοῖοι ἀμυνέμεναι,
καὶ ἐφ' ἵνος τοῦ Πατρόκλου,
ἡμέτερος Θεράπων.

Λτοιοῦτον οὖν καὶ τὸ ἀμός. πρὸς οἵς καὶ τὸ
ὑμόν καὶ σφόν συζυγοῦντα ὁμολογεῖ τὸ ἐντὸς
πληθυντικόν. καὶ ἡ συνίθης φράσις ἀνάπλεως
ἐστι τοῦδε τοῦ σχήματος. καὶ οὐκ ἀπεμφαίνει
ὅ λόγος· ἐμπεριεκτικὸς γάρ ἐστιν ὁ πληθυντι-
κός ἀριθμὸς τοῦ ἔνικου. Οὐχὶ οὖν καὶ ὁ δυϊ-
κός; τί οὖν οὐχὶ δυϊκοῖς χράμεθα αὐτὶ ἔνικῶν;
Ἄλλ’ οὐκ ἐστιν ὅμοια. ὁ μὲν γὰρ δυϊκὸς ὡς
κύριον δύνομα κατὰ τοῦ δύο ἐτάχθη, ὁ δὲ
πληθυντικὸς κοινὸς παντὸς πλῆθους καθέστη-
κε, καὶ διὰ τοῦτο γενικὸς ὁν κατὰ τῶν εἰδη-
κῶν τάσσεται. διὸ καὶ μεμφόμεθα τὸ δυϊκόν
κατὰ πληθυντικῶν τασσόμενον, καὶ ἔτι τὸ ἔνι-
κόν. πάλιν δὴ ὁ Ἀλκμάν τὸ σφέας αὐτὶ ἔνι-
κοῦ ἔταξε καὶ τὸ σφοῖς ἀδελφιδέοις κα-
ραν καὶ φόνον. Ήσιόδος μέντος ἐπίμε-
πτός ἐστιν εἰπὼν

έδν κακὸν ἀμφαγαπῶντες,
ἐν ὦ ἐνικῷ αὐτὶ πληθυντικοῦ ἔχρησατο. Καλ-
λίμαχος.

C μοῦσαι νιν ἔοῖς ἐπὶ τυγγὸν ἔθεντο,
καὶ

έδν δὲ μοι οῖα γονῆα:
δέον γὰρ σφόν καὶ σφοῖς. καὶ παρ’ ἄλλοις δὲ
πλεῖστα παραπεμπτέον δὲ ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐπὶ¹
πλεῖον προάγειν τὸν λόγον. ὑπὲρ δὲ τοῦ Ἡσιο-
δείου οὕτω τινὲς ἔκδεχονται, τῆς αὐτὶ πυρὸς
δοθείσης γυναικὸς τέρπονται οὐκ ἔκαστος κα-
κὸν ἀγαπῶντες.

Αἰολεῖς ἈΜΜΕΤΕΡΟΝ καὶ ἈΜΜΟΝ καὶ
ΤΜΜΟΝ καὶ ΣΦΟ'Ν. Σαπφό·

ἔμετημίαν ἐποίησαν ἔργα τὰ σφάδοῖσαι.
Τπέρ δὲ τοῦ τὸ ἀμός καὶ ὑμός συγκεκόφθαι
παρὰ ταῖς διαλέκτοις εὐρητέον, ὡς τινες ὑπέ-
λαβον, καθὸ δύο συλλαβαις οὐ συγκόπτονται·
ἰδού γαρ τὸ Δευκαλίων καὶ Ἀνθεμίδης ἀλλὰ
καθὸ μὴ βαρύνονται, τοῦ ιμέτερος βαρυνομέ-
νου καὶ ὑμέτερος καὶ σφέτερος. χωρὶς εἰ μὴ
λέγοι τις συνεκδεδραμικέναι αὐτὰς κατὰ τὴν
τάσιν τῇ ἐμός καὶ σφός· τὸ γαρ σφός καὶ μο-
νοσυλλαβῶν ἀναγκαίως ὠξύνετο.

Τῆς ἘΜΑΥΓΓΟΥ πλαγίου καὶ ἔτι τῶν
ὑπολειπομένων οὔτε ῥητὴ ἢ εὐθεῖα οὔτε συ-
στατή. καὶ ὅτι οὐ ῥητή, τουτέστι οὐ συγκά-
θης, συμφανές, χωρὶς εἰ μὴ ἐν Μετόποις Φε-
ρεράτους ἀπαξ ἐστὶν εἰρημένη, καὶ ἵσως ἔνεκα
τοῦ γελοίου. ὡς δὲ οὐκ ἔστι συστατή, σαφὲς
ἐντεῦθεν. Καθότι αἱ πλάγιοι σύνταξιν ποι-
οῦνται ἐν διαβιβασμῷ προςώπων πρὸς τὴν εὐ-
θεῖαν, ἐμὲ Διογύσιος ἐπαισεγ, ἐγώ σοις
ἐλάλησα, Ἀρίστοφάνης Ἀρίσταρχον
ἐδίδαξεν. ἦν δὲ καὶ σύνταξις ἐν πλαγίοις
μετὰ τῆς ἐπιταγματικῆς τοιαύδε, ἐμὲ αὐτὸς
ἔτυψεν οὗτος, ἐμοὶ αὐτῷ ἐλάλησεν
Ἀρίσταρχος. καὶ ή μὲν τοιαύτη σύνταξις
ἀσυνέλευστους εἴχεν εἰς σύγθεσιν τὰς ἀντωνυ-
μίας. ἐπεὶ δὲ πολλάκις αἱ ἐκ τῶν ῥημάτων
ἐνέργειαι οὐ μόνον ἐξ ἐτέρων προσώπων εἰς ἔτερα
ἀπε-

λ' ἀπέτελοῦντο; ἀλλὰ καὶ αὐτοπάθειαί τινες ἔγινοντο, τουτέστιν ὅτε ἐν πρόσωπον τό τε δρῶν καὶ τὸ δρώμενον, ἀπέτελεῖτο δισσὸν σχῆμα τῶν ἀντωνυμίων, τό τε σύνθετον, ὅπερ καλεῖται ἀντανακλώμενον, καὶ τὸ ἀλλοπαθές, ἐμὲ αὐτὸν ἔπαισα - ἐμαυτὸν ἔπαισα, ἐμοὶ αὐτῷ ἐλάλησα - ἐμαυτῷ ἐλάλησα. ἔνθεν τὰ κατὰ διάστασιν παρὰ τοῖς ποιηταῖς εἰς σύνθετιν παραλαμβάνομεν, τοῦ τοιούτου παρεπομένου.

Β ἔμεδεν περιδώσομαι αὐτῆς·
ἴσοι γάρ ἴστι πᾶν ἐμαυτῆς· καὶ
ἀλλὰ τὰ μὲν νόσων καὶ φράσσομαι ἀσ-
σούσης σ' αὐτῷ ἐμοὶ περ-

αὐτῆς· ἀλλὰ τοῦ ἐμαυτῆς. ἔνθεν οὖν λέγω ἐπὶ τῶν πλαγίων τὸ χρειόδες ήταν τῆς συνθέσεως. οὐ γάρ δή γε ἐπὶ τῆς εὑθείας ἔτι τὸ δισσὸν παρείπετο τῆς συντάξεως, λέγω τὸ αὐτοπαθές καὶ τὸ ἐν μεταβάσει προσώπου. διὸ οὐδὲ συνεστίθετο τὸ ἔγω τοῦ αὐτοῦ· καὶ εἰ τοῦτο, προφανὲς δτι αὐδὲ τῆς ἐμαυτοῦ πτητικῆς εὐθεία τις συστήσεται. ἐπεὶ τοι ἀφειλεν οὐ μᾶλλον ἐμαυτός ὡς ἐγαυτός, εἴγε καὶ τῆς ἐμοῦ ἴστιν ὄρθη η ἔγω, μετ' ἐπιταγματικῆς τῆς αὐτοῦ. Ἔτι ταῖς συνθέτοις ἀντωνυμίαις ρίματα σύνεστι τοῦ αὐτοῦ προσώπου, ἐμαυτὸν ἔπαισα, ἐμαυτῷ ἐλάλησα, καὶ δυνάμει η σύνταξις ταισάτη ἴστιν, ἔγω ἐμὲ ἔπαισα, ἔγω ἐμοὶ

ελάλησα. καὶ φανερόν ἐστιν ὅτι οὐ σύνταξις τοῦ ρήματος δυνάμει ἐστίν ὀρθὴ πτῶσις μετὰ πράγματος. εἰ οὖν συσταίν οὐ μαυτός, καὶ μετ’ αὐτῆς ρῆμα τοῦ αὐτοῦ προεώπου συντάσσοντο, γένονται δὲ δυνάμει δύο εὐθεῖαι. δύο δὲ εὐθεῖαι οὐδέποτε θέλουσι συντάσσονται ἐταῖς συντάξεσι τῶν ρημάτων, ἀλλὰ πλάγιος καὶ εὐθεῖα, ἐν ταῖς ἐν μεταβάσεις ἔχουσαις τὸ ὕερον πρόσωπον. οὐκ ἀρε τυπήσεται οὐ μαυτός κατὰ τοῦτο. Ἀλλὰ καὶ εἰ τοῦτο τις παραλέβοις, ὡς τὸ ἀλλήλων καὶ ἀλλήλους οὐ σύντεσιν ἔχει ἀπὸ προεώπου εἰς πρόσαντον διαβατικήν, ἐν εὐθείᾳ καὶ πλάγιῳ νοσημένη, καὶ κατὰ τοῦτο οὐδὲν κωλύσει τὴν ἔμαυτός συστῆναι ἐκ πλαγίου καὶ εὐθείας, φάνηκεν ἀτότι οὐ αντιπαραθεσίς οὐκ ἐστιν ὁμοία. ἐκεῖο μὲν γὰρ οὐ εὐθείας καὶ πλαγίου συνέστηκε, λέγω δὴ τὸ ἀλλήλων καὶ ἀλλήλους, καὶ οὐκ ἐστιν αὐτοῦ οὐ εὐθεία· δύο γὰρ εὐθεῖαι, οἷς ἔφαμεν, μετὰ ρήματος αἰσθάνατοι εἰσιν ὡς πρὸς διαβαστιν ἀραιοτικὴν τοῦ τε δρῶντος καὶ τοῦ δρωμένου. ἐπὶ μέντοι τοῦ ἔμαυτός αντεστραμμένη οὐ σύντεσις· πλάγιον γὰρ καὶ εὐθείαν νοσημένη συντεθείμενην. Καὶ ἐγένετο τὸ σχῆμα ἄκλιτον. οὔτε γὰρ κατὰ τὸ τέλος κλίνεσθαι ἐδύκατο, ἐπειδὴ μετὰ ρήματος οὐ σύνταξις τῆς εὐθείας οὐσα οὐδέποτε πλάγιον αἰσθάνεται, χωρὶς εἰ μὴ ἐπὶ τῶν στοματωμάτων συμβαμάτων καὶ παρασυμβαμάτων παρεῖ τοῖς

Λεγούσιοις, λέγω δὲ τοῦ μόλεω καὶ μεταμέλεω· οὗτε μὴν κατὰ τὸ ἀρχὸν μέρος τῆς συνθέσεως, ἕπει ἀπαξὲ τῷ συντιθέμενᾳ ἀκληπά ἐστιν. εἰ οὖν οὐκ ἔχει τὸ διμετός γενικὴν καὶ τὰς ὑπολειπορέγας, οὐδὲ τὸ γενικὸν καὶ αἱ ὑπολειπομέναι τὸ θέουσιν εὑθεῖς. πᾶς οὖν οὐχὶ βίου τετριμήνον σχηματισμὸν παράστασθαι, καὶ ἀτερβῆ καὶ ἀκληπος καὶ ἔτι ἀμφίβολον παραδέξασθαι; πάλιν γαρ τὸ συντιθέμενον μέρος τῆς συνθέσεως ἡ γενικὴ ἐστιν οὐδοτικὴ οὐδὲ αἰτιατικὴ. Ἀλλ᾽ ίσως ἀν τις φάγι, πᾶς οὖν τὸ ἀλλήλων κλίνεται; Ὅτι ἐξ εὐθείας σύγκειται καὶ πλαγίου. εἴτα συνέβη τῇ μὲν κατ' ἀρχὴν συνθέσιν κατὰ δύο τρόπους μὴ κινεῖσθαι, καὶ καθότι εὐθεῖα σὸν ῥίμαστι παραλαμβάνομένη, καὶ διὰ τοις συνηπταῖς κατὰ σύνθεσιν· τὸ δὲ κατὰ τέλος κλίνεσθαι πάλιν κατὰ δύο, καὶ καθότι ἐπὶ τέλους ἐστίν, ὅπερ παρέπεται παντὶ πτωτικῷ κλίσιν ἀναδεχομένῳ, καὶ καθότι τῆς εὐθείας μενούσης συντάξει ῥίμαστος κινούμενον τὸ σπλάγχνον σχῆμα, ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τῆς εὐθείας, ἐγώ σοι δέδωκα, σύ με ἔτυψας, Ἀριστοφάνης Ἀρίσταρχον ἐδίδαξεν.

Η καλουμένη ἐπιταγματικὴ ἀντωνυμία καὶ προτάσσεται καὶ ὑποτάσσεται,

αὐτῷ τοι μετόπισθεν·

σοὶ δὲ αὐτῷ μελέτω·

ἐπειράτησε μέντοι τὸ τῆς ὑποτάξεως, δὲ καλεῖται ἐπιταγματικόν. ὃν τρόπον οὖν τὰ ἐπίρρημα

καὶ προτάσσεται τῷ ῥήματι καὶ υποτάσσεται, οὐ
ἀπὸ δὲ τῆς ἐπέρας. συντάξεως, λέγω δὴ τῆς
ὑποταγῆς, τὸ δύομα ἔλαφε, τὸν αὐτὸν τρόπον
καὶ οὐ προκειμένη ἐπιταγματική αὐτονομία.
μή ποτε δὲ διὰ ταυτόγονον τινὰ λόγου κατ' ἀν-
φοτέρας τὰς συντάξεις ἴνας τετύχηκεν ὄντομα-
τος. ὅταν μὲν γαρ προτάσσεται, ἀπὸ ταύτης
ἐννοίας καλεῖται ἐπιταγματική, οἷονεὶ ἐφ' οὐ-
τοσσεται ἀλλι . . . τοικόστι με . . .

πρα. ατι . . . ταν . . . εγ. ε . . . τα . . .
νδ . . . ται . . . εγ. ε . . . τα . . .
σσεαθαι . . . πν δ . . . αν . . . τι . . . τ
τα . . . τα . . .

τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . .
τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . .
τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . .
τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . .
τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . .

τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . .
τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . .
τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . .
τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . .
τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . .

τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . .
τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . .
τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . .
τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . .
τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . .

τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . .
τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . .
τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . .
τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . .
τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . .

τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . .
τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . .
τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . .
τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . .
τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . . τα . . .

VARIAE LECTIONES AD APOLLONII LIBRUM DE PRONOMINE.

Pag. 1. B. 1. ΠΑΝΤΙ] Fol. 184 r. Hic codex, cuius paginas diplomaticae fidei causa suis quasque locis adscriptimus, numeratur inter Parisienses 2548: commemorarunt eum *Bastius*, *Epist. crit.* pag. 147 et *Hasius*, *Recueil de mémoires sur différens Manuscrits Grecs* p. 8. Membranaceus est, saeculo scriptus quartō decimo, in foliis 194 quadruplicatis, atramento et parum nigro et permultis locis evanido, compendiatis plerumque extremis versibus, accentibus prope nullis, membris orationis et ipsis vocibus raro distinctis. Continet is Apollonii et editos quatuor de *Syntaxi* libros et ineditos libros tres. Editi folia implent 92; truncati autem sunt initio atque iis, quae apud Sylburgium leguntur inter *voces παραλαμβανόμενον* p. 22, v. 3 et *ο Τρύφων* p. 72, v. 30; ceterum tanta

150 LECTIONES IN APOLLONIUM

scriptuae et bonitate et integritate; quae praestet omnibus qui adhuc innotuerunt eorum librorum codicibus. In editorum primus est de Coniunctionibus, lacunosus ille circa initium, et interioribus paginis, inde a folio 95, madore corruptis; quae clades secundi quoque maiorem partem affixit: est is de Adverbii.

B. 2. σαφηνείας πολλῷ χρέιττων] Cod. σαφηνείας π. χρειττω.

C. 3. Ἀρίσταρχος} Conf. de Syntaxi p. 105, 25. ed. Sylb.

C. 6. μᾶλλον γάρ] Corrigendum vel μᾶλλον δέ, vel, quod est de Syntaxi p. 90, 30 et p. 105, 29, καὶ μᾶλλον γε.

Pag. 2. A. 1. τοῦ Τροιζηίου] Cod. του τρυζηίου.

A. 8. ὠρισμένα] Cod. ορισμένα, uti plerunque hic corruptum est.

A. 10. ἀπιθάνως] Cod. απιθανως, idemque mox εἰλειπτες.

B. 7. εἰδικῶν] Cod. ιδικωτ, et sic omnibus prope locis.

C. 4. τό τε Αἴας] Fol. 184 v.

C. 6. δύμανυμον] Cod. ...νυμον.

C. 7. ἀγτωνυμίαι] Cod. αγγων, et paullo post, εἰ μὴ γενικοῖς, sine articulo.

Pag. 3. A. 1. τὸ ζῶεκ τιθέντας] Cod. το ... τιθέντες.

A. 8. ως τὸ Εὔξεινος πόντος Ιακῶς τῷ ἐ πλεονάσαν] Cod. ως τοῦ. π. 1. το ἐ πλ.

A. 9. συναλειφθείς] Cod. συναληφθεισ. Velut de Syntaxi p. 131, 12 ὑπεσυνελήφθη editum est pro eo, quod verum est, ὑπεσυναλειφθη.

B. 6. ἀφορία] Suspectum vocabulum. Ibid. χεῖ] Imma χρῆν. De Syntaxi p. 39, 15. εἰ δὲ τοῦτο ἀληθές, ἔδει τὸ ἀφόρον . . . ἀπλιτον καθίστασθαι καὶ δὲ κλίνει. Conf. p. 19, 16 et 48, 18.

C. 9. χρεοφείλης] Hoc quoque suspectum est.

Pag. 4. A. 7. χωμάσαι] Cod. χωμασω.

B. 5. ἐξαρθρού, καὶ αὐτὰ τὸ κῶλον] Fol. 146 r. Cod. εξαρθρού . . . το κῶλον.

B. 8. τὸν αὐτὸν τρόπον] Cod. τον αυτον τον . . .

B. 10. ἐκάλεσαν. Συνηγορεῖ] Cod. εκαλεσαν . . . ει.

C. 5. ἥλθε] Hom. Iliad. I, 12. Cf. de Syntaxi p. 22, 18 et 112, 13.

C. 6. λυκαβάρτος] Hom. Odyss. XIV, 161.

C. 7. ὑπνος] Odyss. XIII, 79.

C. 9. Ἡην] Iliad. XIX, 97.

Pag. 5. A. 2. δείδοκεν] Iliad. XXI,

198.

A. 4. Θαύνται] Iliad. XXIII, 9.

A. 6. Θέουσα] Odyss. XIII, 88.

A. 8. τῆς ἀρετῆς] Odyss. II, 206. Cf. de Syntaxi p. 112, 15.

152 LECTINES IN APOLLONIUM

- A. 10. ἀνακτα] Odyss. XIV, 36.
 B. 1. ἀνδῦσα] Iliad. V, 736. VIII, 387.
 B. 3. οἱ, οἱ] Cod. εἰς οἱ.
 B. 5. χλιπικάς] Cod. χλιπικας.
 C. 2. καὶ καθόλου] Cod. καθολου καὶ.
 C. 7. τὸ τούτου] Cod. τοῦ ταύτου, ut congruerent scilicet casus.
 C. 9. ἀπὸ τοῦ τὸ] In codice deest τοῦ.
 Ibid. τὸ τοῦτο] Conf. de Syntaxi p. 115. ubi corr. παρὰ δὲ τὸ τηλίκων τὸ τηλίκουτων (v. 29), et οὐκέτι αὐτῶν (v. 31), et ἀπὸ γενικῆς πρωτοτύπου τῆς τῶν, τοῦ τὸ συμπαραλαμβανομένου (116, 3).
 Pag. 6. A. 5. πάντως ἔκεινω] Cod. πάντως εκεινο.
 B. 4. ἐν ἀρθρον] Fol. 146 v.
 B. 10. μαχόμενον] Deest fortasse εἰσαγόμενον. Certe in codice patet, quo id recipiatur, spatium. Ad rem cf. de Syntaxi p. 74, 27.
 C. 1. παρεγένετο] Exciderunt haec fere: ὄρισμένον δὲ τὸ δὲ ἀνθρώπος παρεγένετο. Eodem omissionis genere et alibi saepissime errarunt librarii et in libro de Syntaxi. Ut p. 154, 19. δυνάμεις γὰρ οἱ λέγοντες οὕτως, τὸν ἔμον δοῦλον ἔπαισα, Οησὶ τὸν ἔμον δοῦλον ἔπαισα· ὅπερ etc. P. 131, 21. πάλιν μέντοι τὸ ἔξης ἐν τῷ καὶ τοῖς ἔγω συνέριθος ἐστι καγώ σοι συνέριθος ἔσομαι, δηλονότι ταῖς συμπαρούσαις ἐπὶ τοὺς

πλυνούς. προφανεῖς ὡς etc. Pag. 157, 7. ἐπεισέ με ὁ Θυμός τῷ Θάρσει τῷ ἕκείνου πολεμεῖ κατὰ τρόπον τὸν τῆς περιφεράσεως, ἀνῆκε με αὐτῷ πολεμεῖν· καὶ πάλιν etc. P. 225, 7. δύσληπτον ἐποίει τὸ ἀκατάλληλον. ἔδειχθη ἀρά καὶ διότι ἀκατάλληλον καὶ διότι λανθάνει. His locis quae maioribus litteris expressa sunt, ea ex codice addenda erunt.

C. 4. εἰ καὶ φίσει τις] Cod. εἰ καὶ φίσει τις. De Syntaxi p. 75, 5: εἰ ἐν πασὶν ἀταχήσει παῖς. Ibi codex, ἀταχήσει.

Pag. 7. A. 6. δίῳ] Iliad. VII, 75.

A. 8. βροθομένη] Iliad. VIII, 307.

B. 3. ἔρχεται] Iliad. I, 120. Apollon. de Coniunct. fol. 98 v: τὸ γοῦν ὁ μοι γέρας ἔρχεται ἀλλῃ οὐκ ἀν ποτε ἀποδεξαίμην, καθό τινες ὠντησαν, ἀρθρον ἀντὶ συνδεσμου παρειλῆθαι, μᾶλλον δὲ ἀποκοπὴν εἶναι τοῦ δτι.

C. 5. καθότι καὶ τὸ πηλίκος] Deest in cod. καθότι.

C. 7. τό τε τημοῦτος] Deest in cod. τε.

Pag. 8. A. 1. ὅδε] Cod. ὅδε.

Ibid. ἀντωνυμίαι] Fol. 147 r.

A. 3. παραλαμβάνονται] Conf. de Syntaxi p. 116, 18.

A. 7. μεινάτω με] De Syntaxi p. 114, 14 et 301, 12. Mox cod. καὶ ἵσον τὸ οὐτῶς παρα A.

154 LECTIONES IN APOLLONIUM

B. 9. Τι μέρος] Deest ἵνα. Ut de Syntaxi p. 28, 7. ἵνα γάρ τῷ ἀνθρώπῳ παρηστάμε ἐκ τοῦ δικαιουμένου πληθυντικήν ἔννοιαν sic corrigendum: ἵνα γάρ ὅν τὸ ἀνθρώπῳ.

C. 2. σὺ γράφεις] Conf. de Syntaxi p. 17, 22.

C. 7. ὅτε εἰς τὴν αὐτός] Cod. οτε εἰς το την.

Pag. 9. A. 1. προσέκεπεν] Odyss. XIV, 36.

A. 3. οὐκ ἔστι] Cod. οὐκετί. Similiter de Syntaxi p. 201, 23. ἔτι γε μὴν συνεκτικάτη αἰτία leg. ἔστι γε.

A. 8. τοῦ αὐτοῦ] Conf. de Syntaxi p. 65.

B. 8. τῷ αὐτῷ] Fol. 147. v.

C. 1. ἀρθρον τῷ] Articulus deest in cod. Ut aliquoties de Syntaxi. Sic enim scribendum p. 48, 8: καὶ τῷ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δίκιῳ χαιρεῖν. Et p. 75, 9: καθάπερ οὐκ ἐπὶ τῶν κυρίων. Et p. 105, 2: τῷ δύναμεν τὸ πρᾶγμα ἀναδέξασθαι.

C. 9. ποιότητά τι] Deest particula.

Pag. 10. B. 8. ή, οὖ, οἱ, ή] Conf. Priscian. XII. p. 935. ed. Putsch.

C. 5. περιπτατῆ, τίς] Cf. de Syntaxi p. 106, 21. Priscian. XII. p. 934.

C. 9. περιπτατῆ Δίαν] De Syntaxi p. 75, 10.

Pag. 11. A. 2. γοῦν] Cod. οὐν. II.

lud repone etiam de Syntaxi p. 13, 10.
155, 20. 159, 29. Contra eadem in οὐν. ab-
ibit p. 129, 11.

A. 3. Αἴας] Iliad. XII, 349 et 362.
Cf. de Syntaxi p. 46, 23 et 80, 29.

A. 9. κῆρι] Fol. 148 r. Versus est
Odyss. VI, 158. Cf. de Syntaxi p. 32, 8.

B. 5. ξυμβλήκμενος] Odyss. XXIV, 260.

B. 10. Ὄτι δὲ κατὰ πτῶσιν] Cf. de
Syntaxi 167, 6.

C. 4. ἐν παντὶ πτωτικῷ]. In cod. de-
est praepositio.

Pag. 12. A. 1. τεύχεσιν] Iliad. XVIII,
518.

Pag. 13. A. 3. ἀδιάστολοι] Fol. 148 v.

A. 8. τὸ γέροντόν καὶ σύ] Cf. Priscian.
XII. p. 942.

A. 9. ὅτι καὶ αἱ] In cod. deest αἱ.

B. 5. Αἴγιον παραλαμβάνουσι] Cf. de
Syntaxi p. 108, 22. 201, 1.

B. 8. τεκμηριοῦνται] Cod. τεκμηροῦται
Quod posuimus, etiam infra in cod. legi-
tur p. 111. B. 10.

B. 10. τῶν τριῶν γενῶν] In cod. de-
est articulus.

Pag. 14. A. 8. ἴμεσ] Cod. ἴμεσ δ. Cf.
de Syntaxi p. 102, 27. τὸ ἴμεσ, ἐπί τινα τὴν
δεῖξιν ἀπήγνησ, πρὸς δὲ συνεταθη. Cod. τὸ
ἴμεσ, ἐπιτείναν τὴν δεῖξιν, ἀπήγνησ πρὸς δὲ
ἴπεταθη. P. 259; 13. εἰ τις δὲ τεθείη.
Codd. tres: εἰ τις ἀντιθείη. Rursus p. 96,

156 LECTIÖNES IN APOLLONIUM

7. εἰ μέντοι τὸ ὁ αὐτὴ τοῦ δέστης Θεῖν. Cod.
εἰ μέντοι αὐτὴ τοῦ ὁ τὸ δέ τις Θεῖν.

B. 5. τί δὲ ἀν φύσαιεν] In cod. de-
sunt verba τι δὲ ἀν.

C. 2. σημαίνομένευ] Fol. 149 r. Mor
deest τὴν post δεῦτην.

Pag. 15. A. 2. αἰγωνικας] Cf. de
Syntaxi p. 62, 25 et 28, 12. cum Prisci-
anor. XII. p. 938.

A. 7. ἵμε] De Syntaxi p. 62, 25. Cf.
Bastii Epist. crit. p. 268.

A. 10. Κροτωπτάδην] Vide Valcken.
Callimachi Elegg. Fragmenta p. 283, cuius
tamen parum probabilis est de redinte-
grando versu coniectura.

B. 3. τουτοι] Cod. εμέτοι.

C. 9. κλησι] Cod. κλισι.

Pag. 16. A. 9. ἐπὶ τὴν ἕγε] Post
haec iterum cod. δὲ ἐποίσα. Cf. de Sy-
ntaxi p. 64, 21. Eiusdem modi multa sunt
et in hoc codice et in editis Apollonii li-
bris perperam iteratarum vocum exempla.
Ut p. 76, 16. πάνυ εὐλόγως, εἴγε τὰ γινό-
μενα καὶ χειρούτα πάνυ εὐλόγως πρόδη-
λα. P. 200, 20: ἴφ' οὖ σχήματος ἔστι φε-
νας ὡς τὸ μὲν ἀπλοῖκόν ἔστι Φάνας ὡς.
P. 229, 18: τὸ γε μὴν εἰδικώτατον καταγινε-
σθαι ἐν πάτρωνικῇ ἔννοιᾳ. καὶ δῆλον ὅτι
οὐκ ἀν Θαρρίσει τις (vulg. Θαρρίσει τις)
φενας μὴ εἴναι εἰδικώτατον ὄνομα, δι μή
ἔστι πάτρωνικόν. P. 335, 7: καὶ οὕτω τὸ

ἴχθυς αὐτοτελεῖται οὔτε δὲ τὸ ἀ συγκό-
πτισθαι ξένον, ἐπεὶ οὕτω τὸ ἔξαιρητον
αὐτοτελεῖται οὔτε δὲ τὸ ἀ ἔχει τὸ
σπρέγανον. Neque minus suspecti sunt ii
loci; qui p. 106, 5 et 122, 28 leguntur;
quorum altero expunxerim $\pi\delta\xi\zeta\varsigma$, altero
touτον ἴπαγγελμάτους καὶ Cf. notulas ad
p. 19, A. 6. et saepius posthaec.

B. 5. τὸ καὶ πδίαι γνωστούμενον] Cf.
de Syntaxi p. 70; 7. εἰπεντελεῖται οὔτε
εἰπεντελεῖται] Fol. 149 v.

C. 1. αὐτρός ληπτοί] In codice est αὐ-
τρό...τοι. Cf. de Syntaxi p. 69, 28.

C. 6. κληπταῖς] Cod. κληπτηῖς.
Pag. 17. B. 1. ὑπακούομένου] Cod.
ὑπακούομενον.

C. 8. ἀναφορά] Cod. διαφορα.
C. 9. τὸν λόγον] Cf. de Syntaxi p.
66, 20.

Pag. 18. A. 2. δ. πατήρ ὁ ἕμος φιλο-
σοφεῖ] Vix Graecum est, quod habet Pris-
cianus XII. p. 938. δ. ἕμος δοῦλος id est δ
δοῦλος ἕμος.

A. 7. δ. πατήρ] Fol. 150 r.
A. 9. θύη ἀλλος] Cod. αλλως.
B. 6. εἴη καὶ συσχηματίζεται καὶ τις] Delendum puto alterum καὶ; ex praece-
dente syllaba enatum, ut factum est locis
veterum multis, quae adhuc egent emen-
datione.

158 LECTIONES IN APOLLONIUM

C. 5. ὅτι τῆς ἀνταρυμίας] Cod. ὅτι
καὶ τῆς αὐτ.

C. 8. φαρὰν γοῦν] Cod. φαραγγούν. Cf.
de Syntaxi p. 67, 30.

Pag. 19. A. 6. ὁ φίλος ἐπι τούτου] Cod.
iterato ὁ εἰδίου.

C. 7. ἵνα διαστάλῃ τὸ γένος] Oportet
bat ἵνα διεστάλη, quo tamen modo certum
est non scripsisse Auctorem, quippe cui
ἀσύστατον τὸ ἵνα ἀνέγνω de Syntaxi p. 269,
29. Quin etiam optativum nonnisi figurate
iungi censem in libro de Conjunctionibus,
plane sicut Lesbonax p. 186: ἔλλο. Απτικόν:
τῷ ἵνα μορίῳ Απτικά μόρια ἀντὶ ὑποταχτι-
κοῦ (leg. τῷ ἵνα μορίῳ εὑκτικὸν ρῆμα συ-
τάσσουσιν αὐτὶ ὑποταχτικοῦ) οὖν ἵνα Θύσαιτε.
Itaque de Syntaxi p. 108, 31. reponendum
ex codice: ἵνα ἕδοστον τὸ χαρακτηριστὸν
ἀπονείμῃ pro vulg. ἀπονέμοι.

C. 8. τὲ γένες διαστελλούσαις] Fol. 150 v.

Pag. 20: A. 3. παραλαμβάνεται] Cod.
παραλαμβανόμεται, structura non inusitata
Apollonio, sed h. l. minus apta,

A. 6. αἴρονταν καὶ οὐδετέρων] Sic co-
dex. Sed corrigendum αἴρονταν καὶ οὐδε-
τέρων. Cf. de Syntaxi p. 28, 21 et 67, 29.

A. 10. χτίζοντες] Cod. χτιζόμενος, fre-
quens mendum.

B. 5. δίς πληθυντικαὶ ἢ τῷ ἡμέτεροι] Cf. de Syntaxi p. 256, II. Priscian. XII.
p. 952.

B. 9. κατὰ κλίσιν] Cod. κατὰ κλησιν.

C. 6. οὐκέτι, αἴ γε συνίθεις] Cod. οὐκέτι ασυνιθεῖς. Cf. p. 146. A. 6: Δύο εἰδῆς οὐδέποτε θέλουσι συντάσσοσθαι ἐν ταῖς συντάξεσι τῶν ῥημάτων, ἀλλὰ πλάγιος καὶ εὐθεῖα, ἐν γε ταῖς ἐν μεταβάσει ἔχουσαις τὸ διφοροῦ πρόσωπον.

Pag. 21. A. 4. τὸς δυϊκόν] Cod. τοὺς δυϊκαν.

A. 6. καὶ μαχόμεθον καὶ μαχόμεθα] Cod. καὶ μαχομέθον καὶ μαχομέθα. Quod perinde est ac si mox ponas: ἵγε τε καὶ σφῶι καὶ φίμες.

A. 9. καὶ ἐν πλείστοις κοιτᾷ] Cod. καὶ ἐν π. κοιτᾷ. Similiter de Syntaxi p. 102, 8 corrig. καὶ βίβλατος ἑδίωμα παρειδύνται.

B. 2. ἐπενοήθη] Cod. επηνοήθη.

B. 3. μετὰ τὸ δυϊκόν] Fal. 151 r.

B. 4. λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι] Haec codicis scriptura est. Corrig. λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι.

B. 7. εἴτε ἴκενος] Hoc quoque vitium sic corrige: οὐτε ἴκενος. Ad rem cf. de Syntaxi p. 104, 28. Priscian. XII. p. 933. imia.

B. 8. ὁ δεῖνα] Cod. δδίνα.

Pag. 22. B. 3. ἐν δὲ τῷ πρὸς ὃν ὁ λόγος] Fortasse: ἐν δὲ τῇ περὶ τοῦ πρὸς ὃν ὁ λόγος. Priscianus: Secunda quum de ea pronunciat, ad quam directa sermone loquitur.

360 LECTIONES IN APOLLONIUM

B. 8. καὶ τὸ τέρτιον περὶ τίνος] Cf. de Syntaxi p. 257, 1. Priscian. XII. p. 940.

C. 1. τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον] Ex-pungendi forsitan sunt articuli.

Pag. 23. A. 1. ἀς οὐ τοῖς ἔνοικος] Fol. 151 v.

A. 4. σύλληψιν ἀναδέχεται ὑπέρων προσ-ώπων] Cf. Priscian. p. 941.

C. 8. Σθένελός τε] Iliad. IX, 48.

Pag. 24. A. 1. τῷδ' αὐθερή] Iliad. V, 219. Cod. τον αὐθε.

A. 3. ἅμασι] Iliad. VIII, 416.

A. 5. αὐθι] Iliad. XII, 366.

A. 8. σὺ καὶ πρατερός] Cod. καὶ ὁ χρ.

A. 9. καὶ πληθός παρερφαίνεται] Ad-dendum fortasse, quod expressit Priscianus, nos fecimus.

C. 3. ἵφ' ἄποκων] Iliad. V, 249. Cf. de Syntaxi p. 252, 28.

C. 5. αὐθερας κτείνωμεν] Fol. 152 r. Iliad. VI, 70.

C. 7. ὑποτιθεμένων ἱαυτοὺς καὶ συλλαμ-βάνοντων] Fortasse, ὑποτιθεμένων ἱαυτοῖς καὶ ἀλλίλους συλλαμβανόντων.

Pag. 25. A. 3. τίνα τε οὐ κτητικαῖς] Cf. de Syntaxi p. 258; 8 et 252, 5. Priscian. XII. p. 939. XIII. p. 953.

A. 10. εἰνεξ Ἀχαιοί] Odyss. IV, 145. Cf. de Syntaxi p. 32, 16.

B. 5. στρατείαν] Cod. στρατιαν.

B. 7.

B. 7. οὗτος] Cod. οὐτως. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 48. A. οὗτος, καθεύδεις; B. οὐκ ἀναστῆσεις βοῶν.

B. 9. οὗτος] Vesp. 1. Hic quoque cod. ευτως, ut et mox imo, ευτως ορθως.

B. 10. ὠλγωρῆσθαι] Cod. ωλγωρησθαι.

C. 9. ἐπὶ κλητικῆς] Cod. ἐπι κλησιως.
Pag. 26. A. 3. ἐπίπτει γὰρ τῆς τῶν
ἀρθρῶν ἴννοιας] Cf. de Syntaxi p. 51 sqq.
Priscian. XIII. p. 962.

A. 8. φίλος] Odyss. XVII, 415.

B. 4. Κρονίδη] Odyss. I, 45.

B. 5. ἐμοί] Odyss. III, 475.

B. 6. ἄγκυραι] Callimach. Fragm.
XCVII. Cf. de Syntaxi p. 219, 16.

B. 7. οὐ καθάπτει] Deest οὐ, quod
et alibi omissum est a librariis. Ut de Syntaxi p. 22, 26, ubi ex codice et ex Prisci-
ano scrib. ὅπου γε οὐκ ἀπ' ιδίας ἴννοιας τὴν
οὐρανούσιαν εἴληχεν. Item 56, 13. e conie-
cta oura nostra: ἔστι πιστώσασθαι καὶ τοῦ οὐ-
δετέρου, αρξαμένου μὲν ἀπὸ τοῦ τοῦ, ληξαντος
δὲ εἰς ὃ, οὐ καθὸ ἀπῆγει δὲ παρασχηματι-
σμὸς τῶν εἰς οὓς ληγόντων ἀρσενικῶν. Negationem in loco p. 270, 32 addunt duo co-
dices: Διφεῖς οὐ πιρισπῶσι τοὺς ὑποτακτή-
κους μέλλοντας. Contra delenda est negatio
p. 94, 25.

B. 10. τὸ κατὰ τὸ ἀρχον] Fol. 152. v.

162 LECTIONES IN APOLLONIUM

C. 2. εἰ γοῦν] Cod. ηγουν. De Syntaxi p. 63, 3: ἦν καί. Cod. εἰ οὖν καί.

Pag. 27. A. 3. καθό ἀμφότερα δύο τρίτων παραστατικά] De Syntaxi p. 19, 22: ως ἀν δὴ δύο τρίτων συνόντων. Scrib. ως ἀν δύο τρίτων συνόντων. Codex unus, ως ἀν μὴ τρίτων σ., ubi librarium decepit ea literae β forma, quae non multum differt a μ.

A. 9. Θύγατέρ τε] Odyss. XIX, 406. Cf. de Syntaxi p. 221, 12. Priscian. XIII. p. 954.

A. 10. οὔτως ἀντὶ τοῦ ἐμί] Sententia fere poscit: δὲ γὰρ τρόπον γαμβρός εἶπεν αὐτὶ τοῦ γαμβρέ, οὔτως ἐμός αὐτὶ τοῦ ἐμέ. Confusae hae praepositiones etiam alibi. Ut Apollon. Lexico Hom. v. Κατηφεῖν, ubi scrib. αὐτὶ τοῦ κάτω — et v. Γόνυς, ubi αὐτὶ τοῦ τὸ ἐμὸν γένος.

B. 6. καὶ πότε οὐ] Cf. de Syntaxi p. 121.

C. 3. Τινὲς μὲν οὖν ὑπέλαθον] Cf. de Syntaxi p. 121, 28. Priscian. p. 938.

C. 7. ἐγὼ μὲν παρεγενόμην] In cod. deest μέν.

Pag. 28. A. 8. ἀχρύμενοι]. Odyss. X, 570.

A. 10. ἔτυχες] Iliad. V, 287.

B. 1. ή χρῆσις τοῦ βίου] Id est ή ἀναχεῖσα ὁμιλία (De Syntaxi p. 42, 12), ή κοινὴ φρέσις (p. 112, 11), ή κοινὴ χρῆσις (p. 252, 29), τὸ κοινὸν ἥθος (p. 185, 14),

ὅ συνθῆται λόγος (p. 127, 27), οὐ συνθεῖται (p. 318, 13), τὸ σύνθετος p. 136, 14: qui locus hac est interpretatione iuvandus: ἵνα καὶ τὰ λεληφθέα τῶν ὑπερβάτων, δύτα καὶ κατὰ τὸ σύνθετος, ἔχηται τοῦ ἀκολουθου.

B. 1. τοῦ βίου] Fol. 153. r.

C. 3. κατὰ τὸ πρώτον] Articulus in cod. deest.

C. 7. οὐ συστολή] Ita cod. quidem, sed scribendum οὐ συμπλοκή.

Pág. 29. A. 3. δι' οὐ τὸ λεπτόμενον αναπληρωθήσεται] Cf. de Syntaxi p. 126, 1.

A. 9. εἴγε αὐτοῦ ταῦτα ἴδια] Cf. de Syntaxi p. 18, 11. et 106, 25.

B. 2. δῶνα] Odyss. IV, 649.

B. 3. πῶμα] Odyss. VIII, 443.

B. 4. ἀντιδιασταλτική]. Cod. ἀνταδιασταλτικη.

Pág. 30. A. 2. ἀντ' αὐτῶν] Fol. 153. v.

A. 3. ἀλλας πτώσεις] In codice est ... σεις.

A. 4. τὴν κλητικὴν ἐν δευτέρῳ] Cf. Priscian. XIII. p. 963.

A. 6. ἀπερειδόμενος] Cod. επερειδόμενος. Ita de Syntaxi p. 68, 5: καὶ οὐ γενικὴ ἐπέχει τὸ ἴδιον ἀρθρον. Cod. ἀπέχει. Item p. 162, 17 ex codice scrib. ἀλλ' ἵστως οἵσεται τις τὰ τῆς ἀποδείξεως ἐγτελῶς μὴ ἀπέχειν. Eodem modo peccatum in Apollon. Lexico, vv. Αὐλῶπις et Πανόψιος.

164 LECTIONES IN APOLLONIUM

C. 3. πελάρχος] Iliad. III, 229. Cf. de Syntaxi p. 26, 17.

C. 4. οὐ γαρ μόνον τῷ] Cod. 20.

Pag. 31. A. 6. νῆας] Iliad. X, 82, tum 88. Cf. de Syntaxi p. 79, 20. Priscian. p. 942.

B. 3. δίω] Iliad. VII, 75.

B. 6. μιστωρα] Iliad. VIII, 22. Cod. ἐρυστήτης et μιστορα.

C. 4. Οὗτιν ἔγω π. ἔδομαι] Odyss. IX, 369. Cod. οὐ τιν', accentibus recentiore manu adscriptis.

C. 5. δεύτερον αὐτὸν ἔτρεψε] Fol. 154 r.

Pag. 32. A. 3. ἐν τρίτοις νοεῖσθαι] Delendum est incisum.

A. 8. ἐν τι, τὸ δὲ προσηγορικόν] Cod. ἐγτὶ οστὸ δὲ προσηγορικῶν.

B. 1. τοῦ Τρύφωνος ή Δίων] Cf. de Syntaxi p. 80, 9 et 117, 30.

Pag. 33. A. 4. αὐτον] Iliad. XII, 204.

A. 5. περίκειται] Iliad. IX, 321.

B. 6. ἐξ τοῦ παρὰ Δ.] Cod. εκ του μη παρὰ Δ. Excidisse videtur τὴν γενικήν. Mox pro hypothetae vitiis repone παίδων, πατέρων, Τρεών.

B. 8. οὐσίαν] Fol. 154 v.

B. 10. οὐσίας ὅν μόνον παραστατικόν, ἀντωνυμία] Cf. de Syntaxi p. 24, 9 et 79, 31. Priscian. XIII. p. 970.

C. 3. τῷ τις οὖν τὸ ἔγω] Cf. de Syn-

taxis p. 79, 14. Paullo ante τι abest a codice inter τῷ et πότε.

C. 4. μᾶλλον] Nonne potius μᾶλλον δεῦ vel μᾶλλον ἀν?

Pag. 34. A. 3. ὁ τι λέγων] Cod. ὁ δε λέγων.

C. 5. τῷ δὲ τίς] Cod. το δε τις.

Pag. 35. A. 6. ἀντωνυμία] Fol. 155 r.
B. 3. πῶς οὖν ὁ τίς καὶ ἡ τίς] Cod.

ἔτισ καὶ πτισ. At scribendum ὄτις καὶ ἥτις.
Cf. Priscian. XIII. p. 960.

B. 4. ἀντωνυμίας] Cod. αντωνυμια.
Mox corr. οὐδεὶς ἡ μῶν.

B. 10. οὐ περισπάται] Negatio in cod.
deest.

Pag. 36. B. 5. οὐ εἰς δ] Deest οὐ, uti
η de Syntaxi p. 109, 25. ante verba, εἰς
τὴν ὑποκειμένην. Mox in cod. est ω̄ pro ο̄.

B. 6. τοῦτο] Cod. τοιουτο.

B. 10. συνθέτω ταῦτόν] Fol. 155 v.

C. 1. ως τὸ πηλίκος καὶ τὸ εὗτος] Cod.
ως καὶ τὸ ουτος. Et mox οὐ deest
ante μᾶλλον.

Pag. 37. A. 1. τὸ αὐτό] Cf. de Syntaxi p. 189, 7. Priscian. XII. p. 950.

A. 7. κατὰ γένος καὶ κατὰ τόνον] Cf.
de Syntaxi p. 60, 25.

C. 2. αἰματηχόν] Cf. de Syntaxi p.
190, 26. et ad τὸ φαιδημόεντες Schol. Ve-
neta ad Iliad. XIII, 686.

166 LECTINES IN APOLLONIUM

C. 6. ὅπερ καὶ σύγκειται] Fortasse εἰ-
περ καὶ σύγκειται.

Pag. 38. A. 7. τηλικοῦτον εἶναι τὸν
Νεῖλον] Cf. Priscian. XIII. p. 972.

A. 9. εἰς ἐν τῷ μέγεθος] Fortasse εἰς
ἐν τῷ μέγεθος.

B. 2. ὕσως δὲ καί] Fol. 156 r.

B. 9. ὅπερ ὄνομα] Margini adscriptum:
τουτέστι τὸ ὄνομα.

C. 2. καὶ ΤΜΕΔΑΠΟΣ] Cod. η ὑμε-
δαπος, et statim του πεδου η εδαφους.

Pag. 39. A. 4. ήμεδαπεδός] Cod. ημε-
δαπος.

A. 7. δεκτικόν] Cod. δεκτικόν.

B. 5. νῦν δέ] In codice deest δέ. Cf.
de Syntaxi p. 28, 25 et 234, 6.

B. 8. προεώπων] Cod. προσωπων τε.

B. 10. σημανόμενον] Cod. συντιθέμενον.

C. 1. συμβολικῶς λαμβάνεται] Margo:
συμβολικῶς] τουτέστι κυρίως. Cf. de Synta-
xi p. 188, 8. et Ammonium p. 58. Cuius
ibi mendosa sunt haec: ὅτι μὲν τοί γε ὅτε
οὐχ οὕτως ἀλλ' ἐτέρως ἀποκριόμεθα πρὸς τὰς
ἴρωτήσεις· οἷον· ήμέρα ἔστιν. καὶ οὕτως· ήμέ-
ρα ἔστιν ήμέρα. καὶ οὕτως, ήμέρα ἔστιν.
Scripserat autem sic: οἷον, ήμέρα ἔστιν;
ἴστιν. καὶ οὕτως· ήμέρα ἔστιν; ήμέρα. καὶ
οὕτως· ήμέρα ἔστιν; ήμέρα ἔστιν.

C. 8. τοῦ ἐφ' ἀ ποθεῖ] Fol. 156 v.
Μοx cod. αἱ δε συνθεσεισ.

Pag. 40. A. 4. ὁμοίως τῷ τηλεδαπός

καὶ παποδαπός] Cf. de Syntaxi p. 191, 4: *τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ τὸ ημεδαπός ἐθνικῶς παραχθὲν μετὰ τοῦ σημαινομένου καὶ τὴν παραγωγὴν ἔσχε συντέχουσαν τῇ μεταλήψει τοῦ ὀνόματος.* Ita codex, *integra sententia*, quae manca est in vulgata lectione.

A. 9. *χρῆν γάρ σφεδαπός]* Cf. de Syntaxi p. 191, 11.

C. 2. *ἀπιερε γάρ]* Cod. *απιερε δε.*

C. 5. *χλιτικήν]* Cod. *χλιτικην.*

Pag. 41. A. 1. *ἐξ δευτέρου προσώπου γένεσιν μεθίστασθαι]* Cf. Priscian. XIII. p. 954 et 972.

A. 3. *ἀντωνυμίαι]* Cod. *αντωνυμια.*

B. 3. *ἴνικῆς περισπῶγτες]* Fol. 157 r.

C. 7. *ἴχοντα]* Iliad. XII, 204.

C. 9. *ἐπιτάσσεται]* Cod. *υποτάσσεται.*

Pag. 42. A. 3. *τὸ δὲ ἄλληλους]* Cod. *το δὲ ἐπαλληλους.* Ut in Apollonii Lex. *ἐπίτριμα ἄλλ' ἐπ' ἄλληλοις aut ἄλλα ἐπ' ἄλλοις* corrigendum aut *ἄλλεπάλληλα.* Cf. ibi *Προθειλύμονις ἄλλας ἐπ' ἄλλαις et Προκρόστος ἄλλας ἐπ' ἄλλας.* At *Ἄγχηστῖνοι συνεχῶς καὶ σύνεγγυς ἄλλήλων, οἷον ἄλλεπάλληλαι.*

A. 8. *οὐδεὶς τῶν ἄλλων παρεγένετο]* Cf. de Syntaxi p. 83, 4.

A. 10. *ὑπὲρ τοῦ τὸν λόγον]* In codice deest λόγον. Cf. infra p. 61. C. 5. *ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐπὶ πλέον προάγειν τὸν λόγον.* Item p. 143. C. 6. et de Syntaxi p. 269, 1.

C. 3. τὸ οἰμαζόν] Cod. τὸ οἰμαζόν.

Pag. 43. A. 1. ὑποχριναμένου] Cod.
ἀποχρινομένου.

A. 4. τοῦτο γάρ ἦν] Fol. 157 v.

A. 5. ἐμφασιν δηλοῦν] Cod. ἐμφασιν
δ.....

A. 7. δειλός] Odyss. V, 299.

A. 8. ἀς μὲν ὁρθογενῆσθαι] Cf. de
Syntaxi p. 102, 31. Priscian. XIII. p. 965.

B. 5. οὐ κατὰ τὸ τέλος] Cod. οὐ επὶ^{τῶν} οὐ κατὰ τ. τ. Cf. supra ad p. 16. A.

9. Quales verborum falsae repetitiones admodum frequentes sunt. Ammonius p. 38: Γυμνασία μὲν λέγεται οὐ τῶν γεγυμνασμένων ἀσκησις, ἀσκησις δὲ οὐ τῶν λεγόντων καὶ σκηνῶν. Et p. 39: δεσπότης μὲν γάρ οὐ τῶν ἀγυρωνήτων κύριος, κύριος δὲ καὶ πατήρ νιοῦ καὶ αὐτός τις ἴσαιτοῦ. In his per errorem bis positum esse illic ἀσκησις, hic κύριος, multis aptisque evincitur exemplis. P. 45:

δοῦλοι μὲν εἰσι καὶ οἱ τῶν ἱδογῶν, οἰζέται δὲ δεισποτῶν. P. 59: ἔργη μὲν γάρ εἰστι τῶν ἐν δύψι, ποθεῖν δὲ τοὺς ἀπόντας. P. 63: εὐφραίνεσθαι μὲν γάρ εἰστι μανθάνοντα καὶ φροντίσεως μεταλαμβάνοντα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ, ἥδεσθαι δὲ ἵσθιοντα τι οὐ ἀλλο ἱδὺ πάσχοντα αὐτῷ τῷ σώματι. P. 65: ζώνη μέν γάρ εἰστιν οὐ τοῦ ἀνδρός, ζώνιον δὲ τὸ τῆς γυναικός. P. 68: Θεωρός μὲν γάρ εἰστιν οὐ εἰς θεοὺς πεμπόμενος, Θεατής δὲ οὐ ἀγώνων καὶ θεάτρων. P. 76: ιστοπέδηι μὲν γάρ εἰστιν,

ἥφ' ἵε ὁ ἰστός κατακλίνεται. P. 91: μαστός
μὲν γάρ ἔστιν ὁ γυναικεῖος, μαζὸς δὲ ἀνδρεῖος.
Et: μαρτυρία μὲν γάρ ἔστιν ή τῶν ἐπιδημούντων,
ἴκμαρτυρία δὲ ή τῶν ἀποδημούντων. P.
108: παρειαὶ μὲν γάρ αἱ τοῦ ἀνθρώπου. P.
109: παραβολὴ μὲν γάρ ἔστιν ή οἵα τε γενέσθαι ἐπὶ παραδείγματος (leg. ή οἷου τε γε-
νέσθαι ἔτι πράγματος, nam infertur: παρα-
δείγμα δὲ γεγονότος πράγματος ἀντιπαράθε-
σις). Recte igitur Thomas p. 442: Θεσμὸς
ἄλγραφος, γόμος δὲ ὁ ἔγγραφος.

B. 7. τοῦ τονικοῦ οὐκ ἐμποδίζοντος] For-
tasse, τοῦ τυπικοῦ. Ita supra p. 35. B. 9.
διὰ τὸν τύπον. Cf. de Syntaxi p. 126, 25:
εἴγε μὴ τὸ τῆς φωνῆς ἴδιωμα ὑπεξέλεγται τὸ
δίτοπον. Ubi vulgo legitur: ὑπελέλεγται τὸ
δίτοπόν, οὐ ρονθίσεται.

B. 8. τίς τάρ σφωε] Iliad. I, 8.

C. 2. καὶ τῶν μόνων] Cod. καὶ διὰ
τῶν μ.

C. 8. μόνως εἰσὶν ὑποταχτικά] Cf. de
Syntaxi p. 135, 21.

Pag. 44. A. 3. ἴμοι γάρ ἔδωκας,
ἔδωκας ἴμοι] Aptius videbitur, ἴμοι γάρ
ἔδωκεν, ἔδωκ' ἴμοι.

A. 6. δὴ τρόπον] Cod. φὲ τρ.

A. 9. Τυδείδης] Odyss. IV, 280.

B. 1. πρὸ ἕστοροῦ] In codice deest
πρό. Posthac p. 54. A. 9. ἔγκλητικὸς ὁ
τὴν πρὸ αὐτοῦ λέξιν ὀξύνει.

B. 7. προῖεν] Iliad. I, 336. Cf. de Syntaxi p. 166, 26.

B. 9. τῷ δέ οὐδὲν] Cod. το ος υ. Ut Apollon. Lex. v. Διεπιλογέος: ὅταν μὲν λέγει τὸν Θάνατον, τοιοῦτον σημαίνει μακροκοίμητον ὅταν δὲ ἀλλως καταστρέφει εἰς ταῦτον, τὸ κακοκοίμητον. Corr. ὅταν μὲν λέγη τὸν Θάνατον τοιοῦτον, σημαίνει τὸν μακροκοίμητον. ὅταν δὲ ἀλλως (vel potius ἀλλο τι), καταστρέφει εἰς ταῦτον τῷ κακοκοίμητον. Cf. v. Ἀμφίβασις: καταστρέφει δὲ εἰς τὸ ὑπερμαχεῖς. Ἀνόρουσεν: καταστρέφει δὲ εἰς τὸ ἀνέτειλεν. Ἀσπετα. Ἐργυδαύπου: καταστρέφει δὲ εἰς ἵσον τῷ ἥχνεσσιν. Οὐνεσθε: Ἐύσκαρθμοι: καταστρέφει δὲ εἰς τὸ πολεμικῆς. Κρηδεμηγω: καταστρέφει δὲ εἰς αὐτὰ τὰ τείχη. Ὁρμησεν: οἱ δὲ δίεβη σὺς τὸ καταστρέφειν, ubi corr. οἱ δὲ δίεβη, δὲ εἰς τὸ αὐτὸ καταστρέφει. Qua verbi potestate et alii posteriorum utuntur et Strabo, ut I. p. 20 et p. 65, ubi corrigendum est καταστρέφοι, ac deinceps: ἔτι δὲ παχυμερέστερον τὸ φίσακτα (vulg. τὸν φ.) μὴ ὄρᾶν· εἰς τί (vulg. εἰς τι) πραγματικὸν καταστρέφει τὸ τοὺς ὄρους ζητεῖν, παραθεῖναι etc.

C. 2. λύγομαι] Iliad. X, 378. Moх post καί deest τό.

C. 4. παιδία] Iliad. V, 800.

C. 5. οὐδέποτε] Fol. 158 r.

C. 8. αὐτῷ]. Odyss. XXIII, 253.

Pag. 45. A. 5. ἐκωλύετο τὸ μοί] Cod. μοι. Respicitur ad ὡμοι.

A. 7. ἴαυτῷ] Malim ιαυτόν.

B. 8. Ὁρθογονοῦνται μόνως αἱ τῆς εὐ-
Στίας] Cf. de Syntaxi p. 125, 4.

C. 1. παράγοντο] Ita codex. Sensus postulat παραστασίς vel aliquid simile.

C. 7. οὐ δεῖξις] Cod. οὐ ενδεῖξις.

Pag. 46. A. 2. ὀξύνουσι, ἐκεινοσί,
οὗτοσί] Cf. de Syntaxi p. 105, 9 et 139, 26.

A. 4. τῷ μὴ τὴν αὐτός ἐπεκτείνεσθαι] Cod. τὸ μὴ τ. α. ἐπεκτείνεσθαι.

A. 7. μόνως ὁρθογονοῦνται] Cf. de Syntaxi p. 141, 19.

B. 1. αἱ πρωτότυποι γένους] Cf. de Syntaxi ibid.

B. 9. οὓς οὐ δεῖξις] Fol. 158 v. Mox in codice deest λέγειν.

C. 9. αὐτῷ] Odyss. IV, 667.

Pag. 47. A. 2. αὐτόν] Odyss. VIII, 396.

A. 7. παρέλκεται] Alias παρέλκει. nam promiscue nonnumquam activo, et medio uti videtur. Ita παραστήσασθαι de Syntaxi p. 60, 24: contra παραστῆσαι p. 135, 21 et 115, 6: εὑρέσθαι p. 184, 10: contra εὑ-ρεῖν p. 175, 9.

A. 8. αὐτόν] Iliad. XXI, 318. Alter versus non alius videtur esse quam Iliad. XXIV, 472, etsi ibi legitur ἦ, non οὐδὲ vel οὐ, idque recte.

172 LECTIONES IN APOLLONIUM

B. 3. ἀγαπακλασθίσονται] Cod. ἀγα-
κλασθίσονται.

B. 6. πάσης πτῶσεως ὄρθοτονοῦται] Cf. de Syntaxi p. 139, 28.

C. 6. πάλιν μόνως ὄρθοτονοῦται] Cf. de Syntaxi p. 139, 24.

C. 8. τὴν ἐμέο] Cod. την εμε.

Pag. 48. A. 4. ἐμεῖο, σεῖο, εῖο] Cf. de Syntaxi p. 137, 16.

A. 5. ὅτι δὲ τὸ λεγόμενον αληθές, σα-
φὲς ἔντεῦθεν] Cod. ὅτι γαρ τὸ λεγ. αληθές
ἔντευθεν.

B. 6. ἔγκλινόμενον διαφέρει] Fol. 159 r.

C. 1. ὄρθοτονοῦται] Addendum pa-
tem αἱ σύνθετοι.

C. 3. Ὄμοιώς καὶ αἱ τῷ ἐ] Cod. Ο-
μοιώς καὶ αἱ τῷ ἐ.

C. 7. ὅτι αὐδεμία] Cod. οτι αυδεμιας.

Pag. 49. A. 6. Η τε διὰ τοῦ τῷ τοι] Cod. αἱ ται δια του τῷ ται. Cf. de Syntaxi p. 136, 1. Similiter depravatum Pindari fragm. laudatum ibid. p. 142, 17. ubi leg.
αὐτότι με πρώτιστα συνοικιστῆρις γείτος ἐσδε-
ξατ τεκμενοῦχον. Vulgo, ἐσδέξεται μενοῦχον.

B. 3. ἵσχει] Iliad. V, 812.

B. 6. προσέεπτεν] Odyss. XI, 91.

B. 8. Αἰακίδαο] Odyss. XI, 471.

C. 2. ἐπὶ τι προκείμενον μεταθέσαι] Cf. de Syntaxi p. 136, 26.

C. 4. δέρμεναι] Odyss. XXI, 233.

Pag. 50. A. 1. Τὸ πρός τι λαμβάνε-

σθαι] Cf. de Syntaxi p. 126, 27. Μοχ τὸ
deest ante αὐτιδιασταλτικῶς.

A. 3. ἐμοί] Iliad. IV, 63.

A. 4. ψυχὴν] Iliad. XXIV, 754.

A. 10. ἐχεῖν πίπερ αὐτόν] Cf. de Syntaxi p. 137, 4.

B. 1. ὁρῶντος αὐτόν] Fol. 159 v.

B. 3. μᾶλλον οὐκέτι] Cf. de Syntaxi p. 137, 12. Paullo ante in codice est
τούτο pro τούτῳ.

C. 1. ἀγόρευσον] Odyss. IV, 645 et
alibi.

C. 4. φίλησεν] Iliad. IX, 481. Cf. de Syntaxi p. 127, 14.

Pag. 51. A. 1. ἔγω σέ] Iliad. XXIII,
724. Cf. de Syntaxi p. 131, 27. Codex, οὐ
μ' ἀρδειρ.

A. 4. τῷμῷ, τῷμῷ] Prius in cod. est
τημεν. Iliad. IX, 654. XI, 608.

A. 8. ἐν ὑπερβατῷ] Cod. καὶ ἐν ὑπερ-
βατῷ.

A. 9. ἀνάειρε με] Cod. ἀναειρο με.

B. 4. οὐ διεζηγμέναι εἰσίν] Cf. de Syntaxi p. 127, 15.

B. 6. Τὰ τοιαῦτα δεῖ διαχρονοθαῖ

Deest in codice δῆ.

C. 4. πάλιν οὐκέτι] Cod. παλιν
ην οὐ.

Pag. 52. A. 1. καὶ πάντως] Cod.
καὶ πάντως.

A. 5. οὐτες ἐνέλεγψεν] Fol. 160 r.

B. 1. ῥήματος διάθεσιν ἀναδέχονται]

Cf. de Syntaxi p. 143, 3.

B. 3. λελασμένου] Iliad. XIII, 269.

Cf. de Syntaxi p. 143, 27. Cod. ἡμε φοσιν.

B. 5. ἐοικότα] Iliad. V, 800. Cod. η οι ολιγον π. ε.

B. 7. λύσομας] Iliad. X, 378. Cf. de Syntaxi p. 143, 28. Priscian. XIII. p. 966.

B. 8. καὶ ἔστι] Cod. καὶ φαντω.
Μοξ, οὐκ αλλος.

C. 4. Ἀμύνηται] Theocrit. VII, 2. Cf. de Syntaxi p. 131, 30.

C. 8: καὶ με ἐνεκλίναμεν] Cod. repetit πάλιν post με. Cf. de Syntaxi p. 115, 18.

Pag. 53. A. 4. παιδα] Iliad. V; 800.
Cf. de Syntaxi p. 147, 11.

A. 6. ἕκαστος] Iliad. XXIII, 203. Cod. καλεονται μιν.

A. 8. ὅσει νόμον Θεμένους] Ammonius p. 136: Τῶσι γὰρ τὸν νόμον ὁ νομοθέτης, τίθεται δὲ τὸν νόμον οἱ δικάζοντες καὶ αἴρουμενοι. Malim, οἱ δόκιμαί οντες.

A. 10. ἥδη] Iliad. V, 64. Cf. de Syntaxi p. 148, 25. ubi legendum, κατὰ τρόπους πλείονας δυνάμενον κατωρθῶσθαι.

B. 6. ὃς καί] Cod. ως καί. Paullo post deest αἰ, non item de Syntaxi p. 149, 14.

C. 1. βίν] Odyss. IV, 668. Cf. de Syntaxi p. 141, 32 et p. 149, 27.

C. 6. ως οἱ ταλαιπωρότεροι] Fortasse, ως αἰταλαιπωρότεροι Cod. ταλαιπωρότεροι.

C. 9. ἀντανακλᾶσθαι] Cod. ανακλα-
σθαι, et mox ἐδειχθησαν pro ἐδειχθη.

Pag. 54. A. 3. προσέπιπτεν] Odyss.
XI, 91. Cf. de Syntaxi p. 149, 5.

A. 5. ὅμοίως τῷ] Fol. 160 v. Sequens
versus est Iliad. V, 832.

A. 7. ἐπιτασσομένη] Cod. ὑποτασσομένη.

B. 6. ἐπλεπτο] Iliad. XV, 227. Cf. de
Syntaxi p. 147, 25.

B. 7. οἱ αὐτῷ] Odyss. XXII, 214. Cf.
de Syntaxi p. 147, 3.

B. 10. ἐπέοικε] Iliad. IX, 392. Cf. de
Syntaxi p. 148, 14.

C. 3. ἀνάγκῃ] Odyss. XVII, 441. Cf.
de Syntaxi p. 148, 19.

C. 9. Θάνατον] Odyss. XXII, 14.

Pag. 55. A. 3. αὐτῷ κατασκευόσιν
ἢ πολλοῖς] Aut addito *ār* opus est, ni fal-
lor, aut certe futuro κατασκευόσι.

A. 5. πρόσθετον] Cod. προσθετον
εν. Cf. Priscián. p. 966. Versus est Iliad.
V, 56 et 80.

A. 9. τοιτέστιν ἀντανακλωμένων] Cf.
de Syntaxi p. 150 sqq.

B. 1. ή εν μεταβάσει] In codice de-
est ή. Ita de Syntaxi p. 123, 12: *ναι*, ή
γράφω. Cod. ή *ναι*, ή γράφω.

B. 9. Φήμιος] Cod. Φημί· δς. Cf.
Priscian. l. 1.

C. 7. ἀρχαικώτερα ὅντα] Haec ipsa
verba restituenda sunt de Syntaxi p. 143, 29.

C. 9. *εἰς καί*] Cod. *εἰς γάρ*. Quae particularum commutatio et alibi turbas fecit et admodum magnas in Ammon. p. 37, quem locum, relegatis ad marginem lemmatis, sic constituerim: Στοιχεῖον μὲν γάρ ἐστιν αὐτὴν ἡ ἴνφωντας καὶ ὁ φθόγγος, οὐ τὸ γράμμα σημεῖον ἡ τύπος, ὡς ἡν τῷ τρίγωνον μὲν ΓΡΑΜΜΑ ἐστὶ τὸ Δ, στρογγύλον δὲ τὸ Ο. τὸ δὲ στοιχεῖον ... καὶ τὰ λοιπά· καταχρηστικῶς γράμματα καὶ τὰ συγγράμματα ἐκάλουν οἱ παλαιοί.

P. 56. A. 7. *τὰς μὲν οὖν*] Fol. 161 r.
B. 6. *διὰ τὸ τοὺς ποιητάς*] Cod. *διὰ τοῦτο τοὺς π.*

B. 9. *ἐπὶ ταῦτον, μεταλαμβάνειν*] Cod. επιαντο. Mox corrigendum fortasse, τὰ τῶν ἀντωνυμιῶν ἀσυνήθην ἢ εἰς σύνθετον.

C. 7. *ἴσκαις*] Odyss. XIII, 313.

C. 9. *αὐτῷ*] Odyss. XXIII, 253.

Pag. 57. A. 2. *αὐτῆς*] Odyss. XXIII, 78.

B. 3. *αὐτῷ*] Iliad. XVI, 12. Cf. de Syntaxi p. 141, 20. Cod. *ἥδις αὐτῷ*.

B. 4. *μελέτω*] Iliad. XV, 231.

B. 5. *αὐτῷ*] Odyss. III, 49.

B. 6. *αὐτῷ*] Odyss. IV, 177.

B. 8. *ἴψαι*] Iliad. XXIV, 738.

B. 9. *αὐτόν*] Odyss. XIX, 288. Mox in codice est *απεμφαινοίτο*.

C. 3. *αγώγοι*] Iliad. XXII, 351.

C. 5. *ἥδις βίνφιν*] Odyss. IX, 406. Cod. *ἥδε βίνφιν*.

C. 8.

C. 8. ἵλεσθαι] Iliad. X, 242. Cod. ημεν δη. Ut de Syntaxi p. 327, 22: ἵλει μητρουι leg. εἰ μὴ μητρουι, ex versu Iliad. V, 389. Ita si Homeri meminissent editores Apollonii Soph. v. Ἀθηνηλογικόν, correxissent haud dubie, ἀπὸ τοῦ διὰ καυφάτητα ἄγαν Θορεῖν. Spectat enim glossa ad Iliad. XIII, 589.

Pag. 58. A. 4. μήτε ἡμῶν αὐτᾶς] Cod. εμ' αὐτας.

A. 10. Δέσον οὖν] Fol. 161 v.

B. 7. χολούει] Odyss. VIII, 211.

B. 8. ἐποτρύνει] Iliad. XX, 171.

B. 10. κακόν] Iliad. XVI, 47.

C. 4. ἐμποδέον] Cod. εμποδον.

C. 7. οὐτω καὶ οἱ τ' αὐτῷ] Cf. de Syntaxi p. 149, 6.

Pag. 59. A. 3. σάου] Odyss. XVII, 595.

A. 4. φημι λελασμένον] Iliad. XIII, 269. Cod. φησιν λελασμενον.

A. 6. λύσομαι] Iliad. X, 378.

A. 10. ή εἰς αἴτλας] Cf. de Syntaxi p. 149, 19 et p. 151, 24. ubi τέγω corr. pro τῷ τῷ.

C. 3. Λυκέονος] Iliad. III, 332. Cf. de Syntaxi p. 185, 25 et Priscian. XIII, p. 969.

C. 6. πατέρι φ] Odyss. III, 39.

C. 9. Σεράπειουν] Odyss. XIII, 265.

Pag. 60. A. 3. ἀμφεπάλυψεν] Odyss.

178 LECTIONES IN APOLLONIUM

XV, 118. In parenthesi corr. fortasse, δέ Θῶνος δέ τις ἴμε. Ad rem cf. de Syntaxi p. 153, 15.

A. 7. φορίνι] Iliad. XVI, 799.

A. 9. εἴνεται οὖτο] Iliad. XX, 234. Cf. de Syntaxi p. 155, 15. Cod. αἰνεταῖσθαι.

B. 1. κύστε] Iliad. VI, 474.

B. 3. πάλιν ἀγωνίσαντες] Fol. 162 r.

B. 4. ἀγγελον] Iliad. XXIV, 292. Cf. de Syntaxi p. 157, 22.

B. 8. γαῖαν] Odyss. XIII, 52.

B. 10 παραδίξασθαι] Cod. αἰνεταῖσθαι. Continuo in textu sic ponendum erat: ἐν γαρ ἀπόσταις ήν τὰ εἶναι ἐν πατρὶδι γαῖη, Iliad. III, 244 puta, ex Zenodoti lectio, si fides Schol. Veneto. Cf. de Syntaxi p. 159, 1.

C. 6. θάρστη ϕ] Iliad. VII, 152. Cf. de Syntaxi p. 156, 31. Cod. αλλα με.

Pag. 61. A. 3. ἀπήρτηται] Corr. fortasse ἀπηρτησται.

A. 6. μεγάροισιν] Odyss. IV, 191. Cf. de Syntaxi p. 156, 10. Unde intelligenda et reconcinnanda sunt, quae statim inferuntur.

B. 1. ἀποφθιμένω] Cod. επιφθιμευσο. De Syntaxi p. 158, 7. est φθιμένω. Cf. Pindari Frr. I.

B. 7. χειροῦτις] Cod. χειριτης. Cf. de Syntaxi p. 158, 14.

C. 1. δαμασθεῖς] Iliad. XXII, 55.

Pag. 62. A. 5. Μεμπτέοι] Cod. μιμπταῖοι.

A. 7. τὴν δὲ ἔγκεκλίσθαι] Cf. de Syntaxi p. 125, 16, ubi ἔγωγε ponendum prō ἕγω.

A. 8. ἀναβεβιζόσθαι] Cod. αναβιβα-
σθαι. Μοχ του τε μη αρχην Fol. 162 v.

B. 3. ὄμιλου] Iliad. XX, 178.

C. 4. ἔγωγε] Odyss. VIII, 310 et mox
Odyss. I, 215.

Pag. 63. A. 8. καὶ γενικῆς εὑκέτη] Cf.
Priscian. XIII. p. 948.

B. 7. ἔγων δέ τυ καὶ πάλαι: ἐψει-
σην] Cod. τὸις et ὠψεον. Illud vitium fre-
quentissimum. Sic apud Astydam. in Schol.
Venet. ad Iliad. VI, 472 scribendum Δέξαι
κυνῆν μοι, πρόσπολε· πεφύθηδ' δ' παῖς, ubi
codex: δέξαι κυνῆν μοι προς πολεμον δέ και
φοβηθη παῖς.

C. 3. κακόν] Iliad. XXIV, 370.

C. 7. πιθόμην] Iliad. V, 201. XXII,
103. Odyss. IX, 228.

C. 7. χρητικοῦ] Cod. χρητικου.

Pag. 64. A. 4. διάλληλα τὰ τῆς ἐπι-
χειρίστεως. τί γαρ οὐ μᾶλλον] Cod. αδελφα
τὰ τῆς εἰς επιχειρίστεως τί γαρ μᾶλλον, sine
οὐ. Apollonius MS. de Adverb. fol. 126 v.
ἀλλ' ἵστι μᾶλλον ξανθός Ἀτρεΐδης ή Ἀτρεΐδης
ξανθός; A verbis τί γαρ Fol. 163 f.

B. 9. ΙΩΝ — φοσίν] Utrumque vo-
cabulum deest in codice.

180 LECTIONES IN APOLLONIUM

C. 4. πρὸ φωνήστων] Cod. προς, quod mendum etiam Sturzius correxit ad Maitair. de Gr. L. Diall. p. 546.

C. 8. ἐ εἰς ἵ μεταβάλλεται] Cod. ηεις ει μεταβαλλεται.

Pag. 65. A. 1. Μυρτίδ — φοῦσ'] Cod. Μυρτίδα et φουσα. Cf. Valckenar. ad Theocrit. Adon. p. 300. C.

A. 4. χειρωαδῶν] Sturzius l. l. Ιώγει οὐδὲ πρώτων ἀρετᾶς χείρω ἀδω.

A. 5. Τρύφων φοσῖ] Cf. de Syntaxi p. 214 — 218, et Priscian. XIII. p. 963.

C. 5. τὸ γαρ οὐκερῶ] Cod. το γαρ ευκαιρω.

C. 8. καὶ περισσὸν εἰς τοῦτο] Fol. 163 v. Sed deest περισσόν.

Pag. 66. A. 4. ἥλθες πρὸς ἐμέ] Cod. ηλθες προς με.

A. 9. σεμνός εἰμι, σεμνὸς εἶ] Cf. de Syntaxi p. 54, 6 et 120, 25.

B. 9. ἀνακρεμάμενον] Cod. ανακρεμ- μενον.

C. 1. ὁ γοῦν λέγων σὺ τύπτεις] Cod. ο ουν λεγων συ τυπτει.

C. 6. τῆς αὐτῆς ἔχονται κλίσεως] Cod. πτώσεως.

Pag. 67. B. 1. σοὶ καὶ σοὶ καὶ ἕκεινῷ] Cf. de Syntaxi p. 220, 10. sed malim semel ponit et σοὶ et antea σέ.

B. 3. Λυκομίδης] Iliad. XII, 366. Cod. καὶ ὁ κρατερός, ut supra.

B. 7. ἴμοῦ ὅντος Ἀπολλωνίου] Fol. 164 r. Mox articulus deest post εὐθείας.

C. 4. Πάτροκλέ μοι δειλῆ] Iliad. XIX, 287.

Pag. 68. A. 1. κλητικὴν] Cod. κλητικῆς et antea εὐθείας. Priscian. XIII. p. 965: *Et quicquid habet vocativum, hoc et nominativum habet: quicquid autem nominativum, non omni modo et vocativum.*

B. 2. οὐχ οἶόν τε] Cod. ουχ οιουται.

B. 4. σημαίνει παρὰ Δωρεᾶσι] Cf. de Syntaci p. 20, 23. 125, 24. 184, 10.

B. 8. καὶ τν φίληππον ὕθηκε] Ut etiam de Syntaci p. 136, II. Cod. καὶ τοι.

C. 9. δαμασθεῖς] Iliad. XXII, 55.

Pag. 69. A. 2. τῇ δοτικῇ φκείωται] Cod. οίκειωται.

A. 3. καὶ ἐν δυῖκοῖς] Ἐν in cod. deest.

A. 9. οὐ χρὴ ἀρε ζητεῖν] Fol. 164 v.

B. 2. ἐ εἰς ὑ] Cod. ἐ εις σν. Mox λαζετε, λαζυτε.

B. 7. χρὴ καὶ] Ita codex, sed scrib. ut alibi saepe, χρῆν. Paullo ante cod. ολυγορεισθαι, et mox, τι γαρ ου μαλλον.

C. 1. τῷ Βύνη] Cod. το βυνη. Draccon Stratonic. de metris fol. 24 r. Βύνη ἡ θεάς, ἡ τις καὶ Ἱγω ὑστερεὸν ἐκλήθη. Quo tamen facile carebamus, eādem rem dudum edocti ab Etymol. M.

182 LECTIOINES IN APOLLONIUM

Pag. 7a. A. 6. ἁμοιοχαταληκτεῖ] Cod. omakatalekteti. Mox pro γεῦν cod. ouv.

B. 3. εἴγε ἐντελᾶς] Malim δέ γε εἰντελᾶς.

B. 9. ἀπασα] Iliad. XXII, 410.

C. 4. τὸ πύλην φυλάσσει πυλωρός, τὸ θύρην θυρωρός] Aut legendum τὴν, aut, si τὸ serves, φυλάσσειν scribendum pro φυλάσσει. Sturzius p 547. Prior praestat ratio.

C. 7. δωδιοῖς] Scribendum ex Ia. Vossii correctione, 'Ρωδίοις. Ephorus apud Ammon. p. 70: Οὗτοι μὲν οὖν συνετάχθησαν εἰς τὰ Βοιωτίαν. τοὺς δὲ τοῖς Ἀθηναῖοις ὅμορους πρεσβοῦντας ιδίᾳ Θηβαῖοι προενγάγεντα πολλοῖς ἔτεσιν ὑστερον δὲ οἱ σύμμικτοι ἵσαν πολλαχόθεν, ἐνέμοντο δὲ τὴν ὑπὸ τὸν Καδαρῆνα χώραν καὶ τὴν ἀπεναντίον τῆς Εὐβοίας ἐκαλοῦντο δὲ Θηβαγενεῖς, ὅτι προεγένοντα τοῖς ἀλλοῖς Βοιωτοῖς διὰ Θηβαίων. Ubi leg. προεισιοῦντες ιδίᾳ Θηβαῖοι προενγάγοντα πολλοῖς ἔτεσιν ὑστερον, οἱ σύμμικτοι etc. Procesioneū Thucydidi est ἡ τὴν ἔνηγγένειαν σίκειον, III, 65.

C. 8. Τρύφων φοσί] Fol. 165 r. Mox corr. τὸ λαρ, uti edidimus τὸ λα. Cod. utroque loco τε. Correxit etiam Sturzius p. 548.

Pag. 71. A. 3. πρεμάχοισι] Iliad. VIII, 99. Mox in codice est κα ντο, qualia et alibi fideliter dedimus, ubi non suppetebat certa emendatio.

A. 9. Δῆλοι γάρ] Malim δέ pro γάρ.

B. 2. Ἀχαιῶν] Odyss. I, 286.

B. 5. κηρύκων] Odyss. XVII, 172. Cf. de Syntaxi p. 22, 19 et 116, 30.

B. 8. προσέμπτω] Odyss. XIV, 36.

B. 10. οἰνοβαρεῖστ] Odyss. IX, 374.

C. 2. καὶ ἀπὸ τοῦ τόσος] Haec quatuor vocabula desunt in codice.

Pag. 72. A. 4. οὐ γὰρ οὐ δίφθογγος] Cod. οὐ γαρ οὐ δ.

A. 7. τὸν ὄφον οὐρῶν] Cf. de Syntaxi p. 117, 11.

B. 7. ἐπιλαμβανόμενον] Fol. 165 v. Mox codex οὗτος με επειστ.

C. 4. ἐν Ὄλυμπιονίκαις] IV, 37. Illud igitur reponendum de Syntaxi p. 196, 24 pro iis quae vulgo leguntur, εὗτας οὐδὲ γάρ ταχιτάτη. Et codex prius pronomen omittit.

C. 7. ὁ ποιητής] Deest articulus. At qui ως, συλλαβὴν τὸ ἀρθρον ἀπιέγκατο οἱ ποιητής, ἀπενεγκάμενος καὶ τὴν ἀπάντων ἔξοχὴν καὶ τὴν πρὸς ἀπάντων προπεπεφασμένην γρῶσιν, de Syntaxi p. 31, 25. coll. 47, 12. Mox cod. στρατην εστισθαί.

C. 9. πάλιν γάρ δὴ οὐ] Deest articulus. De Syntaxi p. 15, 17: συμπλεκτικῶς μὲν ἀκούεται οἱ ήτοι ὅγ' ως εἰπάν. Sic codex. P. 149, 30: αὐτιδιασταλτικῆς ἐπιφερομένης τῆς πρὸιν ἥμιν. Infra p. 115. C. 2: ἀλλα μὴ οὐδὲ οὐ καὶ σφωϊν δός ἀγεν παράλογος. P. 127. C. 2: συζύγως τῇ μηδὲ ἥμας.

Pag. 73. A. i. αὐτὸς ἐγώ] Odyss. XXI, 207.

A. 6. Ἡρόδοτος] I, 6. Mox cod. τονού
ιαφθίνεισκεν. Est Iliad. II, 546.

A. 9. ἕνδακε] Odyss. XVII, 172.

A. 10. φιλοτέλειμ] Odyss. XIX, 348.

B. 3. πάλιος] Odyss. I, 185. Cod.
πάλιος, ποχque μεμπταῖοι.

B. 7. Τὴν ἐκεῖνός φασι τῷ εἰ] Cod. το i.

Pag. 74. A. i. Θέλω - λῶ] Cod.
τελεως λεως. Cf. de Syntaxi p. 11, 17.

B. 3. ἀναβιβάζει τὸν τόνον] Fol. 166 r.

C. 8. Ἀμυνοῦ] Odyss. XIX, 188.

Pag. 75. A. 8. Θεοῖσιν] Cod. Θεοῖσ.
In principio scr. Φαίνετοί Eos. Cf. infra p.
106. A. 3. Eiusdem, si non poetriae, certe
metri hoc est: αἴθ' ἐγώ, χρυσοστέφαν' Αφρο-
δίτα, τόνδε τὸν πάλον λαχοίνη. Ita
enim optimus codex libri de Syntaxi p.
246, 6: quum adhuc legerentur haec: αἴθ'
ἐγώ χρυσὸς γενόμαν, αἴθ' Αφροδίτα τόνδε τὸν
πάλον λαχοίνη.

B. 7. Σάτυρος οὐτοσί] De falsa le-
gat. p. 401, 16. ed. Reisk. Memoriter au-
tem recitatur locus.

C. 4. Σώφρων Ἀνδρείοις] Valckenar. I.
l. p. 208. C.

C. 6. καὶ οὐτοσίν καὶ οὐ ἐκεινοσίν] Cod.
καὶ οὐτος καὶ οὐ εκεινας iv.

Pag. 76. A. 8. ἵνα καὶ τὰ τοῦ τόνου]
Cod. ινα καὶ τα του του.

B. 2. ἐπεκτέταται] Cod. ἐπεκταται.

B. 9. ἀγαθοῦ δείμονας] Cf. de Syntaxi p. 317, 2.

Pag. 77. A. 9. τὴν ὑπόγυιον γνῶσιν]
Cf. de Syntaxi p. 250, 31: καθὸς οὐ μὲν κατὰ τὸν ἐνεστῶτα ἐκφορὰ ὑπαγορεύει τὴν ὑπούστα τὸν πρόσταξιν. Cod. τὴν ὑπόγυιον πρόσταξιν.

B. 3. οὐκέτι μέντοι οὐ ἔκεινος] Deest in codice articulus.

B. 5. τῶν δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν γνῶσις]
Cf. Priscian. XII. p. 936.

B. 9. γένους ὥστι] Fol. 167 r.

C. 5. οὐ σημασία] Cod. ισημια.

C. 7. ἔχοντα] Iliad. XII, 204.

Pag. 78. B. 5. ἀμοιροῦσαν δείξεως] Cf. de Syntaxi p. 140, 19.

B. 8. οὐδὲ γάρ δεικτική] Cf. de Syntaxi p. 139, 26.

B. 10. τὸ μεταλαμβανόμενον καὶ αὐτόν]
Fortasse, τὸ μεταλ. εἰς αὐτό vel εἰς αὐτήν.

C. 1. λίνη] Odyss. XIV, 461. Cf. de Syntaxi p. 150, 32.

C. 3. ἐπιυχόμενος] Iliad. XXI, 121.

Pag. 79. A. 2. τὰ τῆς προφορᾶς καθίσταται] Cf. de Syntaxi p. 140, 9. Mox in codice est της απολλυμενης σημασίας.

A. 8. διὸ καὶ ἐπιταγματική] Fol. 167

v. Continuo ad nomen Ἀριστερέχου cf. de Syntaxi p. 196, 19. Sed restituendus is ordo capitum, quem invertit Portus.

B. 4. σφετέρησιν] Odyss. I, 7.

186 LECTIONES IN APOLLONIUM

B. 5. χρεῖος] Odyss. I, 409.

B. 10. ἔματτον] Cod. μαθόν. Emendavit Valckenar. ad Theocrit. Adon. p. 207. A.

C. 2. μητὲ ἄλλων μερῶν λόγου] Cf. Priscian. p. 951.

C. 8. καθιστάναι] Cod. καθιστᾶναι.
Mox deest ἀν, quod reddendum est scriptori de Syntaxi p. 52, 14: οὐδὲ ἀν
ἴ κληπτική δύναμι εἰν. P. 55, 28: οὐ γὰρ
ἀν εἰς οὐδὲ ἐληξεν. Pag. 93, 19: οὐχὶ οὖν
ὑπολέθεοι ἀν τις. P. 125, 21: οὐδὲ οὐκ ἀν
ἄλλως τις ἐγκλίνειεν. Pag. 141, 9: ἐπεὶ δό-
ξειεν ἀν μὴ ἐμποδίζεσθαι τὰ τῆς ἐραλίσιως.
Sed p. 156, 16: εἰ τὸ ἐνικόν πρός ἔνα ὅντα
(participium addit codex) τὸν Νεστόρα ...
συνταγεῖν, τὰ τοῦ λόγου συνθετον ἀπαιτή-
σειν τὴν αὐτωνυμίαν: ubi malum ἀπαιτήσει
quam ἀπαιτήσειν ἀν.

Pag. 80. A. 6. σὶ γράφειν δευτέρου]
Cf. de Syntaxi p. 37, 15.

B. 1. καὶ αὐτὴ τρίτου προεώπου καθι-
στίκει] Cf. Priscian. p. 936.

B. 6. ἐών] Iliad. VIII, 99.

B. 8. μὴ ἐπιδεχομένων τὰ δρόφα] Cf.
de Syntaxi p. 65. Deinde cf. Valckenar.
I. 1. Mox autem scribendum fortasse, οὕτι-
νεται τε ὁμοίως τῷ καυτός vel κλαυτός.

C. 4. Ἰλιον εῖσω] Iliad. I, 71.

C. 8. διὰ τί δρόφου ἐστὶ δευτική] Fol.
168 r. Cod. δευτικη.

Pag. 81. A. 9. Φιληνος] Cod. φιλαν-

Θρωπος. Φιλάνος enim quum primum abiisset in Φιλάνος, mox abiit in Φιλᾶνος i. e. φιλάνθρωπος. Quo modo de Syntaxi p. 86, 13 non πρόσθεσιν exhibet codex, sed πατρὸς θέσιν εἰνε πρόσθεσιν: nec λέγω τοῦ οὐ, sed λέγω τοῦ ήτα p. 84, 20. Et quod legitur p. 231, 23: ἔστι γε μὴ οὐ σύνεκτη κατάτη αἰτία τοῦ πρώτου καταλλήλου, non dubito quin similem contraxerit labem. Nam quid est τὸ πρώτον καταλληλον? Quod si reponas τοῦ ἀκαταλλήλου, satisfiet quaestioni p. 197, i propositae: τί δή ποτε ἔστι τὸ ποιοῦν τὸ ἀκαταλληλον. Mox in textu nostro codex praebet καυφως.

B. 3. καθὸ δυνάμει] Cod. καὶ καθὸ δ. Paulloque post deest ἀντωνυμίαις ante παρατιθέμεναι.

B. 8. οὐ τι τούτοις] Cod. οὐ τι ταιουτοῖς. Mox, αὐτὸς ζέωχα.

C. 8. τῇ ἀπὸ τῆς ἴμος] Cf. de Syntaxi p. 159, 19.

Pag. 82. A. 2. παρὰ τὴν πρωτότυπον] Cf. de Syntaxi p. 160, II.

A. 9. οὐ θύραις] Menandri versus est. Cf. de Syntaxi p. 154, 31.

B. 4. σύντείνουσαν] Cod. συντεινον. Hinc Fol. 168 v.

C. 3: δέκον] Odyss. IV, 746.

C. 4. Ράγκα, Σώφρων] V. Valckenaer. ad Theocrit. p. 305. C.

188. LECTIONES IN APOLLONIUM

Pag. 83. A. 1. τῇ μὲν διεὶς τῷ ἑ] De-
sunt verba τῇ μέν.

B. 1. ἐλέγοντος τῷ ἑ] Cod. το 1.

C. 4. Σώφρων Γυναικείων] Cod. γυναι-
κοις. Cf. Valckenar. l. l. p. 196. B.

Pag. 84. A. 3. ἐπίρρημα ἀν γένοιτο] .
Cf. Priscian. p. 958. et. mox pro παράδοσις
vel ἀπόδοσις scribendum vel ἀντιπαράθεσις.
Hinc ab οὐτε γάρ Fol. 169 r.

A. 6. μέρος λόγου συστήσεται] Ita co-
dex. Sed scribendum καταστήσεται.

A. 10. χαλκός] Iliad. XI, 351.

B. 6. Ἀθήνη] Odyss. II, 267.

B. 10. μέδεαν] Iliad. III, 276.

C. 4. ἄλθει] Iliad. XVII, 128.

C. 9. παραχθέντα] Cod. παραδεχθέντα.

Pag. 85. A. 3. τὰ τοῦ λόγου μέρη
συμπαινομένας δέ] Cf. de Syntaxi p. 114, 32.

A. 9. ἔθετ] Iliad. V, 96.

B. 2. ἐμέθετ] Iliad. IX, 456.

B. 6. οὐρανόθετ] Iliad. VIII, 21.

B. 8. προταττετ] Iliad. VIII, 365.

Pag. 86. A. 1. ἴμαυτῷ ἐλαλησα] .
Cod. ἐλαλησε. Mox ab ἀπὸ μεταφορᾶς
Fol. 169 v. et ad ἀντανακλωμένων σωμάτων
cf. de Syntaxi p. 175, 30.

B. 1. τοῦτο καὶ τῇ προκειμένῃ] Cod.
τοῦτο καὶ τῇ πρ. Cf. de Syntaxi p. 175,
30: παρεπόμενον ὑπολαμβάνω καὶ τοῖς λό-
γοις, quod tamen non prorsus simile est.

B. 6. προστιθέται] Cod. προτιθέται.

C. 9. ἥτις πρωτότυπός ἐστιν] Cf. de Syntaxi p. 170, 11.

Pag. 87. A. 10. ἐν οἷς τῷ ἐμαυτῷ] Cod. το εμαυτω.

B. 4. γενικὴν μὲν κτῆσιν σημαίνουσι] Ita codex. Sed scrib. γενικῇ μὲν κτῆσιν σημαίνουσῃ.

C. 1. ἀδιάφορα τὰ ἀρθρα] Fol. 170 r.

Pag. 88. A. 1. δοῦλον ἐπαισα] Cod. δουλον ε.

A. 7. ἐπιφέρεται] Cod. επιφαίγεται. De Syntaxi p. 37, 22: ἐπ' αἰτιατικὴν φαίνεται, ubi codex φέρεται. Contra p. 90, 1: ἐπὶ ῥῆμα δὲ φέροιτο cod. επιφέρημα δε φαίνοιτο. Mox ad verba, οὐποτε εὐθεῖα συντάσσεται, cf. de Syntaxi p. 173, 16. Ut soloeccismi simile sit, quod legitur apud Strab. IX. p. 432: ήγίασι ή ἑαυτῶν πόλις Πύρρος ὡντάζετο.

B. 5. προεχωρεῖν] Cod. προχωρεῖν. Deinde pro τῇ ἀντανακλωμένῃ cod. iterum, τὴν ἀντανακλωμένην.

C. 3. ἐμαυτοῦ εἰμὶ κατήγορος] Cf. Priscian. p. 939.

C. 5. ή προκειμένη γενική] Cf. Priscian. p. 966. De Syntaxi p. 173, 8 et 175, 11, ubi legendum: περὶ δὲ τῆς ἀνυποστάτου εὐθείας ή ἀπόδεξις πάλιν δὲ γένοιτο τῇδε. ἔφαμεν etc. Cod. omnes et editi: πάλιν δὲ γένοιτο. εἰ δὲ ἔφαμεν. Cf. p. 253, 27: ἔχει δὲ τὰ τῆς ἀποδείξεως τῇδε. δέδοται —

190 LECTIONES IN APOLLONIUM

Pag. 89. A. 6. ἵπι ταῦτα πρόσωπα]

Cod. επι ταῦτα τα πρόσωπα.

A. 9. εἰς τὰ αὐτοπαθῆ] Fol. 170 v.

B. 7. οὐδὲν καλύει] Cod. οὐ καλύει.

B. 9. ἐμαυτοὺς ἔπαισα] Cod. εμαυτης.

C. 2. ἐν τῇ κατὰ τέλος] Cf. de Syntaxi p. 177, 13. Mox in codice deest ἀλλοτον.

Pag. 90. A. 1. ἡ αἰτιατική] Haec quoque desunt. Cf. de Syntaxi p. 177, 4.

A. 7. ἐκλήθη] Cod. εκλιθη.

B. 2. τραύσητε] Odyss. XIX, 12.

B. 3. διὰ μιᾶς συνθέσεως φωνῆς] Fortasse, διὰ μιᾶς συνθέτου vel ἐκ συνθέσεως φωνῆς.

C. 6. ἀφ' ἴνιανς συντάξεως] Cod. αφ' ἴνικης εσι συντ.

C. 8. ΕΑΥΤΩΝ] Fol. 171 r. Ad sequentia statim cf. de Syntaxi p. 181, 11.

Pag. 91. B. 5. τὰ τῶν κατὰ] Deest τά.

Pag. 92. A. 9. ἐν μιδενὶ μέρει] Cod. μερούς.

B. 3. μᾶλλον. ἡ Πλάτωνος χρῆστις αἴξιοπιστοτέρα] Cf. de Syntaxi p. 75, 29: μᾶλλον καταλληλοτέρα.

B. 7. ἀνδροφόνος] Fol. 171 v.

Pag. 93. B. 7. εἰ ἐστι, τὸ εἰσό] Cf. de Syntaxi p. 326, 23.

C. 7. ἔγειρε] Cod. εγειραι.

Pag. 94. A. 8. οὐτοὶ οὐ ἐμαυτοῦ] Cod. οὐδὲ οἱ. Mox ab ἔγω αὐτοῖς Fol. 172 r.

C. 9. Η ἘΜΟΥΣ] Cf. Valckenar. ad Theocrit. p. 301.

Pag. 95. A. 3. προφερομένης] Cod. προσφερομένης.

A. 9. ἘΜΕΟΣ οἱ αὐτοί] Cod. μεσο σεο αυτοι. Correxit etiam Valckenarius p. 302.

B. 7. τῇ δὲ ἐμοῦ οὐ] Deest οὐ.

C. 1. καρρών] Cod. καρων. Correxit Valckenarius et hoc et illud, quod mox codex habet in versu Corinthiae: ποτ' αρευ-
απουκτεῖ.

C. 7. ἐκπεφίγαντι τεος] Cod. εκπε-
φαντι τεος. Valckenarius l.l. correxit ἐκπε-
φανται.

Pag. 96. A. 1. τῇ ἐμοῖς] Cod. τη-
σμενο. Ab initio, ut alibi, accentus appo-
nendus est, ΤΕΥΣ. Mox in corrupto ver-
su Epicharmi Valckenarius corr. οὐδέποτ'
... ἴγεντ' αὔγεν τεος ἀξιος.

A. 4. μαθῶν] Theocrit. V, 39.

B. 6. οὐ ΤΕΟΥ] Cod. οὐ τεουσ.

C. 1. τυμβοχόνσα] Antimacho hunc
versum tribuit Valckenarius p. 324. B.

Pag. 97. A. 5. καὶ γάρ Πλάστων] Deest
γάρ, ut mox ante versum τό.

A. 8. παχεῖ] Iliad. XX, 261. Cf.
de Syntaxi p. 164, 13.

B. 4. μιτέχομαι] Odyss. III, 23. Cf.
de Syntaxi p. 160, 27.

B. 6. δρκει] Odyss. IV, 746.

B. 8. πεφύσιτο] Iliad. XX, 464. Excidit exemplum recti tenoris.

B. 10. λοφίνη] Odyss. XIX, 446.

C. 3. λίνη] Odyss. XIV, 461.

C. 6. Εἴρηται] Fol. 173 v.

C. 9. χαμᾶζε] Iliad. XII, 205.

Pag. 98. A. 2. χερέων] Iliad. I, 114.

B. 6. λῦσαι ἀτρεψ Φάθερ] Cod. λυσιατρεψ γαθεν.

B. 7. ΕΟΤΣ] Οὖς quoque in usu fuisse testatur Priscianus XIII. p. 955: *Apud illos enim ἴμου et ἴμοὺς Dorice, τοῦ et σὸν, οὗ et οὓς dici solet.* Cuius scriptorius tamen sublesta est fides.

C. 2. ὠνούμπεν] Cf. Valckenar. p. 279. C. In priore versu cod. αφειων.

C. 3. ΕΟΤ] Priscianus p. 969: *Itaque apud nos quoque modo pro οὗ modo pro ιῶν potest SUI accipi; similiter SIBI pro οἷ et ιῷ, SE pro ιὶ et ιών.* Ut demus eum scripsisse ιἱ et ιἱ, non magis verum est, quod ibi fingit, discriminem.

C. 9. πρὸς τῷ καὶ] Cod. πρὸς τῷ καὶ.

Pag. 99. B. 5. τί γὰρ οὐ] Negatio deest in codice. Mox a δοκοῦσα Fol. 173 v.

B. 10. Κακείνῳ] Cod. κακείνῳ.

Pag. 100. B. 2. σαυτόν δισυλλαβού ἀλ. δυσ. τὸ αὐτόν] Cod. της σεαυτον τρισυλλαβού ἀλ. τρίσυλλαβον το αυτον. Quod autem h. l. exprimxi τρισυλλαβον, reponendum est de

Syn-

Syntaxi p. 13, 30. *prò vulg. συλλαβήν.* Legendum enim, partim codicis ductu: *πίνκα παρὰ τὸ γέρει πριτύλαβον δισύλλαβόν φαμεν τὸ γέρε.* Έαυτὸν restituto apud Ammon. p. 42. *pro αὐτόν,* tetrametrum efficies trochaicum: *Πάσιν ἀνθρώποις ιαυτὸν παραδίδωσιν* *πέρισσης Περιβότον.* Prisciano p. 940 et 957 (*ubi propterea leg. pro præterea.*) et 969 *αὐτοῦ reddendum pro αὐτοῦ,* et p. 963 *εὐαγγίς pro ἄγος.*

B. 8. *ἀφραδίησιν]* Odyss. X, 27.

C. 1. *αὐτούς]* Iliad. XXIV, 499.

C. 8. *τίρητο, κανὴ ἦν συμφανὲς ἀμφότημα]* Cod. *τίρηται.* Tum sic fortasse leg. *οὐκ ἀνὴ ἦν συμφανὲς τὸ εἰ.* Cf. de Syntaxi p. 146, 6.

Pag. tot. A. 5. *ἴηλον]* Odyss. VIII, 443. Cf. de Syntaxi p. 145, 17.

A. 7. *δᾶκα]* Odyss. IV, 649.

A. 9. *Ἀσκαλωνίτην]* Cod. *ασκαλόνιτ'* πν. Atque hinc Fol. 174 r.

B. 11. *πληγῆσιν]* Odyss. II, 244. Cod. *αυτοῦ μὲν.* Cf. de Syntaxi p. 144, 32.

B. 4. *καταχρύπτων]* Odyss. IV, 247.

B. 6. *κιδέσται]* Iliad. IX, 342. Schol. Victor. cod.: *Πτολεμαῖος διανόμεζων τὸ πλῆρες μῆται ιαυτοῦ, ubi leg. δασύνει νομίζων.*

B. 9. *ποιῆται]* Odyss. II, 125. Cf. de Syntaxi p. 145, 1 et 146, 1.

C. 6. *κατὰ αὐτὸν τό]* Cod. *κατὰ τὸ*
[13].

194 LECTIOINES IN APOLLEONIUM

αυτο. Cf. de Syntaxi p. 123, 6: ὁ αὐτὸς λόγος. Cod. αὐτὸς ὁ ὄρισμός.

C. 8. δέχεσθαι] Iliad. I, 321.

Pag. 102. A. i. ἐπιτεῖλαι] Iliad. IV,

64. Cf. de Syntaxi p. 84, 24. Priscian. XII.

p. 935.

A. 6. ἀπλῆ ή αὐτωνυμία] Deest η.

B. 5. αὐτόν] Iliad. XXIV, 472.

B. 7. Φαμάθοσιν] Iliad. XXI, 318.

Cf. de Syntaxi p. 145, 13.

B. 10. τὸ μὴ ἐν δυσή] Deest negatio.

C. 3. 5. αὐτήν] Iliad. XIV, 162. et mox XVII, 551.

C. 6. ἐν διαλύσῃ ληπτέος] Cf. de Syntaxi p. 144, 8.

C. 8. ἐν τῶν συζύγιῶν ἀρσενικῶν] Mamilim συζύγων. Apud Priscian. XIII. p. 969. scrib. συζυγίαν.

Pag. 103. A. i. κολούει] Odyss. VIII, 211.

A. 3. αὐτόν] Iliad. XX, 173.

A. 10. αἴρεται] Cod. αρρέται.

B. 3. Ἀλκαίω ἐν ἴβδόμῳ] Cf. Bast. Ep. crit. p. 93. Quae sequuntur, duo sunt et diversa fragmenta, 1) αὐτὸν σαύτω τομίαις τοη; nam sic forsitan legendum: 2) ἀλαδ etc.

B. 9. Αἱ κατὰ τὸ πρῶτον] Fol. 174 v.

C. 2. σὺ δὲ μοί] Iliad. IV, 63.

C. 3. παιδεῖ] Iliad. V, 800.

Pag. 104. C. 4. ἕγειν — ἐπὶ βῶμον] Cod. εγειν et επιβωμον. Praepositionis non

retraxi accentum, rationem sequutus Aristophanis (de Syntaxi p. 304, 5), quam pro lege obtinuisse colligas ex p. 93.

C. 7. σαφὲς ὅτι μᾶλλον Δώριος οὐ μεταληψίας] Ita codex. Cf. Bast. l. l. p. 147.

Pag. 106. A. 5. θέσθεται] Iliad. V, 428.

A. 10. Δωριεῦσιν] Fol. 175 r. Mox in versu digamma restituit Maittair. p. 555. Cod. τοι γ' αὐταξ.

B. 3. καὶ ἔτι] Cod. καὶ ετιν. Correxit Koen. ad Gregor. Cor. p. 123.

B. 5. σός - τεσός] Cf. de Syntaxi p. 160, 30.

Pag. 106. A. 4. εἰς τὸ οὐ μεταλ.] Fortasse, εἰς τὸ οὐ μεταλ. Mox scribendum οὐ δῶ, neque non suspectum est οὐκέτι.

A. 10. οὐ δὲ αὐτῷ] Cod. οὐ δὲ α. ubi quid rectum esset, vidit etiam Sturzius p. 556. Mox corr. fortasse, ἐπ' αἰτιατικῆς οὐδὲς ὅτε.

C. 1. παταρρέει] Theocrit. I, 5.

C. 5. Ἀλεξάνδρῳ δαμασται] Fortasse, Ἀλεξανδρος δαδαμασται.

C. 7. ἀζόμαι] Cf. de Syntaxi p. 143, 6.

Pag. 107. A. 3. ἐποτρύνει] Iliad. XX, 171.

A. 7. ὁμοίως τῷ οὐ] Cod. ο. τῷ ο.

A. 10. ἐλελήθει] Fol. 175 r.

C. 7. εἴρηται γάρ] Cod. εἴρηται δι. Moxque desunt duo verba, αὐτόν ο.

196 LECTIONES IN APOLLONIUM

Pag. 108. A. 7. ἐξεκυλίσθη νιν] Haud dubie, ἐξεκύλισέ νιν.

A. 9. νίκαις] Pertinet ad fragmenta Isthmion.

A. 10. Βακχυλίδης] Cod. Βακχυλλίδη.

B. 4. δρέστεροι] Odyss. X, 212.

B. 6. Ὄδυσσης] Odyss. XVII, 264.

B. 9. ἀνήρ] Odyss. XVII, 268.

C. 3. τὸ μὲν οὐ ποτε] Odyss. XII, 74.

C. 6. φοβεῖται] Iliad. V, 140. 1.

C. 7. δεκάτη δέ] Iliad. I, 53. 4.

Pag. 109. A. 2. τίθενται] Odyss. XVII,

269.

A. 3. Ἀθηνᾶς] Cod. απηνας.

A. 4. ἵκει] Iliad. XVII, 399.

A. 7. καὶ εὖλογοι καὶ σύνιθες] Malim καὶ σύγηθες καὶ εὖλογοι.

A. 9. πάλιν τὸ δυϊκόν] Fol. 176 r.

B. 1. πεντήκοντα] Odyss. VIII, 48.

B. 3. πινόντων] Odyss. I, 340.

B. 6. κύριον] Cod. κυριου. Ita p. 143.

A. 7. 8. ὁ μὲν γάρ δυϊκὸς ὡς κύριον δρομα κατὰ τοῦ δύο ἐτάχθη. Post κύριον ἀριθμοῦ corrige: δύοισι τῷ τέσσαρες ἢ τρεῖς, πι-
mirum ex Δ. η γ.

B. 8. ὑπὲρ τὴν δυαδα] His vocibus subiunctus est titulus: ἈΡΧΗ ΤΟΥ ΔΤΙΚΟΥ. Hic δυϊκοῦ originem traxisse ex male intellecto Δ. i. e. πεντέτου, manifestum est ex iis, qui praecedunt, articulis: nam Fol. 157 v. ante vocem Συμβεβηκε legitur: ΤΩΝ

ΕΙΣ Δ ΤΟ Α:: ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β. et Fol. 166 v., post voces δύο κλίσεων γυρομέτρων, ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ. Hos ego titulos, cum similibus pluribus, omittendos duxi, imperite saepe nec suis locis appositos.

C. 2. Ἀττικαί] Cod. αττικοι.

C. 5. ἀραβηπάμετος] Odyss. XV, 475.

C. 6. ἡθέλετον] Iliad. XI, 782.

Pag. 110. A. 3. τοιοῦτο δ' οὐ] Cod. τοιοῦτο γαρ οὐ. Mox in versu Odyss. IV, 62. mendosum est τε pro γε.

C. 2. οὐ] Deest articulus. Cf. supra p. 72. C. imo.

C. 3. ἀνδρί] Iliad. V, 219.

Pag. 111. A. 7. τοῦ οὐ οὐ κλίσις θπεσε] Fol. 176 v. Cod. ἐπαιστεν καθ. ε. του τουτου εκεινου εφαμεν.

B. 2. αλλ' εἰ διαιρεσίς] Cod. αλλ' ο δ.

B. 7. κόιλαν, πάκις] Cf. de Syntaxi p. 13, 28. Mox cod. τον νω δια την.

C. 2. νοί δια τοῦ οὐ] Fortasse, νύ δια τοῦ οὐ.

Pag. 112. B. 1. καὶ αἱ ἀλλαῖ] Deest αἱ.

C. 2. ἀλλαῖ] Odyss. XI, 580.

C. 4. ἰσχομένην] Odyss. XI, 581.

C. 6. ἰχωτι] Cod. εχωτι et mox, ωξυνθη ... γαρ. Hinc Fol. 185 r. ubi ne quis mitetur interruptum foliorum ordinem, factum est incuria compactoris, ut extrema libri de Adverbii pars cum primo folio huius, qui de Pronomine est, h. l. insereretur.

C. 9. θμαντ] Iliad. IX, 662.

Pag. 113. B. 7. θιάν] Iliad. I, 8.

B. 10. ἀπτιβολίσας] Iliad. X, 546.

C. 2. τοῦ ρήματος] Cod. του σχηματος.

C. 3. Αλαντε] Iliad. XVII, 531.

C. 6. τῷ καὶ σφῷ] Cod. το και σφω.

Cf. Antimachi Fragm. oll. Schellenbergii p. 57.

Pag. 114. A. 3. φιλι] Iliad. VII, 280.
X, 552.

B. 5. πάμπολλος] Cod. πολλος. Quod
reposui, est de Syntaxi p. 42, 9. 108, 29.
122, 25. 157, 14. 308, 12.

C. 4. ἀποθέλλει τὸν] Cod. τον γ.

C. 6. τί δὲ αὐχί] Fol. 185 v.

Pag. 115. A. 1. σφῶι] Iliad. I, 8.
Cod. σφωι. Cf. de Syntaxi p. 167, 22.

A. 5. ἄγειν] Iliad. I, 338.

B. 1. ὅθεν οὐ τοῖ καὶ σφῶι ετο.] Ita
codex. Scribendum erat: ὅθεν οὐ τοῖ καὶ
σφῶι ἐπ' αἰτιακῆς, πάντως καὶ κατὰ τὸ
τρίτον. Cf. p. 140 imo: ὅθεν εἰ ἔμόν καὶ σύ,
καὶ ὅν.

C. 4. οὖτονος] Cod. οὖτονον.

Pag. 116. A. 1. οἴστε οὐ τοῖμέων] Deest ο.

A. 9. ἀπὸ τρίτου μετατιθέμεναι εῖσι]

Cf. de Syntaxi p. 169, 22.

B. 4. ἔπειτα δὲ οὐ αἰτία] Malim ἔπει-
τα καὶ οὐ αἰτία.

B. 8. διὰ τοῦ το] Fol. 186 r.

C. 2. σημαῖοι] Cod. σημαῖαι. Cf. de

Συναρχί p. 223, 19: χωρὶς εἰ μὴ αὐτὰ δη-
λώσαι πρέπει. [Cod. ὀπλοστένει.

C. 4. καταλύσθωμ] Odyss. IV, 28.
C. 7. ιούλους} Odyss. XI, 319.
C. 9. σφωῖς] Iliad. VIII, 402.
Pag. 117. A. 4. δαρασθεῖς] Iliad.

XXII.
A. 6. δεμῆς] Iliad. XVIII, 461. Mox
in codice deest τὸ ante τοῦ μητήρος.

A. 9. εἰ γέρ] Cod. εἰ γέρ.
B. 5. πρωτότοκα] Cod. πρωτα.
B. 9. ἐπὶ καὶ οὐ τοῦ κτ.] Malim ἐπι-
τα καὶ οὐ τ. κτ.

C. 6. νῷ] Iliad. VIII, 109. ubi cf.
Herodian, in Scholl, Venetis. Cod. τῷ δὲ νῷ.
Pag. 118. A. 3. προπάρισπαστίον] Cod.
προπάρισπαστίον.

A. 5. τῷ εἴτε εκφερομένῳ] Sic codex.
Corr. τῷ ἐπεισεγόμενῳ.

A. 7. νῷ] Cod. νῷ, ut supra.
B. 7. αδιωκότον τῆς εὐθείας] Fol. 186. v.
C. 9. ἀπὸ τοῦ ἀκλεῖς] Cod. ἀκλεῖς,
et paullo ante βιοπλαστο.

Pag. 119. B. 4. ἐσκομεν] Odyss. IX,
321.

B. 5. ΤΜΕΣ· ψήσις] Cod. ψημεῖς. Iam
corporeit Sturzius p. 559.

B. 8. ψημεῖς] Iliad. I, 335.
C. 1. πρώτα διφθόγγοι. τοι· τού] Cod.
μετάφραστοι. τοι· τού] Cod. μετάφραστοι.
C. 8. εἰ πᾶσαι φασι] Cod. εἰ πᾶσαι φασι.

Pag. 120. B. 1. ἡ τάκις] Cod. α τάκις.

B. 8. διαλέκτων ἐφορᾶ] Fol. 187. r.

Mox καὶ deest post παραδόσει.

C. 2. εὗτε παρ' Αἰδενίσιν] Desunt haec tria.

Pag. 121. C. 3. μηδὲ δύσις τοῖς πλέας ὑμέων παρέχεται] Sic scrib. Alcaeii fragmentum, quod attigit etiam Koen. ad Gregor. Cor. p. 283.

C. 7. ἀχέων] Cod. αχαῖων.

Pag. 122. A. 2. ἀπὸ τῆς ὑμός] Cod. αὐτὸ του εμος.

A. 4. ἀπρὶς ἔχονται] Ita codex. Quid mireris fecellisse Ruhnkenium ap. Valcken. ad Theocr. p. 368. B., etsi illum etiam plurā fecellerunt. Ut quod soripsit πρὸς Θέτροσθα ibid. p. 279. A. ubi codex habet πρόσθε πρόσθα libro de Adverbii.

A. 6. ἱάστω] Odyss. XII, 7.

A. 10. μεμνημένος] Iliad. XIX, 53.

B. 2. ΤΥΜΕΩΝ — ὑμέων] Cod. utroque loco ὑμέων.

B. 5. ΟΤΜΙΩΝ] Fol. 187. v. Cod. αύμιων.

B. 9. ἐπέσπον] Odyss. III, 134.

C. 1. σφέων] Iliad. IV, 535. XIII, 148.

C. 5. ἐπὶ δὲ τῶν] Cod. επὶ γαρ. 5. Mox corr. forsitan ἐπει.

Pag. 128. A. 1. Συγαστροφεῖ] Corr. Συγοστροφεῖ. Reitzius ad Excerpta p. 561; Συγοστραχεῖ.

A. 8. ἢ καὶ Ἀπτικοί] Cod. οἱ καὶ A.

A. 9. παρ̄ Ἰωσὶ συστέλλει] Malim συ-
στέλλειν.

B. 4. μέλοι] Vide Valckenar. p. 237.

A. Μόx δξύνομέν τε lectio est codicis.

C. 1. αργήει] Iliad. XV, 493.

C. 9. πεδάρεν] Coniectura est Val-
ckenarii l. l. p. 244. A. Cod. παιδαρού.

Pag. 124. A. 9. οὐδὲ αἰρομένην] αἴρε-
ται, quod alias βαστάζεται. Ammon.
p. 105; πέρα γαρ οὐ τοῦ κόσμου φύσις βα-
στάζεται i. e. τεῦτο γαρ φύσεις πᾶσαι
τὸ τοῦ κενοῦ φύσις αἴρομεν, αἴρο-
φύσομεν. Opponitur ἀπολείπειν, ea pot-
estate, qua Sextus Empir. φώναιον dicit τὸν
κόσμον ἀπολείπειν, Pyrrh. Hypotyp. II, 43;
III, 33 et 329. Ady. Mathem. VII, 15 et
47 et 55, ubi v. Fabric.; deinde VII, 163
et 260 et 440; VIII, 130 et 137; IX, 58 et
64 et 365. X, 38 et 264. Cf. Plutarch.
Met. p. 75. C.

B. 2. ἀποβάλλει τοῦ] Fol. 188 r.

B. 5. μὲν εἴτε ἐπὶ τοῦ ὑμεῖν]. Non du-
biū est, iungendum esse μένει et post ὑμ-
εῖν distinguendum. Sed in talibus sufficit
nobis codicis scripturas dedisce-

B. 8. προπειστάται] Cod. περιστάται.

C. 3. τὸ νόμον] Cod. νόμον εδ̄ sine
articulo.

Pag. 125. A. 1. ἐγκλίσθεις] Cod. κλι-
σθεῖς.

A. 4. ἀπότιν] Cf. Odes D, 56, ubi tamen legitimis Σοὶ τὸν αὐτὸν μ. π.

A. 9. δόσαν] Odyss. IX, 93.

A. 10. ὁρέων] Iliad. XVII, 453. Cf. Schol. Venet. ad Iliad. IV, 1.

B. 2. τύραννον] Iliad. I, 73.

B. 3. πένθοεν] Iliad. XXII, 474.

B. 5. μεταθέσει] Cod. μεταθέσεως. Suterius p. 563a διὰ μεταθέσεως.

C. 5. οἱ τοῦ προτοῦ κτητοῖς] Fol. 188
Mox post πρόσωπον evanuit praepositio.
Pag. 126. A. 4. τὸν σφές etc.] Cod. τῷ
σφέ παραδίδοντα εἰδαστοκού οὐκα καὶ ευ-
τηντε τὴν σφήν.

B. 5. ἀμέντοι ψιν γενθράνα] Sturzius
I. d.; Aprin η ψιν γ. Saltem corr. Aprin.

C. 5. Ἀττικοὶ τὸ ί] Cod. τὸ ί Cor-
texit Koenius p. 71.

Pag. 127. A. 2. ὑπάρχειν] Odyss.
XVI, 372.

A. 5. ἀμὲ λωβῆτο] Corrigē σὺν λω-
βῆτο.

A. 10. αἰτιαταις] Cod. αἰτιαῖς.

B. 2. πάτερ] Cod. πατερ.

B. 6. ἴστη — ἀνθίσει] Cod. ἴστη
ὑμετελε λ. αφυτον Θησει γέρεις.

B. 9. Η ΣΦΑΣ] Fol. 189 r.

C. 3. πόνοιο] Iliad. V, 567.

C. 6. αμάς] Iliad. XIII, 237.

C. 8. καφαλάς] Odyss. II, 237.

Pag. 128. A. 1. διαίρεσις ή] Deest ή.

A. 2. ἀγνώστας] Iliad. XII, 43. 85.
Cod. σφιας ιαυτούς.

A. 3. ἰόλπα] Odyss. VIII, 315.

B. 1. γινώσκωμεν] Cod. γινώσκομεν.
Subiunctivum Sturzius quoque praefert p. 565. Mox in verbo corrigitum forsitan σάωσα vel σάωσεν.

B. 6. ἐν τοῖς κατ' αρχήν] Cf. Priscian. p. 937.

B. 9. πιανδίποτε ἀν ωσι πτῶσιν] Cf. de Syntaxi p. 68, 24.

C. 1. ἀκούσης] Odyss. XII, 185. Mox cod. παν πρὸ πλανή.

C. 9. οὐ οἰδηποτοῦν κτῆμα] Cf. de Syntaxi p. 161, 19. Priscian. p. 956.

Pag. 129, A. 6. αἴγαρες] Odyss. VII, 43. Mox cod. οὐ γαρ αἴρονται.

A. 10. εἰπε τοῦ] Cod. επε τοῦ, num εδηλα τῷ γένου. Atque inde Fol. 189 v.

B. 3. καὶ εἰπε θηλέες] Cf. Priscian. p. 944.

Pag. 130, A. 2. καὶ εἰ τοῖς θηλαῖς] De Syntaxi p. 184, 16.

B. 4. εἰμι] Odyss. XVI, 188.

B. 2. διναται δὲ Θεος διναται γαρ. Et mox καὶ τρίτον.

C. 5. Ισως τις δέξῃ] Apollon-Lex. v. "Αρπισαι: οὐ μέτε Τίμωνεν τοι ταις παραφράσεσιν έδειξεν δι τοι κύριος θνομα "Αρπισαι". Leg. θάρση, coll. v. Κτιδέν: τινις οὐκανθέτ-

τες ἔδοξαν εἶναι ἐκ τοῦ τῆς ἡπτίδος δέρματος,
vulg. εἶναι ὡς ἡπτίδος δέρματος.

C. 9. ὅπερ πάλιν] Pronomine ὅπερ
uti solet auctor pro coniunctionibus ὅπου
γε vel καίτοι. De Syntaxi p. 132, 32, 320,
7. item supra p. 192. B. 2. Mox cod. κα-
τα το παντελῶς.

Pag. 131. A. 2. οὐ δοῦλος] Fol. 190 r.

A. 10. γῶι καὶ σφῶι] Cod. γῶιν καὶ
σφῶιν, ut saepius.

C. 4. σφετέρησιν] Odyss. I, 7.
xοMGe 6. χρείοις] Odyss. I, 409.

Pag. 132, A. 9. ἀλλὰ κατὰ τὰ δέρχον] Cf. de Syntaxi p. 109, 29.

C. 1. ἀλλὰ μήν] Fol. 190 v. Mox
etid. εἰ προσωποῖς εἰκ... σαροῖς.

C. 3. αὐγχύνασθαι τὴν πτῶσην] Cod.
αὐγχυνόνται την. Verbi forma simili
antea p. 55. A. 9. usus est αὐτανακλασθ-
εσθαι. Ac plura sibi indulxit, quae inferio-
rem arguant iam degenerantis linguae aeta-
tēm, et eam, qua dubitari coeptum est,
Ἐρμῆ dicendum esset an Ἐρυτή, εργαστ. an
είρυτες (de Syntaxi p. 42, 21), qua in usu
erat καθάμικα et καθάτικα (p. 318, 14),
qua ἴνα dicebant pro διότι (p. 263, 20, 266,
3, 270, 10), et ἰσώτα pro παρακαλῶ (p.
296, 7), et πεποιημένα pro πεποιάμενα
(p. 255, 16). Neque absimile est ὡς pro
τὸν πειρατόν; p. 114, 32: οὐ γέρ μᾶλλον
ἐπικρατοῦσιν αἱ φωναὶ κατὰ τοὺς μερισμοὺς

ως τὰ οἰξινόμενον. Quamquam hic quidem usus iam a Polybio et suprae aetatis scriptoribus repetendus videtur v. Polyb. XI, 2. 9. VII, 4. 5. Plutarch. Mor. p. 13. A. ubi scrib. addito articulo, *ως τὰ τῶν πολέων* etc.

Pag. 133. B. 9. *κοινὸν παντὸς τρόπου]*

Cf. de Syntaxi p. 247, 24.

C. 9. *ἐπὶ δὲ τοῦ νέας]* Cod. *οὗτοι δὲ του νεας.* Paullo ante scr. fortasse, *κατὰ παραγωγὴν τὴν τοῦ κτητικοῦ.*

Pag. 134. A. 4. *ἐνικῶς]* Cod. *γένικης.*

A. 9. *ἐπὶ πλήθους νοεῖται]* Excidisse putes οὐδὲ post ὄρθως. Mox inde a *παπλίσια* Fol. 191 r.

B. 1. *Κακείνῳ]* Cod. *κακεινο.*

B. 3. *τῷ δὲ ἑμός καὶ σός]* Aliam scripturam expressit Priscianus p. 945: *Possessiva etiam nomina adscendentibus non solent adiungi, ut Hectoreus pater non dicimus, frater vero vel servus dicimus; pronomina vero adiunguntur, ut meus pater.*

B. 5. *καὶ τὰς παθόστις]* Cod. *καὶ τα γενν.*

C. 4. *χαρίστατος]* Cod. *χαριστέρος.*

C. 9. *ἀδελφιός]* Odyss. IV, 1512.

Pag. 135. A. 2. *τεός]* Odyss. XVI, 188.

A. 14. *ἴππω]* Iliad. V, 237.

B. 6. *ἀμφεκάλυψεν]* Odyss. XV, 118.

Mox cod. δέ τοι δομος.

B. 10. *ἴον]* Iliad. XIII, 419.

296 LECTI^EONES IN APOLLONIUM

- C. 1. πατρός] Odyss. VII, 3.
 C. 2. ἕρ] Iliad. II, 549. Cod. οὐσιν ἕρ.
 C. 4. πατρί] Odyss. XIII, 265.
 C. 6. πατέρα] Iliad. XXIV, 511.
 C. 7. χέριον], Odyss. IV, 741.
 C. 9. ἥει] Iliad. I, 699. Cod. μν.
 Pag. 136. A. 1. ὀχέαν] Odyss. XXI,
 302.
 A. 3. βέλος] Iliad. XIII, 513.
 A. 6. δμώες τε] Odyss. IV, 643. Cod.
 priore versu ηδ' ία.
 A. 9. ἐβλέφθησαν] Iliad. XXIII, 387.
 Cod. αι δε αψ, εβλαβήσαν. Cf. de Syntaxi
 p. 158, i et 221, 31.
 A. 10. πεπλεονάκι] Cod. πεπλεονα-
 κοι, et mox pro ἡ πεπλεονάκι, και πεπλεο-
 νάκοι.
 B. 8. πᾶσαν πτῶσιν] Fol. 191 v. Cod.
 autem post F inserit πλεονασθαβειν.
 B. 10. τὸν Φέρου] Cod. τρι τευ.
 C. 1. συνεχῶς] Hoc mutari nolim in
 συχνῶς, bene ait Valckenar. p. 204. C.
 Mox rursus codex τε ία.
 C. 5. Κόριντα· ευωνυμίης] Cod. ευωνυμίης
 κοριντα. Mox fortasse παῖδα Φέρι et ἐλέσθαι.
 Pag. 137. A. 3. πατρός] Odyss. II, 271.
 A. 5. κλέος] Odyss. III, 83.
 A. 6. παιδός] Odyss. XV, 358. Cod.
 οὐ πατρός.
 A. 8. ισί] Iliad. XIX, 105.
 A. 9. οἱ μη δόξη] Scribendum δόξει.

Non solet enim subiunctivum immgere particulae *εἰ*. De Syntaxi quidem legitur *εἰ τόχη* p. 26, 23 et 32, 22. *εἰ τις οὐτως εἴπη* p. 28, 3. *εἰ μὴ ἀποβάλῃ* p. 66, 11. *εἰ γὰρ τις . . . αὐτιδῆ* p. 104, 12. *εἰ γὰρ ἀνὰ μέρος πάλιν τὰ ἔτερα γίγνεται ὄμοφων* p. 259, 20. Sed his omnibus locis codd. praestant optativum. Unaś restat p. 126, 24: *εἴτε μὴ τὸ τῆς φανῆς ἴδιαμα ἀπεξίληπτα τὸ διπεῖσαν*. Ibi reponendum: *εἴτε μὲν*.

B. 2. [μένο] Iliad. IV, 343. Cf. de Syntaxi p. 165, 19.

B. 6. [ἀρουρά] Iliad. IV, 174.

B. 7. [μῆλα] Odyss. IX, 405. Cod. *εἰ μὴ τι σ. μ.*

C. 1. [εἰ μήν] *Τιμόνο οὐκευ,* vel *οὐ μήν αἱλά.*

C. 3. [σεῖο] Iliad. XXIV, 486. Cf. de Syntaxi p. 165, 6.

C. 5. [πατέρ] Iliad. XIV, 118. Odyss. XIX, 180.

C. 6. [προσθέται] Cod. *προσθίται.*

Pag. 138. B. 2. [προθέται] Cod. *προσθίσθαι;* et antea *τοῦ*. Ad istum modum legitur de Syntaxi p. 61, 4. *προτίθεται* pro *προστίθεται*, p. 81, 13 *προθέτεις* pro *προσθέσθαις*; p. 82, 17 *προθετικ* pro *προσθέτης*, p. 92, 18 *προθετικ* pro *προσθῶν.*

B. 5. [τείσο] Iliad. VIII, 37. Ad proxima verba, *τείσεις* καὶ *ώς* compare de Syntaxi p. 130, 17: *δῆλον ὅτι ως διὰ τὸ σύν-*

208 LECTIONES IN APOLLONIUM

δέσμον. Usitatus est ὡς δέτι, ut de Syntaxi p. 223, 10.

C. 7. διὰ τῆς οὐ εἰ γέδε] Cod. αὺτος, et hinc Fol. 192 r.

Pag. 139. A. 1. ἐπὶ τῆς] Cod. αὐτο
τῆς. Cf. de Syntaxi p. 15, 28. 42, 27. 44,
14. 59, 30. 82; a et 7.

A. 6. πατρίδος] Odyss. IX, 34. Cod.
γλυκών. Mox deest οὐ post τοῦτο γέδε.

B. 3. δύναμαι] Odyss. IX, 27.

B. 5. ἔχων] Odyss. XIII, 32a. Cf. de
Syntaxi p. 197, 20. Mox cod. αὐτοι τοῦ ερωσ.

C. 4. προὶ γουνατά] Cod. προὶ γουνατά.

Pag. 140. A. 2. διώκετον] Iliad. X,
364.

A. 3. νέλιος] Iliad. III, 277.

A. 4. δέχεσθαι αὐτὶ τοῦ δέχεσθε] Cod. δέχθαι αυτι τοι δέχεσθαι. Cf. Schol.
Ven. ad Iliad. I, 20.

A. 9. τὸ σφέτερον] Cod. τοι σφ.

B. 6. λέχος] Iliad. I, 609.

C. 2. εἰς ὁ ἔλεξιν. οὐκ ἀπέθανον] Cod.
ηὗσ, indeque Fol. 192 v.

C. 5. οὐ αἰτιωμάτια παραλογος] Cod.
οὐ α. παραγογος. Excidit forsitan, καθό εἰς
τὴν ἔλεξιν.

Pag. 141. B. 7. εἰ σφῶν] Odyss. IV, 28.

B. 9. μέν σφῶν] Iliad. VIII, 416.

C. 1. σφετέρον] Cod. σφωτέρον.

Pag. 142. A. 7. ἕρζε] Iliad. XIII, 178.
A. 8.

A. 8. ὁχέεσσι] Iliad. XVIII, 231.

A. 10. ὑμῆς] Odyss. IX, 284. Cod.
ὑμησος.

B. 2. ἀμάς] Iliad. XIII, 96.

B. 6. ἐπέβην] Odyss. XI, 165.

B. 8. σφιᾶς θεῖε] Cod. σφεασς ειξεν.

Cf. Alberti ad Hesych. T. II. p. 1322.

B. 10. ἀμόν] Iliad. VI, 414.

C. 2. ἐκ τοῦ ἐμόν μετεύλπθαι] Ne
quis corrigat μετεύλπται. Mox inde a ver-
bis οὐ γάρ ποτε Fol. 193 r.

C. 7. ἀμυνέμεναι] Odyss. II, 60.

C. 9. Θεράπων] Iliad. XVI, 244.

Pag. 403. A. 1. πρὸς οἵς] Cod. προσ-
οίοις, et mox ἀναπλεος.

B. 1. γενικὸς — τῶν εἰδικῶν] Cod. γε-
νικῶς et ἴδικων. Deinde emendandum esse
χάρα καὶ φόνον, probabile est.

B. 8. ἀμφαγαπῶντες] O. et D. 58.

C. 3. γονῆα] Fragm. ed. Bentl. XI.

C. 6. ἐπὶ πλεῖον] Cod. επιπλειονι.

Pag. 404. A. 3. ἔργα τὰ σφα δοῖσαι]

Cod. εργατα σφαδοισαι. Correxit Is. Vossius.

A. 4. συγκεκόφθαι — εὑρητέον] Sic
cod. Sed fortasse leg. μὴ συγκεκόφθαι et
οὐ ρητέον.

A. 7. Δευκαλίθης] Cf. Schol. Ven. ad
Iliad. XIII, 307.

B. 4. τῶν ὑπολειπομένων] Cod. των
υπολειμενων. Mox ad οὐτε συστατή cf. de
Syntaxi p. 175, 9. Priscian. XIII. p. 967.

210 LECTIO NES DE PRONOMINE

B. 9. Καθότι αἱ πλάγιοι] Fortasse,
καθόλου αἱ πλ. Atque hinc Fol. 193 v.

Pag. 405. A. 2. ἐν πρόσωπον] Cod.
ερον προσωπον.

B. 1. αὐτῆς] Odyss. XXII, 78.

B. 5. αὐτῇ] Odyss. V, 188. Deest ἀν
post ἀσσα.

C. 2. συστήσεται] Cod. καταστήσεται.
Mox scribendum fortasse, ἔπειτα ὥφειλεν.

Pag. 406. A. 2. ὅρθη πτῶσις μετὰ
πράγματος] Cf. de Syntaxi p. 35, 7.

B. 6. ἕκεῖνο] Fol. 194 r.

C. 1. πρὸς διαβασιν] Deest praerop-
sitio; tum ad τοῦ δρωμένου cf. de Syntaxi
p. 179, 27.

Pag. 407. A. 1. τοῦ μέλει καὶ καταμί-
λει] Cf. de Syntaxi p. 295, 22.

A. 9. τὸ συντιθέμενον] Fortasse, τὸ
συναπτόμενον. Moxque deest ἀν post ἵσως.

B. 2. τὸ ἀλλήλων κλίνεται] Cf. de Syntaxi
p. 180, 17.

C. 6. μετόπισθεν] Iliad. IX, 249. Cf.
de Syntaxi p. 142, 15.

C. 7. μελέτω] Iliad. XV, 231. Deni-
que pro ὑποτάξεως cod. habet προτάξεως.

Pag. 408. A. 9. τάσσεται ἀλλῃ] Fol.
194 v.

INDEX SCRIPTORUM AB APOLLONIO DYSCOLO LAUDATORUM *).

- A**lcaeus: p. 98. B. 4. 121. C. 2. 122. B. 2.
Libro primo 127. B. 8. 135. A. 5. 8.
Libro secundo 128. B. 3.
Libro tertio 124. B. 5.
Libro quarto 123. C. 8.
Libro septimo 103. B. 3.
Alcman: 64. B. 7. 75. B. 4. 96. B. 2. 105. A. 10.
107. C. 3. 5. 7. 118. C. 3. 121. B. 8. 123. B. 7
136. C. 1. 139. C. 2. 142. B. 8. 143. B. 4.
Libro primo 74. A. 2.
Antimachus: 106. B. 1. 113. B. 2. 141. B. 10.
Thebaidos primo 143. C. 7.
Thebaidos tertio 113. C. 4.
Apollodorus Atheniensis: 4. B. 8.
Aristarchus: 1. C. 3. 53. A. 7. 60. B. 9. 79. A. 9.
go C. 9. 91. C. 2. 112. C. 7. 135. B. 5.
138. C. 4. 139. B. 6.
Aristophanes: 81. A. 7.
Vespis 25. B. 8.

*) Indicem hunc nec plenum neque omniaibus rebus satis accuratum promittere possumus. Ab auctore editionis primum ad Parisini codicis foliorum numeros factus, deinde mutatis impressi libri numeris aptandus fuit; quae res passim molestior fuit quam merentur ii, qui ex indicibus sapiunt. W.

- Attici, ut Aeoles, Doræ, Boeoti, Syracusani, Tarentini,
non h. l. quaerendi sunt, quoniam rarius ita
certi auctores dialectorum indicantur.
- Ascalonites: v. Ptolemaeus.
- Bacchylides: 108. A. 10.
- Callimachus: 15. A. 7. 9. 26. B. 6. 139. C. 1. 143.
B. 9. C. 2.
- Comanus: 3. A. 5.
- Corinna: 64. C. 9. 95. A. 1. C. 2. 106. B. 2. 132. B. 6.
136. C. 4.
- Ἐπτ' ἵπε Θράσις 119. C. 3.
- ἢ Ιαλάς 113. B. 5.
- ἢ Κατακλῆ 98. B. 9. 105. B. 7.
- Cratinus Δραπετίου: 25. B. 7. Cf. Ruhnk, ad. Tim. p.
280. n. ed.
- Demetrius Ixio: 102. B. 2. 114. A. 1. B. 8.
- Democritus: 118. B. 8.
- ἢ τοῖς πιεῖ Ασπρομίας 82. C. 5.
- Demosthenes: 75. B. 7.
- Dicaearchus: 60. B. 10.
- Dionysius Sidonius: 103. C. 4.
- Dionysius Thrax: 4. B. 9.
- Dionysodorus Troezenius: 2. A. 2.
- Dracon: 20. A. 9.
- Epicharmus: 80. B. 10. 95. A. 1. 10. 96. B. 10. C. 3.
106. B. 6.
- ἢ Κυμαστῆς ἢ Αθηνίτης 96. A. 2.
- Eupolis Μαρκῆ: 109. C. 8.
- Φίλοις: 110. A. 1.
- Euripides: 93. C. 5.
- Habro: 64. C. 6.
- Hecataeus: 118. B. 8.
- Herodotus: 73. A. 6.
- Hesiodus: 106. A. 9.
- ἢ τρίτη: 125. A. 3. (F. Ἐγγ. x. H. 56.)
- ἢ Ἐγγ. x. H.: 143. B. 6. C. 6.
- Homerus: Iliad. I. 8: 43. B. 8. 113. B. 7. etc. 12: 4.
C. 5. 20: 110. C. 8. 53: 108. C. 7. 71: 80.
C. 4. 73: 125. B. 2. 114: 98. A. 2. 100. B.
I. 120: 7. B. 3. 121: 101. C. 8. 335: 119.

- B. 8. 336: 44. B. 7. cf. 115. B. 2. 238: 115.
A. 5. 609: 135. C. 9. 609: 140. B. 6. — II.
346: 73. A. 7. 549: 135. C. 2. — III. 229:
30. C. 3. 276: 84. B. 10. 277: 140. A. 3.
330: 59. C. 3. — IV. 63: 50. A. 3. 103. C.
2. 64: 102. A. 1. 174: 137. B. 6. 334: 137. B.
2. 535: 132. C. 1. 644: 136. A. 6. — V. 56:
55. A. 5. 64: 53. A. 10. 96: 85. A. 9. 140:
108. C. 5. 201: 63. C. 5. 219: 24. A. 1. 110.
C. 3. 237: 135. A. 4. 249: 24. C. 3. 287:
28. A. 10. 428: 105. A. 5. 567: 127. C. 3.
735: 5. B. 1. 800: 44. C. 4. 52. B. 7.
103. C. 3. 812: 49. B. 3. 832: 54. A. 6. —
VI. 79: 24. C. 5. 414: 142. B. 10. 474: 60.
B. 1. — VII. 75: 7. A. 6. 31. B. 2. 152:
60. C. 4. 280: 114. A. 3. — VIII. 21: 31.
B. 5. 85. B. 6. 37: 138. B. 5. 99: 71. A. 3.
80. B. 6. 109: 117. C. 6. 118. A. 7. 178:
142. A. 7. 307: 7. A. 8. 365: 85. B. 8.
387: 5. B. 1. 402: 24. A. 3. 116. C. 9. 141.
B. 9. 416: 24. A. 3. — IX. 48: 23. C. 8.
249: 147. C. 6. 321: 33. A. 5. 342: 101. B. 6.
392: 54. B. 10. 456: 85. B. 2. 481: 50. C.
4. 654: 51. A. 4. 662: 112. C. 9. — X. 82:
31. A. 6. 88: 31. A. 8. 942: 57. C. 8. 364:
140. A. 2. 378: 44. C. 2. 378: 59. A. 6.
546: 113. B. 10. — XI. 351: 84. A. 10. 608:
61. A. 4. 782: 109. C. 6. — XII. 43: 128.
A. 3. 204: 33. A. 4. 41. C. 7. 212: 77. C.
7. 349: 11. A. 3. 362: 11. A. 3. 366: 24.
A. 5. 67. B. 3. — XIII. 96: 142. B. 2. 148:
122. C. 1. 237: 127. C. 6. 269: 52. B. 3. 59.
A. 4. 419: 135. B. 10. 513: 136. A. 3. — XIV.
118: 137. C. 6. — XV. 926: 54. B. 6. 231:
57. B. 4. 231: 147. C. 7. 493: 123. A. 1. —
XVI. 12: 57. B. 3. 47: 58. B. 10. 128: 84.
C. 4. 244: 142. C. 9. 531: 113. C. 3. 551:
162. C. 4. — XVII. 453: 124. A. 10. — XVIII.
231. 142. A. 8. 518: 12. A. 1. — XIX. 97:
4. C. 9. 105: 137. A. 8. 153: 122. A. 10.

INDEX SCRIPTORUM.

- 287: 67. C. 4. — XX. 171: 58. B. 8. 107.
 A. 3. 173: 103. A. 3. 178: 67. B. 3. 234:
 60. A. 8. 261: 97. A. 8. 464: 97. B. 8. —
 XXI. 121: 78. C. 3. 198: 5. A. 2. 318: 47.
 A. 8. 102. B. 7. — XXII. 55: 61. C. 1. 68.
 C. 9. 117. A. 4. 351: 57. C. 3. 410: 70. B.
 9. 474: 125. B. 3. — XXIII. 9: 5. A. 4.
 203: 53. A. 6. 687: 136. A. 9. 461: 117. A. 6.
 724: 51. A. 1. — XXIV. 7: 79. B. 4. 131.
 C. 4. 185: 73. B. 2. 286: 71. B. 2. 292:
 60. B. 4. 370: 63. C. 3. 472: 47. A. 9. 102.
 B. 5. 486: 137. C. 3. 499: 100. C. 1. 511:
 135. C. 6. 732: 57. B. 8. 754: 59. A. 4.
Odyss. I. 7: 131. C. 4. 40: 31. C. 9. 45: 26. B.
 4. 125: 101. B. 8. 102. A. 4. 215: 67. C. 6.
 340: 109. B. 3. 469: 131. C. 6. 79. B. 5. —
 II. 60: 142. C. 7. 206: 5. A. 8. 237: 127. C.
 8. 244: 101. B. 1. 267: 84. B. 6. 271: 137.
 A. 3. — III. 39: 59. C. 5. 49: 57. B. 5.
 83: 97. B. 4. 137. A. 5. 133: 122. B. 9. 134:
 122. B. 9. 276: 84. B. 10. 475: 26. B. 5. —
 IV. 28: 116. C. 4. 141. B. 7. 145: 25. A. 10.
 177: 57. B. 6. 191: 61. A. 5. 244: 101. B.
 1. 247: 101. B. 1. 280: 44. A. 9. 512: 134.
 C. 9. 643: 136. A. 5. 645: 50. C. 1. 649:
 29. B. 2. 101. A. 7. 667: 46. C. 9. 53. B.
 10. 668: 53. C. 1. 741: 135. C. 7. 746: 82.
 C. 3. 97. B. 6. — V. 188: 145. B. 5. 299:
 43. A. 7. — VI. 158: 11. A. 9. — VII.
 3: 135. C. 1. 43: 129. A. 6. — VIII. 48: 109.
 B. 1. 211: 58. B. 7. 103. A. 1. 310: 62. C.
 3. 315: 128. A. 5. 396: 47. A. 2. 443: 29.
 B. 3. 101. A. 4. — IX. 27: 139. B. 3. 34: 139.
 A. 6. 93: 125. A. 9. 228: 63. C. 7. 284: 142.
 B. 10. 321: 119. B. 4. 369: 31. C. 4. 374: 71.
 B. 10. 405: 137. C. 7. 406: 57. C. 5. — X.
 27: 106. B. 8. 212: 108. B. 4. 252: 108. B. 2.
 570: 28. A. 8. — XI. 91: 49. B. 6. 54. A. 3.
 166: 142. B. 5. 319: 116. C. 4. 471: 49. B. 8.
 580: 112. C. 2. 581: 112. C. 4. — XII. 74:

108. C. 2. 185: 129. C. 7. 134. C. 1. — XIII.
 7: 122. A. 6. 52: 66. B. 7. 79: 4. C. 7.
 88: 5. A. 6. 265: 59. C. 9. 313: 56. C. 7.
 320: 139. B. 5. — XIV. 36: 5. A. 10. 9.
 A. 1. 71. B. 8. 161: 4. C. 6. 288: 57. B.
 9. 461: 78. C. 1. 97. C. 3. — XV. 118:
 60. A. 3. 135. B. 6. 358: 137. A. 6. 475:
 109. C. 5. — XVI. 188: 130. B. 1. 135. A. 2.
 — XVII. 172: 71. B. 5. 73. A. 9. 264: 108.
 B. 6. 268: 108. B. 9. 269: 109. A. 2. 415:
 26. A. 8. 441: 54. C. 3. 595: 59. A. 3. —
 XIX. 12: 90. B. 2. 105: 137. A. 8. 180: 137.
 C. 5. 188: 74. C. 8. 288: 57. B. 9. 348:
 73. A. 10. 406: 27. A. 9. 446: 97. B. 10.
 — XXI. 207: 73. A. 1. 233; 49. C. 4. 302:
 136. A. 1. — XXII. 12: 54. C. 6. 214: 54.
 B. 7. 351: 57. C. 3. XXIII. 78: 57. A. 2.
 145. B. 1. 253: 44. C. 8. 56. C. 9. — XXIV.
 260: 11. B. 5.

Cf. p. 55. C. 6. 92. B. 2. 113. B. 8. 115. B. 10.
 etc. ubi Homeri nomen positum est sive ἐπει-
 τής, rarius tamen.

Ixio: v. Demetrius.

Menander *τὸν Υἱόν*: 15. B. 1. Cf. 82. A. 9.

Parthenius: 118. B. 10.

Pherécrates *τὸν Μεταίκοις*: 144. B. 6.

Pherecydes: 118. B. 8.

τὴν Θεολογίαν: 82. C. 5.

Pindario: 102. B. 1.

Pindarus Isthm.: 61. A. 8. 108. A. 8.

Olymp. 72. C. 4.

Plato Comicus: 88. C. 7.

Plato Philosophus: 8. A. 8. 71. B. 6. 91. B. 3. 92. B. 3.
 97. A. 5. 105. C. 9.

Poeta non nominatus, ut 119. B. 2. 123. B. 8. 124. C.
 2. paucisque aliis in locis.

Ptolemaeus Ascalonita: 101. A. 9.

Rhithmo: 95. B. 3. 96. C. 7. 104. C. 2.

Sappho: 64. B. 9. 75. A. 10. 104. C. 5. 106. A. 4.
 119. B. 10. 126. B. 9. 136. C. 1. 144. A. 2.

- Libro primo 127. A. 8.
 Libro secundo 119. B. 10.
 Sidonius: v. Dionysius.
 Sophocles Oenomaos: 70. B. 5.
 Sophro: 25. B. 5. C. 4. 63. B. 7. 68. B. 9. 75. B. 1.
 79. B. 10. 82. C. 4. 95. C. 1. 8. 96. B. 10. C. 3.
 99. A. 5. 104. B. 10. 106. A. 6. B. 6. 119.
 B. 6. 122. A. 5. 126. B. 6. 128. A. 10.
 'Ανδρείας 72. C. 8. 75. C. 4. 127. B. 3.
 Γυναικεῖοις 83. C. 4. 127. A. 6.
 Stoici: 4. A. 10. 6. B. 9. 9. B. 8. 147. A. 1.
 Theocritus: 52. C. 5. 106. C. 2. 96. A. 5.
 Trypho: 19. B. 6. 64. B. 9. 65. A. 5. 70. C. 8. 76. C. 2.
 77. C. 8. 83. A. 3. 86. C. 5. 102. B. 8. 114.
 B. 7.
 Tyrannio: 2. A. 10.
 Xenophon: 105. C. 9.
 Zenodotus: 97. A. 7. 137. C. 1. 140. B. 4.
-

Menda adhuc animadversa sic corrige ut
 reponas:

P. 1. B. 3. χρῆττοι. 2. A. 2. παρανομασίαι. 9. πα-
 γίστασιν. B. 10. εἰδικόν. 4. C. 9. Ἡρα. 11. A. 3. ἀλλά.
 14. A. 3. συνέκτασμάντας. 25. A. 7. αὐτός. C. 9. αὗτος.
 26. C. 6. τὸ. 31. B. 4. τὸ. 32. A. 3. τείτοις νοεῖσθαι.
 39. C. 4. προκαμψάντα. 43. B. 6. χειρόνες ἀναδεξαμέναι. 46.
 B. 3. αὐταῖς. 49. A. 10. δὲ η. 52. B. 1. πρεσόπου. 53.
 B. 6. τικτύνατο. 54. B. 5. αὐτῷ. 62. A. 8. ἀναβίβασθαι.
 64. B. 6. et C. 9. ἰγάνγα. 64. C. 9. et 65. A. 1. ἴδηγα.
 68. B. 6. μηγαλοσθήντες. 70. C. 1. συναπτικάν. 84. C. 3. Δία.
 88. A. 3. ἕπαιστα. 92. A. 5. πρῶτοι καὶ διάτεροι μη. 96.
 C. 8. πρεσάποις ταῖς. 98. B. 10. μηγαλοσθηνής. 104. A. 6.
 μηνοσύλλαβοι. B. 10. ΕΜΙΝΓΑ et ἐριγύα. 120. A. 8. ἔστιν.
 135. A. 1. Δωρικᾶς. 138. B. 10. ἔστι. 143. B. 6. Ἡρόδος.
 144. B. 1. μηνοσύλλαβοιν. 148. A. 2. ἑτίγες συντάξεως.
 149. 8. scriptus duodecimo. 150. 9. χρῆττοι. 160. 24. ἄλλους.
 169. 2. γυναικεῖοις. 179. 5. ἀναβίβασθαι.] 182. 20. οἱ. (P.
 183 post v. 18 adde: C. 6. ἵδεν] Odys. XXI, 207.) 184.
 2. XXIV, 321. 192. 22. sibi. 196. 30. titulis. 201. II. πᾶσα.

